Ketabton.com

له ماهر-Maaher چینل

(c) ketabton.com: The Digital Library

له اِنس او جِن سره خبرې

لنډې کيسې

ليکوال: سيد داود قادري

لومړی چاپ چاپ

۱۳۹۸ \ ۲۰۱۹

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

له اِنس او جِن سره خبرې

لیکوال: سید داود قادري
خپرندوی: شهباز خپرندویه ټولنه ـ جلال اباد
چاپ وار: لومړی
کمپوز: پخپله لیکوال
ډیزاین: نعمت الله پیردوست
چاپ کال: ۱۳۹۸ل\۲۰۱۹م
چاپ شمېر: ۱۱۰۰

د کتاب د ترلاسه کېدو ځای

لومړی پته: شهباز کتاب او قرطاسیه پلورنځی: د بي بي حوا عالي لیسې تر څنګ، حاجي زمان کوڅه څلورم نمبر دوکان افغانستان.
اړیکي شمېرې: 077692008-0797920008
دوهمه پته: روغانیوال کتاب پلورنځی: اسحاقزی مارکېټ، لاندیني بوړ، جلال اباد ښار افغانستان.
اړیکي شمېرې: 0787830302-0772994040-0787868816
دریمه پته: فتح الله قرطاسیه او کتاب پلورنځی: د کندز ولایت د دښت ارچي ولسوالی بازار: اړیکي شمېرې: 0783443052

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکلړ

ډالۍ ۵
سريزه ٦
د ليکوال څو خبرې ۷
خانګړې مننه ۸
په کيسې کې ۹
د مخاطبينو لپاره څو کرښې ۱۰
شپون او جنون !! ۱۱
د پيريانو مـور!! ۱۳
لـويه بلا او دوه بچي!! ۱٦
د پېري ملګرى ۱۸
سپين ږيرى پېرى!! ۲۱
پـه سپين کفن کې پېرى! ۲٤
لنډي او واړه پيريان!! ۲٦
پـه چينه کې پيري!! ۲۹
((۹)) کلن هلک او د پيريانو بازار!! ۳۱
د غـوا پـه بڼه پېرى!! ۳۵
غـرور او بـې اعتـباره ملګـرى ! ۳۷
لبت صفا! منزل اسان ! ٤۱

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده مزدور! ۴۷
پټ پیریان! ۵۱
په خان باور! ۵۳
بد نصیبه او غریبه ! ۵۶
تاوې د پیریانو لومړنی هدف ۵۸
ناپیره پیری!! ٦١
بې وفا ملګری؛ بې وفا دنیا! ٦٤
سخت ناځولی ؛ سخت خوارېږي ٦٧
مرګ په وعده دی! ۷۰
کمزورې بلا! ۷۳
د پیریانو مولوي!! ۷۷
د پیریانو سره مناظره! ۸۳
شوخ پیری!! ۸٦
د بدو مینه! ۸۸
ویرجنه او غمجنه مینه! ۹٤
خونکاره سړی! ۹۸
بې وسه کونډه! ۱۰۲
بې شکره مالدار! ۱۰۷
د زور مینه! ۱۱۰

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زما هغه درنو او محترمو والدینو (مور او پلار) ته چې زه یې د آدب هغه سالم رقابت ته هڅولی یم چې، خپل د هیواد لپاره دوه جملې لیکلی سم. او هیڅکله به ونه توانېږم چې احسان یې ادا کړم!

یوه ځانګړې ډالۍ زما درووند او زړه ته تېر وروړ طلحه کاکړ ته چې اوس د مسافرۍ شپې او ورځې د فرانسې هیواد د پاریس په ښار کې سبا کوي

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

د مهربانه پروردګار (ج) په سپېڅلي نامه!

السلام علیکم و رحمة الله و برکاته!

که د بشر او عشر دګر ته پام وکړو نو زموږ فکر کې د انساني بدلون او تمدون ښېني اطلاعات او مالومات راځرخي او په دې پوهېږو چې د انساني پیدایښت په لومړیو کې ژوند ډېر ساده او پیاده وو. له یوې خوا د انسان فطرتي غوښتني او له بلي خوا په نړۍ کې نوی رواج انسان دې ته اړ کړ چې، د ژوند په بېلابېلو برخو کې وده وکړي، چې همدا لاملونه په تدریجي توګه ددې سبب سول ننی عصري نړۍ ته موږ ګوته په غاښ ناست یو.

ما هم د یو ځوان په حیث چې ددې نړۍ ددغه عصري رواج څخه لیري پاتي نه سم خپل د ژبي او هیواد د لا ودي لپاره مي دا څلورم اثر دی چې د پښتو ادب ته یې ډالۍ کوم.خکه چې ژبه مي حق رابانديلري ترڅو خدمت ورته وکړم او زما مسئولیت دی چې دغه حق یې په سره او خوږه سینه اداکړم.

په دې هیله چې دغه څلورم اثر مي هم د پښتو ادب ته یو ځیز وي! او درانه هیوادوال وکولی سي چې ورڅخه خپل ادبي تنده خړوبه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال څو خبرې

ژوند اسان دی، په ژوند کې انسان دی ، انسان کې شيطان دی ، شيطان کې خورا توان دی، توان خورا ګران دی او ګران تاوان دی،تاوان هم بېخي بې شـــان دی.

ژوندون ته مبارزه په کار ده مبارزې ته وسله په کار ده، وسلې ته بيا واسطه په کار ده، واسطې ته جذبه په کار ده او جذبې ته وځليفه په کار ده.

خان چې د چا سيال نه کړې ژوند به خوشال نه کړې، خوشال به په بنه حال نه کړې، حال به دې خپل مال نه کړې او مال به دې خپل کمال نه کړې.

بسم الله الرحمن الرحيم!

پورته چې مې کومې جملې او کليمې ليکلي دي په ټولو کې مې خپل د ژوند او خوند موضوع او تنوع را اخيستې ده. ژوند يوه لويه مانا لري څوک چې په دې مانا پوی نه سي او دغه لفظ تشخيص نه کړي، هغه ته به خورا د ژوند او پيوند شپې او ورځې ګراني سي.مُمکن زياتې ستونزې مور او تاسې په دغه لفظ کې ولرو خو د نه حلېدو لامل يې دغه هم کېدلی سي چې، مور د ژوند مانا او دنيا نه ده درک کړې.

د ژوند غلامان تل هڅه کوي چې له دوی څخه بل غلام لوړ مقام ونه لري چې دا لامل دی چې انسان و يوه داستان ته په خورا ډېرو کړکېچنو حالاتو خان اړوي. مهمه هم نه ده چې مور دې هغه کسان مشخص کړو چې کوم کسان داسې حالاتو ته زمينې برابروي، ځکه چې خانګړي نه دي بلکې ددې نړۍ ټول غلامان همداسې فکر او ذِکر لري. دلته به خان پخپله د جمالاتو او کمالاتو سرحد ته رسوې بلکې د بل چا څخه به هيله نه کوې.

په خورا خوږې او افغاني مينې

سيد داود قادري

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګړې مننه

نړۍ یو ګډ کور دی چي، په هغه کور کي بیا انسان اوسېږي. خو ځینو بیا دا فارمول له ذهن څخه کښلی دی نو ځکه د انسان د مرستي لاس لنډ سوی دی.

خو اوس هم په نړۍ کي داسي ځیني اشخاص پیدا کیږي چي د انسانیت مینه وربانديي ماتېږي. ځیني داسي کسان سته چي د انسانیت مثال یې په نورو کي هم ژوندی کړی. دلته سړی فکر کوي چي انسانیت خپلوانو پوري تړاو نه لري بلکي دا ښکلی صفت د خدای تعالی ج په بنده کي خوندي دی، هغه که هر څوک وي خو یوازي یو انسان وي.

زه هم نن درته د داسي کس صفت کوم چي، د علم هغه ډېوه یې زما په زړه کي لګولې ده چي اوس یې تاسي مطالعه کوئ. ګوهر په دریابونو کي ډېر سته خو، دې ته هم یو داسي کس باید پیدا سي ترڅو ګوهر ته یې تشویق کړي او هغه له دریاب څخه را وباسي او بیا یې ددې خوار ملت په درد درمل کړي.

((طلحه کاکړ)) زما هغه نالیدلی ملګری او ورور دی چي، د نړۍ د یوې لیري فضا څخه یې زه هڅولی یم ترڅو زما په بدن کي پټ علم ښکاره کړم او ددې ملت د درد یو ناڅیزه درمل ترې جوړ کړم.

طلحه کاکړ اوس له هیواد څخه بهر د فرانسې هیواد په پاریس ښار کي خپل د ژوند شیبې تېروي. په دې هیله چي یوه ورځ یې د ګران هیواد په جنتي خاوره کي ووینم او د لومړي ځل لپاره ورسره لیدنه وکړم.

(زه دي د پوره احسان منندوی یم وروره)

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کيسې کې

کيسه خوږه ده، ترخه ده. تېره ده، پسته ده. بنيښه ده. بنه ده ښځي نه ده
ممکن څوک ورته خپل د نظره وګورې خو، ځيني ورته له خېره ګوري!

ځيني چوکاټونه ورته لري خو، ځيني بيا ورته ذهنونه لري!

يا به يې له خانه ليکي ؛ يا به يې له جهانه ليکي!

ځيني مخاطب په نظر کې نيسي خو، ځيني بيا مرتکب

ځيني د دنيا مني خو، ځيني بيا د هيڅيا

ځيني له فکره کار اخلي خو، ځيني له ميکره

ځيني له هنره استفاده کوي خو، ځيني له ډګره

ځيني ملت په ذهن کې نيسي خو، ځيني دولت

ځيني دردونه لري خو، ځيني شرطونه

ځيني يې له زوره ليکي خو، ځيني يې له اوره

ځيني يې له ميني ليکي خو، ځيني يې له ويني

ځيني مومن خان خوښوي خو، ځيني سلمان خان

ځيني جنګ خوښوي خو، ځيني بنګ

ځيني ملاله خوښوي خو، ځيني ګل پاڼه

ځيني کمال خوښوي خو، ځيني شال

ځيني درمل پکښې غواړي خو، ځيني توکل

ځيني خوند ترې اخلي خو، ځيني پند

ځيني يې په خبر ګوري خو، ځيني يې له پېغور

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مخاطبینو لپاره څو کرښې

د بشر د پیدایښت ګام د خطا او وفا سره یو ځای ایښودل سوی دی!

ما خپل د هیواد د ابادۍ او ودې لپاره دا ناچیز اثر چاپ کړ، ترڅو د علم او ادب مینوال وکولی سي چې ادبي تنده پرې ماته او خړوبه کړي. ما تر ډېره هڅه کړې چې داسي لفظونه او لغاتونه استعمال کړم چې د پښتو ژبې د مشهورو لهجو څخه د یوې حق هم راپسې ډېر رانه سي.

دا چې زموږ لویه ستونزه داده چې، د هیواد په کچه د لیکلو یوه معیاري لهجه نه لرو نو ځکه ځیني وخت زما غوندې غریب لیکوالان د ستونزو سره مخ کېږي.

ما خپل د کمزوري ذهن پر وزن دغه کتاب (د إنس او جن سره خبري) داسي لیکلی چې، له یوې خوا مخاطب اغېزمن کړي او بیا مې ورته خپل نظر د هري کیسې په پای کي لیکلی دی، چې د نصیحت بڼه لري او شخصي نظر مي هم دی.کیسې مي ټولي هغه رښتني کیسې دي چې پر ځینو انسانانو باندې خپل په ژوند کي تېري سوي دي او بیا ما له هغوی څخه لیکلي.

که بیا هم راڅخه په کومه برخه کي تېروتنه سوې ما وبخښئ او تاسي یې له خان سره اصلاح کړئ. ځکه چې انسان له تېروتنو خالي نه دی، دا ځکه چې زموږ نبي کرامو او صحابه کرامو هم تېروتني کړې دي او بیا الله ج بخښلي دي.

په وروستیو جملو کي درته دا وایم چې راسئ ددې هیواد د ابادولو لپاره متې راونغاړئ او کار ورته وکړئ. ضد او کینه پرېږدئ یو او بل تشوق کړئ، ترڅو پرمختګ وکړو او دې دردناکه ملت ته مو خیر ورسېږي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپون او جنون !!

توره شپه وه، سپوږمۍ د شنه اسمان پر مخ د خالونو او ستورو په منځ کې ګرځېدل او را ګرځېدل.

ما مې خپل مېږې را وشړلې، ترڅو کور ته یې بوځم او وې رسوم.په بسم الله را ولاړ سوم سپین او خیرن لرګی مې راواخیست د چاوو پیالې مې په زوړ څادر کې و پیچلې، یوه د پاسه بله د بغل غوټه مې ورکړه او تر ملا مې وتړلې.

د مېږو تر کنګو غوږونو مې خپل اواز ورسوی او د کور پر لور مې حرکت ورکړ.په دغه ورخ له ما سره کوم بل شپون نه وو، چې را سره د مالونو په بېولو کې مرسته وکړي. زه هم ورو، ورو را روان سوم.

د لارې په اوږدو کې وم ومې کتل چې، یو څه مېږو بلې خوا ته مخه نیولې ده او پر بل لورې روانې دي. زه هم په تشویش کې سوم، چې څه کیسه به وي!! ورغلم تر څو په اصلي موضوع خان پوی کړم.

خو کله چې ورغلم ومې کتل چې یو تور څیز ناست دی، د لاسونو تولې ګوتې یې نه سته پرې دي او مېږو ته وایې : پې، پې په عزت اوسې! پې، پې په عزت اوسې !!

خپل د پرې ګوتو لاسونه ورته نیوروي او همدغه جملې ورته تکراروي.

کله چې مې دا حالت ولید، ژبه مې ګونګی سوه، غوږونه مې کانه سوه، شولډي مې پنډې سوې، تول بدن مې لرزې واخیست.

لار رانه ورکه سوه او ددې سره بلې نړۍ ته داخل سوم. هڅه مې وکړه چې ددغه حالت څخه خان وژغورم.

خو د بدن هیڅ غړي مې ملتیا نه راسره کول. ترڅو خان له دغه حالت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښخه را وباسم. خو بس په وروستيو کي مي خپل رب (ج) راياندي ورحمېدی چي، حياة کُرسي مي ذِهن ته راغله او ومي ويل، وروسته مي پر ځان چوُپ کړل.له هغه وروسته د ځان په ګټه پوی سوم چي اوس پر بنه کېدو يم.

نو په ډېري سختۍ مي ځان له هغه حالته را خلاص کړاو مېږي مي را وشړلې او حرکت مي را وکړ.کله چي کور ته را ورسېدم.

د کورنۍ ټول غړي مي په رنګ پوی سول. ټول راته هک پک سول، چي ستا رنګ ولي داسي ژړ سوی دی؟ خدای مه کړه بېړېدلی خو نه يې؟ زه چي ډېر بېرېدلی وم، ورته مي ټوله کيسه بيان کړه. هغوی چي کله کيسه واورېده، ډېر افسوس يې وکړ او وې ويل: چي کاش يو بل کس هم درسره وای، ترڅو در باندي دا حالت نه وای راغلی.

زه تر سهاره هغسي په يخ او وام کي پروت وم. نه خمکي خای راکوی او نه مي زړه سکون را بخښئ.

بلاخره وروسته د څو ورځو او شپو مي بيا يو څه د ښه کېدو احساس وکړ.

له هغه را وروسته دا دی اوس په تورو شپو کي مېږي نه راولم او نه هم د شپې نامالوم ځايونو ته سفر کوم. ځکه چي ډېر بېرېږم چي بيا راسره ياد عمل تکرار نه سي.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

که چېري کيسې ته فکر وکړو او ووايو چي دغسي پېښې يو طبيعي حق دی! مُمکن غلط فکر مو کړی وي.

علت يې دا دی که موږ د شپې په دغسي-شيانو باندي کار ونه لرو، نو طبيعي حق له کومه سو؟!!!

نو هر کله چي انسان دې ته ورته موضوعاتو سره مخ کيږي، بايد له پوره فکر او ذکر ځخه کار واخلي، ترڅو د نړۍ د يوه افت څخه ځان وژغوري.

او ددې تر څنګ به يې ځان ته کومه ستونزه هم نه وي اړولې. ځکه چي په نړۍ کي د ځان ژغورني اصُول همدغه دي چي، په داسي حالاتو کي بايد د عقل پروسه ډېره قوي کړي، ترڅو ځان ته کوم زيان ونه رسوي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیریانو مور!!

کوچنی پیاله وه. د شنو چاوو ډکه وه. پر سر مي را وا ړول او ومي څښل!

وروسته مي د شنو نصوارو سپين قطی را واخیست او د چپه لاس د ورغوي څخه مي ووهی او ور وامي ړول. د نړۍ د مادي او معنوي خيالونو کي غرق و پرق سوم.

پر سُور بالښت پروت نوکیا موبایل ته مي زنګ راغی! ومي کتی چي کشر اکا مي اړیکه نیولې! نصوار مي توففف کړل او موبایل ته مي جواب ورکړ!!

-ورته مي ووېل : بلې!

-کاکا مي: جوړ يې؟

- کاکا مي : هو ښه یم ستاسي څه حال دی، د کورنی غړي مو ښه دي؟

-زه :مننه کاکا جانه تاسي ښه یاست؟

-کاکا مي : ژوندی اوسې، ټول ښه یو!هلکه ته به داسي وکړې چي زه نن یو ځای خم،ته مابنام راسه زموږ کورته ځکه چي ماشومان یوازي دي!

ما ووېل: سمه ده کاکا جانه، تاسي بېخي بې غمه اوسئ زه مابنام درځم ستاسي کور ته. تاسي پخیر خپل د موخي ځای ته ولاړ سئ.

د کاکا سره مي په موبایل کي اړیکه پرې کړه.د کا کا کور مي که څه هم زموږ کور ته نژدې وو، پرېکړه مي وکړه چي مابنام د ډوډۍ نه وروسته به ورسې!

همداسي مي وکړل، مابنام تېر سو ما مي هم د اکا د کور پر لوري

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

حرکت وکړ. کله چې مې د اکا کور ته نږدې سوم، د اکا د کور تر څنګ چې کوم چناران دي؛ له هغه ځايه د ماشوم ژړا راغله.

کله چې مې دا حالت خپل په غوږونو واورېد ، ور منډه مې کړه ترڅو د چنارانو خوا ته ورسم، چې دلته ماشوم څه کوي چې ژاړي ؟!!

کله چې د چنارانو خوا ته ورغلم، ورته ومې کتل چې دننه په چنارانو کې يوه سپين سرې ښځه ناسته ده او په غېږ کې يې يو ماشوم دی .هغه کراروي.

ما فکر وکړ چې شايد د اکا مېرمن وي د کورنۍ سره به يې کومه خبره راغلې وي او خپه سوې به وي. حرکت مې ور وکړ. کله چې ورته نږدې سوم او نه ورته خبر سوم ومې کتل چې ښځه د انسانانو په څېر نه ده! جګ قد يې دی.

ښخي بَل ډَوَل ده. بدن مې لرزې واخيست څکه چې پوی سوم کيسه خرابه سوه!

د دواړو ژامو غابنونه مې د ډېرې بېرې نه کړپی کاوه. لاسونه مې بې واکه سوه. حيران پاتې سوم چې اوس څه وکړم؟!! بلاخره مې څه چې زده وه، ومې ويل او پر خان باندي مې چُپ کړل!

له هغه وروسته مې د بدن غړو يوځه په فعاليت پيل وکړ او شا ته مې په ډېرې ستونزې مخه کړه او را منډه مې کړه. کله چې کور ته را ورسېدم دروازه مې په ډېر بِشدّت سره خلاصه کړه او په کور ورننوتم، ماشومانو ټولو چغې کړې، چې څه وسول؟؟!!!!

بلاخرَهَ کښېناستم ماشومانو ته مې ډاډ ورکړ چې هيڅ خبره نه سته. خو کله چې سهار سو، ماشومانو ته مې د تېرې شپې کيسه بيان کړه.هغوی هم ډېر وبېرېدل او ژمنه يې وکړه چې بيا به د شپې چنارانو ته نه ځي !

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

.هر کار چې ترسره کيږي حتمن په عمل کې د خان سره يو لامِل لري.که چيرې دغه شخص د شپې و چنارانو ته نه وای ورغلی، نو بيا به دومره ستونزه له کومه کېدله؟

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه خبره ده چي، انسان غرَضي څيز دی.

خکه ورته په ژوند کي خيني ستونزي او خنډونه پيدا کيږي. هيڅکله بايد انسان په دغسي حالاتو کي و دې ته ورته شيانو باندي کار ونه لري! ترڅو په ستونزو کي راگير نه سي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـويه بلا او دوهٔ بچي!!

د لوی او نعمت لرونکي ذات خدای (ج) شنې دښتـي وې، تکې شنې غونډۍ به وې او څاروي به پکښي ګرځېدل.

شپون مي نـه وو د ماشـومانو مـور راته وويل : چي سـړيه ! نن شـپون نـه سته تـه اړيـن يې، چي د هغـه دنـده پـه مخـه وې سې.نـن د عبـدالقيوم کاکـا وراره، جان محمد راغلی وو! چـي پـلانکي، کاکا تـه وواـيـه چـي نـنـه شپه به مېږي او رمې ته څـروې!

سپين لمـر د شنهٔ اسمان پرمخ په تېرېدو سو، بلاخره ژړ سو او پـرې وتـی چي ددې سره ماښـام سـو.زه هـم د دنـدي د اجرا کولو لپاره د مېږو پـر لـور روان سوم.د نيمه شپـه وه، د مېږو رمه مي د غونډيو پر لوري و څـرول.

ورو، ورو د مېږو پـه ګـامـونـو روان وم. چي يـو وخـت مي وکتـل چـي يو لـيري خای ته مي پام سـو، چـي يـو څيـز دی د اوبـو د ذخيـرې سره يوځـل اخوا واوړي او بيا دې خـوا واوړي.

فکر مـي وکړ چي شايد دوه مـرغومان وي؛ را وبه يې شړې!

کله چي ورغلم ور نـژدې سـوم. و مي کتـل چـي مرغومـان خـو تـور دي،دا خـو ډېر غـټ مالومېږي.ددې لپاره چـي خان نـور هم ډاډه کړم نـور هم ورنژدې سوم.کلـه چي مـي پـه خبر ورتـه وکتـل چي يـوه غټه بلا ناسته ده او دوه دانې بچي يـې اخوا دېخوا ورتـه اوړي او را اوړي او مـستي ورسره کوي ! کله چي مـي دا حـالـت ولـيد پر بـدن مـي يـخـه تـبه راغله!

د بدن څـواک مي له لاسـه ورکـړ. څه چي مـي زده وو، هغـه مـي پـر خان چُپ کـړل او شا تـه مي ورو، ورو حـرکـت راوکړ او مېږي مـي د کـور پـر لـوٌر وڅرولې!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ډېر بد وضعيت مې خان تر کوره راورسوی. کله چې کور ته راورسېدم په ډېر بد حالت کې وم. خپلې مېرمنې ته مې ټوله کېسه بيان کړه. هغه چې د کيسې په اورېدو سره سخته پرېشانه سوه ژر يې کمپل او تلتکان راواخيستل او زه يې پکښې پټ کړم!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

که چيري د کيسې د پېښېدو علت وڅېړو؛ دا به راته څرګنده سي، چې ياده کيسه د غُربت څخه رامنځته سوې. ځکه چې هيڅ څوک هم لېونی نه دی، چې د شپې پر يوه بجه را ولاړ سي او په دومره خطر ناکو غونډيو کې څاروي وڅروي، خو د موضوع اصلي اړخ دا دی

چې يو څوک نه بايد خپل خان خپل د مال لپاره په دغسې شپېو کې قُرباني کړي.که چيري دغه کس خپل مېړې په دغه شپه نه وای ويستلي تر سهاره به مېږي مړې سوي وای؟!

خو مالومه خبره ده چې د پوښتني جواب نه دی!

او که اوس د پوښتني بل اړخ ته پام وکړو! که چيري دغه کس ته هغه بلا مخ ور اړولی وای نو څه فکر کوې چې دغه کس ته به يې تاوان نه وای اړولی؟

نو څرګنده سوه چې بايد انسان د ژوند په ټولو چارو کې له پوره دقت څخه کار واخلي!!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېرۍ ملګرې

د معمول له مخې د شپې لخوا ټول وګړي خوب کوي،خو د مېرمني دنده دا ده چې د شپې لخوا خيني نا تمامه کارونه بشپړ کړي!

زه هم را ولاړه سوم، تور پوړنی مي پر سر کړ، سترګي مي په لاسونو ومږلې د خېمې څخه بهر راووتم د شين اسمان په غېږ کي سپوږمۍ پرته او پر اړخونو يې ستورو چاپه وهلې وه، لکه د پېغلي پر زنه چي مور د خيال او ناز خالونه وهلي وي.

د وړو کاسه مي راواخيستل او د اشپز خانې پر لوري مي حرکت راوکړ.کله چي روانه سوم، د شا لخوا يو شين کالی سړی راغی او زما په شا باندي يې ولګه واچول.

چي ددې سره مي ټول بدن درونډ سو، ساه مي بنده سوه فکر مي وکړ چي يو چا مي په اوږو باندي د هندوکُش غر کېښود. بدن مي لرزه واخيستل او خپل د خان په غم اخته سوم.

په زړه کي مي پاک خدای ته زاری شروع کړې چي، زما سپېڅلې ذاته!زه ستا يو عاجزه بنده يم. ته راباندي رحم وکړې او ته مي مددګار سې. زه مي په همدغو زاريو بوخته وم، وروو، ورو مي بدن سپک توب احساس کړه.

خو بلاخره هغه شين کالی سړی مي له اوږو څخه کښته سو او د سترپيا وکړ چي د پلانکي موري پاسه چي ناوخته دی ولاړه سه وړه دې واغړه سترګي مي پرانيزلې ومي کتل چي خير و خيرت دی او هرڅه خوب وو.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خير راپاسېدم ډوډۍ مې پخه کړل د کورنۍ غړو ته مې د شپې تېره سوې کيسه بيان کړه، هغوی راباندې وخندل چې خوب دې ليدلی او د شپې لخوا خلک هر ډول خوب ويني.

بلاخره ! د ماسپښين خوا وه لاړم د کلي د مُلا څخه مې د تيري شپې د خوب پوښتنه وکړه .هغه ته مې ټوله کيسه بيان کړه.

هغه وخندل ويل : د تشويش د وړ خبره نه ده، ته د شپې ستوني ستخ بيده سوې يې ځکه درباندې ياده واقعه راغلې ده.

هر کله چې تاسې ويدېږئ هڅه وکړئ چې په راسته اړخ باندې بيده سئ.چې ددې سره به مو هم اسلامي رُکن ادا کړی وي او هم به مو ددغې افت څخه خان ژغورلی وي.

د خپڅکې په نامه يو څيز دی هغه د هغه کسانو سره سر او کار لري چې د شپې ستوني ستخ پرېوځي، نو بيا دغه افت ورباندې خان اچوي. چې ددې سره انسان ډېر په تکليف کيږي.

که پورته اسلامي ذِکر سوې طريقه هر مسلمان ادا کړي،نو نه به دا ستونزه ورته راولاړه سي او نه به هم په تکليف سي.

ځکه چې د خدای تعالی پر دنيا باندې د نعمتونو تر څنګ خيني افتونه هم سته چې له هغو څخه يو هم دغه شمېرل کيږي، چې د بيده او بې پروا انسانانو سره کار لري او دنده يې داده چې،يو انسان څومره په عذابولی سي هغومره يې په عذابوي او دردوي.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

که چيرې موږ او تاسې د اسلام مبارک دين و خينو لارښونو ته پام وکړو د ژوند په هره برخه کې د برياليتوب سره مخ سو.

که بر عکس په دغه لارښوونو عمل ونه کړو مُمکن ډېرې ستونزې راته په ژوند کې پيداسي.

د کايناتو سرور او د خدای ج د ګران رسول حضرت محمد مصطفی (ص) و حادث ته که پام وکړو هغه فرمايي : تاسې د خوب په وخت کې پر ښې اړخ باندې پرېوځئ.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کيسې نوعيت ته که پام وکړو دغه کيسه هم د غلط پرېوتلو له امله رامنځته سوې ده، چي دغه مېرمن ستوني سخت پرې وتلې ده.

نو بايد د اسلام مبارک دين پلويان و دغــي مسائلو ته جدي پاملرنه وکړي، ترڅو د دنيا د ناوړه پدېدو ښکار نه سي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپين ږيرى پېرى!!

د لمر ژړ پاى ته ورسېد. د ځمکي او اسمان پر مخ د توري شپې اغېزه خرګنده سوه.

ورور مي کور ته راننوتى وېل: څه مو پخ کړي دي، زما سره مېلمانه دي؟!

مور مي ورته وېل: زويه غوښي او ورجي مو پخ کړي دي!

بلاخره مي مېلمنو ته ډوډۍ ور وړل د ډوډۍ وروسته زه د حويلۍ څخه بهر راووتم. زموږ د کور مخ ته ايرې پرتې وې.زما فکر نه وو پر هغه اېرو وختم او هلته مي جواب چاى رفع کړ.

کور ته راغلم ومي کتل چي د کور په حويلۍ کي يو ښايسته ماشوم ګرځي او خالپوسي کوي. ما مي ګوته په غاښ ونيول د فکرونو په نرۍ کي ډوب سوم. فکر مي وکړ چي شايد د کور ماشوم مو وي او له خوني څخه به بهر راوتلى وي.

حرکت مي ور وکړ ترڅو وې نيسم او بيرته يې خوني ته بوځم چي کوم تاوان ور ونه رسېږي.

کله چي زه ماشوم ته ورنږدې سوم راڅخه يې منډه کړه ما هم ورپسي- منډه کړه ترڅو وې نيسم خو ماشوم د حويلي څخه بهر ووتى!

کله چي د حويلۍ څخه بهر ور ووتم ماشوم يو ځل راڅخه ورک سو!! ومي کتل چي زموږ د کور په مخامخ پتي کي يو سپين ږيري سړى ولاړ دى او ماته يې لاس ونيوى چي دلته راسه!

پر بدن مي يخه تبه راغله غوږونه مي کنګس سول. بدن مي لرزه واخيستل په ماتو بندونو ور روان سوم. کله چي ورغلم راته يې وېل کښينه او غوږونه ونيسه!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما چې ژامې يوله بله نښتې وې خبره مې نه سوای کولی. بلاخره سپينږيري سړي تر غوږو ونيولم او د ځمکې خوا ته يې راکش کړم.

پر اوږو مې سپور سو او زما سر ته يې خپل سوکان بند کړه په وهلو يې شروع وکړه...

ما هرڅه چغې ورته وهلې چې ته څوک يې او ولې مې وهې؟!

سپين ږيری سړی چې ډېر په غُصه وو وېل: ته ولې پر هغه اېرو کښېناستلې او زموږ يو ځوان دې خپل تر پښو لاندې کړ او په شهادت دې ورسوی؟!

ما ورته قسمونه اخيستل چې ما دا کار نه دی کړی! خو سپين ږيري هغې وهلم!

کورنۍ چې مې ډېره وارخطا سوې وه او زما په پلټلو پسې يې ټول خاپونه پلټلي وه.

بلاخره يې زه پيدا کړم او ټولو را منډې کړه او راته يې وېل : ته ولې دلته داسې ناست يې راپاسه خو کورته؟!

ما ورته وېل: نه سم تللی پر اوږو مې يو سپين ږيری سړی ناست دی نه راځخه کښته کيږي او وهې مې!

مشر ورور مې د کلي مُلا سره اړيکه ونيول او ټوله کيسه يې ورته بيان کړه!

مُلا ورته وويل : چې د ورور و غوږ ته دې موبايل ونيسه. مشر ورور مې همداسې وکړل. زما غوږ ته يې موبايل ونيوی او مُلا خپل د مؤنه شروع کړه.

بلاخره مې سپين ږيری سړی له اوږو ځخه‌کښته سو. په سبا باندې د هغه مُلا خوا ته ورغلو هغه راته ځيني تعويذونه راکړه.

راته يې وويل: چې ته د شپې لخوا پر هغه اېرو بې بسم الله کښېناستلی يې کومې چې ستاسې د کور مخ ته پرتې دي، چې په دغه وخت کې تا د پيريانو يو ځوان تر پښو لاندې کړی او هغه دې وژلی دی او اوس ته اړين يې چې هر کال يو پُسه حلال کړې او په خلکو يې تقسيم کړې، ترڅو زه پيريانو ته قناعت ورکړم.

ما چې د مُلا صاحب خبري واورېدې او بيا مې خپل د کور اقتصادي ستونزو ته نظر وکړ،خدای سته په زړه مې د غُربت تود باد راغی او ډېر خواشينې سوم.د مُلا صاحب د خبرو وروسته دا دی، زه اوس هر کال يو پُسه

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلالوم او په خلکو يې تقسيموم.

خو دا اړينه نه ده چې، چې زه پيسې لرم او که يا!

خو بايد يو پُسه پيداکړم او حلال يې کړم.

او بيا يې خپل د ټولني په مېشتو خلکو باندي تقسيم کړم. ترڅو پيريان خوشاله کړم او ماته د بيا لپاره کوم زيان وانه ړوي.

●

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

مورډ تل وايو چي د شپې بايد په هرځای کي چي موږ ناسته ولاړه کوو، بسم الله ووايو. ځکه چي دا نوم انسان له ډېرو بلاوو څخه ساتي. موږ د سترگو ليدلی حال وليد چي پر اېرو بې بسم الله کښيناستل څومره تاوان دغه کس ته واړوی.چي هم مريض سو هم بايد هر کال يو پُسه حلال کړي. مهمه نه ده که دی پيسې لري او که نه خو بايد پُسه واخلي او حلال يې کړي. نو بايد انسان چي د شپې هرځای وځي بسم الله ووايي؛ او د اېرو څخه ځان ليري وساتي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سپين کفن کې پېرى!

د تورې شپې ډېره برخه تېره سوې وه د مُلا اذانونو ته کابو دوه ساعته پاتې وه!

په ګرم کمبل کې پروت وم، پلار مې راغی ویل : بچیه پاسه ورسه مابنام مو هغه کولاغ سهي نه وو تړلی شاید اوبه رایله سوي وي.

زه هم په ماتو بندونو راولاړ سوم او د کولاغ خوا ته مې حرکت وکړ. کله چې ورغلم ومې کتل چې د کولاغ په څنګ کې یو سړی ولاړ دی او سپين کفن یې اغوستی زما خوا ته ګورې.

کله چې مې سړی ولید! د بدن خواک مې له لاسه ورکړ. زړه مې ورېږدېدی. بسم الله ویل مې پیل کړه او شا ته مې رامنډې کړې.

کله چې کورته راورسېدم رنګ مې تک ژړ سوی وو.

پلار مې راته ویل : هلکه څه کیسه ده، چې دومره وارخطا یې؟! کیسه مې ورته بیان کړه. پلار مې مُسکی سو وېل : د تشویش د وړ خبره نه ده. مه ورخطا کېږه! شاید سترګې دي په کومې وني لګېدلې وي.

زه پوی سوم چې، پلار مې زما د صحت او د نه ببېرې لپاره وویل! کنې وني نو کله سپين کفن اغوندې او که وني سپيني هم وي نو دا بیا کله امکان لري چې ونه دې د انسان په شکل خان جوړکړي او بیا دې ماته د انسان په شکل کې ودرېږي ما دې وببروي.

خو لنډه دا چې ډېر زیات بېرېدلی وم.د خان سره مې پریکړه وکړه، چې له دې وروسته به یوازې بیا دغې ځای ته نه ځم.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

د کیسې اصلي اړخ ته که پام وکړو د غفلت څخه رامنځته سوې ده. ولي باید انسان دغه ډول درونډ او خطرناکه خای ته د شپې لخوا ولاړ سي؟! که د اوبو رایله کېدو غم وکړو، نو که ټوله شپه اوبه رایله سوې وای نو هغه به چا تړلي وای؟ د هغو درد به چا دوا کړی وای؟ خو مالومه خبره ده چي د کم فکر څخه دغه ډول پدېدې تولیدېږي او بیا داسي نتیجې په تمه وي چي د هغه جوړېدل او نه کېدل خورا ستونزمنه وي. په داسي حال کي چي که انسان لږ د عقلي پروسې څخه کار واخلي نو هیڅکله به هم دغسي کار رامنځته نه سي او نه به هم د دومره تاوانونو شاهد و اوسي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډي او واړه پيرِيان!!

په ژوند کې ځينې شيان وي، چې پر ته له هغه ژوند ناشونى وي، چې لـه هغه جملو څخه يو هم کور ته نفقه برابرول دي! که دي نفقه برابره کړه نـو ښـه دی او کـه دي بـرابـره نـــه کړه بيا نو مالومه خبره ده چي پـه پـيـدا کولـو پسې به يې ګرځې.

په کلي کې مې روزګار سخت سو، مجبوره سوم چـي يـو خـاى ولاړ سـم چې، هلته غريبي يوځه ښه وي. يو چا راته يو ځاى وښود چې هلته ډېره ښـه غريبي کيږي.ما هم همداسې وکړل! بلاخره د موخې ځاى ته راورسېدم. کـار مې د ځنبتو په بټۍ کې پيل کړ.

ورځ پاى ته ورسېدل. شپه سوه.ګورم که نه ګورم چـې واړه، واړه خلـک دي لرګي يې په لاس کې دي او هغه خلک پرې وهې کوم چې يې د ورځـې لخوا په بټۍ کې کار کاوه.

ما مي په ناتوانه زړه د دوى تماشه کول. خو لنډې پيريان دومره بې رحمه دي چې نه په ماشومانو دريغ کوي او نه په لويانو او همدغه ورته وايي : تاسـې ولې دلته کارکوئ؟! تاسې ولې د شهيدانو په قبرونو پورې ملنډې وهئ ؟!

لنډې پيريان و يوې خيمې تـه ننوتـل او هلتـه يـې ماشـومان ډېـر ووهـل وروسته د ماشومانو پلار چې ډېر په غُصه سوى وو، و لنډې پيريانو ته يې وويل :که تاسې نران ياست نو ولې ماشومان وهئ ؟! ماته راسئ چې نر او ښځه مـو مالومه سي!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې په کولو سره سپين ږيري سړي ته يو غم جوړ سو او لنډې پيريانو وربانـدې راکـش کـړه سـپين ږيـرى سـړى يـې بنـه ووهـى.
بلاخره لنډې پيريانو وويل: چې تر سبا پورې مو دلته ونه وينو! هر څنګه چې کيږې له دې ځای څخه ځانونه ورک کړئ!!

ما چې دا کيسې واورېدې ډېر زيات وېرېدلم. شپه مو په يـو حـال تېره کړه.په سبا باندې مو امنيتي خواکونه په خبر کړه هغوی هم راغلل او خپل د نا ترسو او وحشې وسلو خولې يې لنډې پيريانو ته وربرابرې کړې.

کله چې دوی خو ټکان وکړل لنډې پيريان پرې را مخته سول، خو جالبه دا وه چې امنيتي خواکونو هرڅه ټکان پرې کول، خو پـر لنـډې پيريـانو يـې هيڅ اغيزه نه کـول.چـې زمـوږ دغـــه چـــاره د پـــيريــــانو پـــر وړانـدې نـاکـامـــه ســـوه.

په بله ورځ مو ديني عالمان را وغوښتل او هغوی مو ددغې ضوع څخـه بـا خبره کړه هغوی ورغلل د لنډې پيريانو سره يې مناظره پيل کړه.

پيريانو ورته وويل : چې مـوږ مـسلمان پيريـان يـو او پر دې خمکـه چـې ستاسې خلک خبنتي جوړوي او بيا هغـه خبنتي سـوخوي دلتـه يـو وخـت شهيدان سوي وه، چې ستاسې د خلکو په دغه ډول کار هغـه شـهيدان زورول کيږې.

خو بلاخره دلته بيا هم پيريانو قناعت ونه کړ!موږ ورپسې-بيا د اسـتوګنې سيمې يو بل مشهور عالم د مناظرې لپاره واستوی.

• دا ځل يې دومره مراعت کړی وو چې، زموږ سره يې يو سرحد مالوم کړ او يوه لويه کربنه مو وکښل چې نه به دوی له هغې سرې کربنې را اوښتل او نه به موږ له هغې کربنې څخه ور اوښتلو.

ما هم يو څو ورځې تيرې کړې او بيرته مې خپل کـور تـه حرکـت راوکـړ. اوس يې مالومات نه لرم چې په هغه سيمه کې به څه شي تيرېږي!

د ليکوال نظر د کيسې په اړه:

د کيسې نوعيت بيا هم د فکر په سالم رغبنت راڅرخي. انسان نه بايد داسې ځای خپل د سوداګرۍ ډګر وګرځوي چې هلته هم ، دده او هـم يـې د مـال خطر وي. لکه د يادې کيسې ځای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بيا چې دغسې واقعه پېښېږي نه بايد دومره مناظرو ته انسان دوام ورکړي چې دا هم يو ناسم کار دی.علت يې دا دی يو ځای چې د دومره خطر شاهد سوِ نو بيا به په هغه کې د ښځگنې راز له کومه پيدا سي؟!

نو بايد انسان د سوداگرۍ په ټولو چارو کې د اسلام مبارک دين احکامو او لارښونو ته پوره توجه وکړي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چینه کې پیری!!

د شپې د پای برخه وه او د سهار شپېې را لنډېدلې.

زموږ د کور خوا ته یو چینه ده. غوښتل مي خان هغې چینې ته ورسوم او غسل وکړم همداسې مي وکړل. له کوره مي حرکت را وکړ.

چنه زموږ د کور په پای کې د یوې کوچنۍ غونډۍ لاندې وه.کله چې زه د چینې خوا ته ور نژدې سوم. ورته خبر سوم چې په چینه کې یو بل کس لمبېږي!

زه د چینې څخه پناه د یوه توت ساهې ته کښېناستم.ترڅو دغه سړی له چینې څخه راووځي.

د انتظار ډېر حد مي تېر کړ د شنه اسمان ستورو ته مي کتل ورو، ورو کمېدل.یوی سوم چې سړې زیات وخت تېر کړ سر مي ور پورته کړ او ومې توخل!

څو شېبې وروسته سړی د چنې څخه راووتی ما ورته پخپلو سترګو کتل، کله چې سړی راووتی یوځل لوی سو او بیا لنډ سو!!

دغې چارې مي د زړه رګونه یو له بله سره ووهل.

ما ددغې وحشې او ډارونکې شېبې تماشه کول چې سړی زما د سترګو پر وړاندې ځای پر ځای نادرکه سو! حالت مي نور هم نازک سو!! ددې پر ځای چې چینې ته مخه کړم.

کلېمې مې پر خان شروع کړې او د کور پر لور مې په یوه ناورین حالت کې حرکت راوکړ.وختونه ډېر ووتل خو تر اوسه مې د هغه وام اغېزه په زړه کې ده.

او هر وخت راته د بې وسې احساس راکوي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

د کيسې د نوعيت اړخ دا دی چې د بـــې احتـــياطـــۍ څخه پېښه سوې ده. انسان نـــه بـــايـــد پـــه دې ډول حـــالاتـــو کـــي د شـــپې لـــخوا و چيـــــنې تـــه راووځي.

په داسي حال کي چي پېرى تل په چينو باندي ګرځي او را ګرځي.

نو کله چي په دې پوهېږو چي پېرى تل پر چينو او اوبو باندي ګرځي، نو ولي دغسي خالاتو کي چينې ته ځو؟

نو پايله يې مالومه سوه چي،تاوان يې خپل د لاسه ورپېښ سوی.نو ځکه خو مشرانو هغه متل ويلی چي : خپله لاسه ګله لاسه!

ياني اکثره وخت خپل د لاسه انسان ته پېښېږي!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

((۹)) کلن هلک او د پيريانو بازار!!

د تنکی او غوړېدلې خوانی پر دُرشل يې نوې پښه اېښې وه. مور وغوښتل چي په دغه ګُل باندې د مکتب چاپېريال ښايسته کړو. چي بلاخره مو مکتب کې شامل کړو.

ځيني پوهان نظر لري او وايي : چي په ژوند کي په ورځي پسي- شپه سته.په بهار پسي خزان سته.په انسان پسي تاوان سته. ځيني د سترګو نظر لري او ځيني بيا په سترګو کي خنجر لري.

يو ورځ مور د کور و مخ ته خپل د سوبې سره ناست وو. پر ټولنيز ژوند مو خبري کولې.

او پر يو او بل مو سندري کولې. مور د خور مجلس په دوام کي وو، چي زمور د کور شهزاده راغی.

هغه شهزاده چي پورته مو لږ تعريف ورڅخه وکړ. مور مي ورپاڅېدل او وې غوښتل چي ښکل يې کړي چي په يو خل هلک پورته سو او وځمکي ته بيرته ګوزار سو! مور او زمور د کورنی غړو پرې ورمنډه کړه او چغي يې پرې پيل کړې!

که څه هم دا پېښه مور ته نوې نه وه خو بيا يې هم وردردولو ځکه چي زمور د کور ماشوم او شهزاده همدغه کس وو. بلاخره مو هلک راپورته کړ او سپين د نور څخه ډک مخ مو له تورو او بدرنګو خاورو څخه ورته پاک کړ.

مور د تل په څېر پوی سو، چي ګزار پيريانو ورته ورکړ. ځکه چي هر وخت به ورته پيريانو دغه ډول بې رحمه ګوزار ورکوی.يوه ورځ بل بيا هم

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسې کیسه پېښه سول.مازدیګر وو مور مې دوډۍ پخول ورور مې ورته ورنه ویل : موري ! یوڅه دوډۍ خو راکړه وږی سوی یم!

- مور مې : ودرېږه زویه اوس به دېګ پوخ سي، د خوړو سره به یې یو ځای وخوري!

- ورور مې : موري ډېر وږی یم خدای خبر دېګ کله پوخ سي! بس وچه دوډۍ راکړه خورم یې.

- مور مې : ودرېږه زویه پر تا باندي څه سره ده چي دومره بېړه کوې!

د مور په دې خبره مې ورور باندي بیا هغه څپه راغله. یو خل بورته سو او له خمکي سره ولګېدی. پلار مې مشر ورور ته امر وکړ چي په منډه ولاړ سه او د کلي پیر خبر کړه او ورته ووایه :پلار مې درېږي-را استولی یم، ما تول موضوع له وړاندې ورسره شریکه کړې ده.

ورور مې هم پرته له کوم ځنډه د پیر صاحب خوا ته ورمنډې کړې. موږ را منډې کړې، مظلوم او بې وسه شهزاده مو را پورته کړ. په مظلومو او بورو سترګو کي یې د بې وسی جملې له ورایه ښکارېدلې!مور مې ورته په ژړغوني اواز وویل : بچیه ستا تر مظلومو اوښکو جار سم، ما خو ستا څخه دوډۍ نه وه ګرځولې! خو ماویل د دېګ سره به یې یو ځای وخوري.

زما پر مظلوم ورور چي پیریان حاکمان وه.

زما و مور ته یې وویل :چې ستا زوی نه وو وږی، بلکې موږ وږي وو.

- مور مې : سمه ده چي تاسې وږي واست خو ما دا بهتره وګڼل چي د دېګ سره یو ځای ګرمه او پسته دوډۍ وخوری.

پیریان : اې سپین سرې ښځې ! ستا پکې کار نه وو. موږ چې هر ډول غوښتل تا باید هغه تر سره کړې وای.

موږ مو د ګلالي ورور په بدن کي پټ پیریانو سره په مباحثو کي وو، چي مشر ورور او پیر صاحب یو ځای را ورسېدې.

کله چي پیر صاحب را ورسېد، ورور مو ځای پر ځای سم سو. پیر صاحب د حال پوښتنه وکړه چي څه کیسه ده؟!

موږ ورته د تیرې شېبې کیسه بیان کړه. پیر صاحب وویل :تاسي لږ لیري ځای ودرېږئ! چي زه خپل کار تر سره کړم! موږ همداسې وکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليري ودرېدو.

پير صاحب مي ورور ته ور نژدې سو. زما ورور يې د شهادت د ګوتي تر سر ونيوی او دمُونه يې شروع کړه. چي بس په يو خل مي بيا ورور ته پيريان راغله!

پير صاحب خپل په دروند لاس زما ورور په خپېړه ووهی. مورږ پوی سو چي په اصل کي يې پېرې ووهی. پير صاحب زما د ورو په بدن کي پټ پېري څخه پوښتنه وکړه : تاسي څوک ياست او ولي دغه ګلالی ماشوم زوروئ؟

پيريان : پير صاحب مورږ هندوان يو! او دغه هلک مو خوښ سو نو څکه يې زوروو.

پير صاحب : نور مو دلته ونه وينم چي، دا هلک بيا و زورئ، کنې کار مو درکوم!

پيريان : سمه ده پير صاحب بيا به نه کوو. له دې وروسته به له دې هلک سره سر او کار نه لرو.

د پير صاحب دغه د مونو تر يوې لنډې مودې پوري ګټه وکړه. د يوڅه وخت وروسته مي بيا پر ورور باندي پيريان بنکاره سول.

دا خل يې د پير سره هم درمل نه وو. يو خوا بل خوا مو منډې ترړې وکړې، خو کومه پايله يې ورنه کړه. يوه ورځ مي پلار ته چا په غزني ولايت کي يو زيارت ښودلی وو.

پلار مي تر يوڅه وخت وروسته همداسي وکړل. زما ورور يې د غزني هغه زيارت ته راوستی. د غزني ددغه زيارت ګټه دا وه چي هغه کسانو چاره به يې کول چي پيريان به يې درلودل.

پلار مي کيسه کوي چي کله چي مي راوست نو په هغه زيارت کي مي د دوو ساعتونو لپاره بندي کړ او وروسته ورغلم را ومي ويستی، چي رک روغ دی.

بلاخره يې زما ګلالی ورور کور ته راورسوی. زما يو اکا يې پوښتني ته په هغه ساعت راغی او زما پلار ته يې مبارکي ورکړه. اکا مي و پلار ته وويل : مبارک دې سه وروره، وراره خو مي ماشاءالله جوړ دی!

پلار مي : مننه زوندی اوسې وروره. هو وروره بس دا خل مي داسي کار

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړ چې په ژوند به بیا بغ‌اغږ ونه کړي.ددې سره مې یو خل بیا وروړ په قبر سو او زما د پلار خوا ته یې وویل : اې سپین ږیرې! هیڅکله دا خبره مه کوه. موږ هیڅکله ستا د زوی څخه نه خوږ!

موږ پوی سو چې بیا هم هغه پیریان دي او زموږ ګلالی ږغوي لېږوي.

ددې خبرې په کولو سره مې د پلار پر مبارک مخ د خپګان ګونځې له ورایه ښکاره سوې.ځکه چې د نازولي زوی دغه افت ډېر زوروی.د پلار تر څنګ زموږ نور د کورنۍ غړي هم ډېر پرېشان وه.

تل مو خپل د ورور غمجنه او مظلومه خبره په ذهن کي انځوروله او دغې جارې به موږ ته ډېر یې دربغه غم راکوی.

د اقتصادي، ټولنيز، طبي ،سیاسي او فرهنګي ستونزو تر څنګ مو خپل ددغه ماشوم غم پر اوږو اضافي بار وو.

خو دا خل د خدای ج فضل وو نسبت و پخوا ته ښه سو! هر کله به چې پیریان ورباندې راغله موږ به ورسره خپل باندار کوی.

ددغه باندار لړۍ تر دې حده اوږده سوه چې زما ورور په ټول چم او ګاونډ کي مشهوره سو.بس اوس مو هم همدغه ژوند دی تیریږي.

خیني وخت مې په ورور باندي خپل ساعت تیروي او خیني وخت یې یو خای بل خای بیايي.

خو د شکر خای دا دی چې اوس یې د زیارت څخه راوېستلو وروسته بیا نه دی په عذاب کړی.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

کیسه مو ولوستل په ربنتیا هم د درده ډکه وه.خو پر دې دنیا خیني داسې شیان ډېر سته چې و انسان ته د سر دردی ستر لاعل ګرځېدلي وي.

چې ژوندی بیلګه یې د همدغې کیسې د لوبتاړي ورکولی سو،خو ددې هرڅه حل دا بولم چې د اسلام مبارک دین د هر درد دوا دی او د هر درد نو لازمه یې بولم چې ددغه درد او کیسې درد هم پکښې دی.

دین په اړوندو لار ښونو سره کړی وای! ددغه هلک درد باید دده کورنۍ د اسلام مبارک

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غوا په بنه پېرى!!

د سیمه ایز دود او رواج له مخې به چې هر کله چا زموږ په کلي کې د کوز دې وروسته نیم ولور ادا کړ، هغه زوم کولی سوه چې د خُسر کور ته ازاد تګ را تګ وکړي.

ما هم دغه مرحلې بشپړې کړې وې او د ځوانۍ پر دُرشل مې تازه پښه ایښې وه.

یوه شپه د خُسر د کور څخه را روان سوم خپل د کور پر لورې.

یو زوړ بایسکل مې پلار راته په ډېر ناز او پیاز اخیستی وو.زما د مزل د لارې جوړښت داسې وو چې توله لار د انارو باغونو اخیستې وه.

زه هم د ځوانۍ په نشې کې وم د بېرې او خطر احساس مې د سره نه بېژندی. وراندې له دې چې خپل کور ته ورسېږم، فکر مې وکړ چې شاید بهتره وي چې د کور نه مخکې باید په کاریزکې ولمبېږم.

بلاخره پریکړه مې وکړه او د کاریز خوا ته راغلم. بایسکل مې د کاریز غاړې ته ودروی او په اوبو ور ګډ سوم.

وخت هم داسې دی چې د شپې ډېره برخه تیره سوې وه.

سپوږمې پر شنه او د خالونو ډک اسمان کې ځلېدله او رڼا یې د ځمکې ډېره برخه نیولې وه ماته یې خپل د مینې د یاد تصویر راتازه کوی.

او داسې فکر مې کوی چې زما مینه زما سره خوندي دده رانه لیرې نه ده.

ددغې شپې سپوږمې دومره ښایسته وه چې د ښایست انعکاس یې د الله ج تر بنده ګانو رسوی.

ما یو خو غوپې/غوټې ووهلې او سر مې را پورته کړ تر خو د سترګو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې اوبه پاکي کړم پام مې سو چې، د کاریز په یوه اړخ کې یو عجب خیز لمبېږي!!

ټول بدن یې د غوا دی خو سر یې بیا د انسان دی!

کله چې مې دا حالت ولید ډېر زیات یې وویرولم!

ژر مې بر خان باندې حیاة کرسې شریفه وویل او ځپ مې کړل.

په ډېر بېړې مې د اوبو خخه خان را وویستی او بایسکل مې پرې سوی جامې، مې را وا خیستلې او د کور پر لور مې رامنډه کړه.

کله چې کور ته را ورسېدم وضعیت مې ډېر زیات خراب سو مور مې را وینه کړه او د تیرې سوې صحنې کیسه ور واورول.

هغې راباندې خېل د مهرباني پوړنې وغوړوئ او په کمپلونو کې یې پټ کړم.به سبا باندې ورغلم او خپل پاتې سوی بایسکل مې را ویستی .

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

مور تل وایو چې د خوانی مرحله ډېره د نشې مرحله ده.

خو دغه نه باید د عقل د بروسې خخه نه وې لیرې ! خکه چې هر هغه خه چې د عقل د بروسې سره اړیکه ونه لرې ممکن ډېرې ستونزې را ولاړې کړې لکه پورتنې کیسه!

که چېرې هغه دغه کس شرم نه وای کړی او راغلی وای خپل کور ته او په راحته لمبېدلی وای نو دومره وام او بېره به له کومه کېدل!!

په داسې حال کې چې دی د شرم د سرحد خخه هم پښه ور واړول.دده د کورنی په شعول بې د خر کور کورنی هم خبره سول، نو دلته شرم ډېر سو که کم!

نو باید هره بریکړه د عقل د بروسې سره ډېره اړیکه ولرې! او که لیرې وې نو مالومه خبره ده چې، دغسې ناوړه کار به ورسره کېږي.

او بیوه بله مهمه خبره دا چې خینې هغه رواجونه چې بې مانا دي او ددې ملت د حرتی کړنې بر خلاف دي باید له منخه ولاړ سي، خکه چې نر گنې یې تاوانونه زیات دی. برنه له دې چې خلکو ته ستونزې جوړې کړې نه گته لرې او نه هم د چا په خیر دی، چې ژوندی بیلگه یې پورته کیسه ورکولی سو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــرور او بـــې اعتـــباره ملګـــری !

ډېرې کسان ادعا کوي چې نړۍ ښایسته ده. شاید دا هغه کسان وي چې د ژوند په اُصولو پوهه وي، خو ډېرې بیا ددې خبرې برعکس فکر لري او وایي چې نړۍ بدرنګه ده! هغوی هم مُمکن یو عقلي فکر او دلیل ولري.

دوه ملګري وو! یو احمد نومېده او بل محمود نومېده.

احمد او محمود دومره خواږه وه چې د چم او ګاونډ هم پکښې فکر سو.
دوی به چې د ژوند هره کړنه ترسره کول یوله بل څخه بـه یـې سـلا او مشـوره اخیستل.

آن تر دې چې یو یې ژوند وو او بل یې هم اکـسیجن ! دوی بـه جـامې، خواړه، کړه او وړه ټول یو ډول کول. دغـه دوو نانـدارو او بـې شـانو ملګـرو د ډېرو خلکو توجه خانونو ته راجذب کړې وه.

حتی تر دې چې چا به هم انډیوالي کول نو دغه به یې ویل : چې نر سه د احمد او محمود په څېر انډیوالي وکړه !!

ژوند وو تېرېدی یوه ورځ احمد و محمـود تـه وویـل : محمـوده ! کـه تـه چیرې پاچا سوې نو زه به دې لومړی وزیر یم ؛ که زه چیرې پاچا سوم نو ته به مې لومړی وزیر یې!

- محمود : سمه ده د زړه سره تر دې خو ښه او بهتره خبره نه سته! تـه تـل خپل د خان په ډول ښایسته خبرې کوې.

ژوند دی تېرېږي لمر ولوېږي شپه سي او سپوږمۍ پناه سي بیا لمر را پورته سي!

وخت داسې راغی چې احمد او محمود یـو او بـل سره لا درکـه کـړل. یـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت محمود په ښار کې تيرېږي ګورې چې احمد به چيرې پيدا کړم! په دغه وخت کې اخبار پلورونکی منډې وهې او همدغه وايي : اې مسلمانانو خبر سئ چې د هيواد نوی پاچا و ټاکل سو.

ما هم د اخبار پلورونکي څخه يو اخبار را نيوی، تر څو وې ګورم چې دا اوس کوم بختور سړی دی چې پاچا سوی دی! کله چې مي د اخبار و اولي پاڼي ته وکتل چې نوی پاچا احمد ټاکل سوی! ددې خبر په کتو سره مي د خوشالي اوښکې بې اختياره جارې سوې. ما ويل دوې ګټې مي وکړې يوه ګټه مي داده چې خپل د زړه ټوټه احمد مي پيدا کړ او دوهمه ګټه مي داده چې پاچا سوی دی!

د ځان سره مي پريکړه وکړه ،چې تر هغې به نه ورځم د احمد مبارکی ته، تر څو چې هغه د ټول هيواد و پوځ ته امر نه وي کړی چې ورسئ محمود را پيدا کړي!

يوه شپه را باندې يو کال تيرېږي خو د احمد يو عسکر هم يوه ورځ راته ونه کتل. فکر مي وکړ چې داسي نه وي چې احمد د پاچاهی تاج مغروره کړی وي، زه به يې هېر کړی يم!

بيا مي فکر وکړ چې شايد دا وسوسه راته شيطان پيدا کړې وي!! احمد کله کولی سي چې زما غوندې يار هېر کړي؟!

بيرته مي فکر وکړ که احمد زه نه هېرولی اوس به يې ما کوم عکس العمل ليدلی وای.

خو بلاخره مي پريکړه وکړه چې ورځم به او د احمد سپيني ماڼی مخ ته به کښېنم. خپل فکر او زړه ته مي څکه قناعت ورکړ چې شايد احمد خپل د پاچاهي په کارونو کې ډېر بوخت وي نو ځکه به يې زه هېر سوی يم.

د يو څه وخت په تېرېدو سره را ورسېدم د احمد د ارګ هغه سپيني ماڼی ته چې دی پکښې دی او د سپيني ماڼی مخ ته يې يو لوی غټ چينار وو. هغه چنار ته مي تکيه وکړل. فکر مي وکړ که احمد په رښتيا هم زه نه وم هير کړی اوس به مالوم سي.

څکه چې کله چې احمد تيرېږي نو چينار ته به وګورې او زه به د چينار په پای کې ناست يم. بس به ماته را ږغ اغږ کړي او زه به ورته بيا خپل ګيلي او

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

باني وکړم. خو جالبه دا وه هر کله چې به احمد تېرېدی هیڅ به یې زما خوا ته نه کتل په داسې حال کې چې زما د سترګو پر وړاندې تېرېدی!

خو خیر زه به دې پوره ډاډه سوم چې زه مې احمد هېر کړم!

راغلم خپل غریبي جونګړې ته او خپل د ژوند شېبو ته مې دوام ورکړ. یو وخت وو چې وا مې ورېدی چې احمد د پاچاهۍ د تاج څخه کښته سو او بل پاچا کس یې پر ځای پاچا سو!!

دغه خبر هم خوشاله کړم هم یې خپه کړم. خوشاله یې ځکه کړم چې اوس به په اسانۍ سره وکولی سم چې د احمد سره ووینم او خپه په دې سوم چې احمد د پاچاهۍ د څوکۍ څخه کښته سو!

په داسې حال کې چې احمد زما سره دوستي ونه پالل . خو ما لا بیا هم دده په اړه د پخوانۍ ملګرتیا شېبې را یادولې.

بلاخره یوه ورځ په ښار کې روان وم چې احمد مې په مخه راغی! د ډېر تعجب څخه مې د خولې څخه اه ووتی! او غاړه په غاړه سوو!

راغلو د ښار په یوې برخې کې کښېناستلو او بیا مو د پخوا په څېر په کیسو پیل وکړ! خو له بده مرغه دا ځل یې هغسې خوند نه وو! احمد ته مې وویل :ورورکه جوړ یې؟!

- احمد : شکر دی وروره ښه یم! ته څنګه یې؟

- زه : مننه زه هم ښه یم! اې ظالمه وروره ته دومره وخت چیرې وې؟!

- احمد : وروره! زه خو پاچا سوم! داسې مې وکړل او هاسې مې وکړل....

- زه : نو تا ولې زه هېر کړم؟! زه خو ستا هغه نازولی ورور وم!

- احمد: نو ته چیرې وې ولې زما ماڼۍ ته نه راتلې؟! او اې وروره بس کله چې مې پاچاهي شروع کړه فکر مې ټول و عشق عشرت ته سو، پلار مور ټول راڅخه هېر سول....

- زه : نو زه چې ستا د ماڼۍ هغه سپین لوی غټ چینار ته هره ورځ درتلم، تا ولې ماته ږغ/غږ نه کوی؟!! په داسې حال کې چې ماته لېدلې او زما څنګ ته به تېر سوې!!

- احمد : چینار ؟! کوم چینار ؟! چینار خو زما د ارګ په سپینې ماڼۍ کې نه وو!!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې فکر وکړ چې احمده! د پاچاهۍ تاج دومره غرور تاته در بخښلی وو چې تا خپل په مانۍ کې د دوه درې سوه میتره په اندازه لوی چینار نه لیدی نو زه به دې څرنګه لیدلی وای چې زه د هغه چینار په پـای کـې ناسـت وم؟!!
وروسته پوی سوم چې ژوند ربښتیا هم بدرنګه دی او د هغـه کـسانو خـبره مـې سل په سله ومنل چې ویلي بې وو : ژوند بدرنګه دی!
خکه چې ما سره چې یو داسې ملګري ناخواني وکړه چې زه هغـه تـه د سر او مال نه هم ورتېر وم.

پر هغه ځای مې احمد ته مخ ور واړوئ چې ته ملامت نه یې !!
ستا سترګې د یوځو ورځو قدرت دومره ړندې کـړي وې چـې زه دې هم ونه لیدم ته چې زما د نبې ورځې په کار را نه غلې نو په سختۍ خو مې بېخي په کار نه راځې !!
پر هغه ځای مـې د احمـد سره د وروسـتي ځـل لپـاره لاسـونه ورکـړه او د دوستۍ مزې مې ورسره د تل لپاره پرې کړل! ځکه چې یو څوک چـې سـتا د ورورۍ او ملګرتیا محبت د قـدرت لپـاره هـیروي نـو سبا بـه حـتمن هغـه تـا هیروي. چې ددې پایله ما ولیدل!!
ژوند بدرنګه دی او په چا باندې په ژوند کې هم تر ډېره اعتبار مه کوئ!!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :
غرور هغه بد مرغه مرض دی: هر انسان ته چې یو ځل دا مرض پیداسي بیا بې درملنه ډېره سخته ده.
غرور پرته له الله ج د بل هیچا سره خوند نه کوي! ځکه چې انسان که هـر څومره وي بیا هم یو او بل ته اړتیا پیدا کوي خو، الله ج هیچا ته اړتیا نه لري.
موږ ولیدل چې د غرور پایله دا سوه چې احمد د محمود غوندي ملګـری له لاسه ورکړ.نو انسان ته په ژوند کې په کار ده چې د یو مېړې پر وړاندي هم غرور ونه کړي!!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيت صفا، منزل اسان !

ديني عالمان تل وايي : چي تاسي هميشه د الله ج ښخه خيال په مل کړ. برکت وغواړئ. ښکه چي الله ج خورا مهربانه ذات دی!

پخوا زمانه کي يو پاچا وو. يوه ورځ يې پريکړه وکړه چي د ولس او حاکر احوال مالوم کړي! د غريب جامې يې واغوستلې ځان يې ، يو ملنګ با ښبر جوړ کړ او يو کلي ته راغی.

په کلي کي هر کور ته درېدی خو چا ورته د شپې ځای نه ورکوی ىلاخره د غريب په جامه کي پټ پاچا چي ډېر ستړی سو، د يو شريف او غريب سړی کور ته ودرېدی او دروازه يې ورته وټکول.

د کور خاوند راووتی ګوري چي په دروازه کي يو ملنګ سړی، ولاړ دی! د کور صاحب چي محمد نبي نومېدی د ملنګ ښخه يې پوښتنه وکړه : مهرباني ملنګه! تا څه ويل چي دروازه دي وټکول ؟!

- ملنګ : هو وروره! زه يو ملنګ سړی يم په ټول کلي کي وګرځېدم خو چا راته د شپې ځای رانه کړ! که چيري تاسي راته د شپې ځای را کړئ نو ډېر به مو منندوی سم.

- محمد نبي : هو ولي نه ! دا خو دومره لويه خبره نه ده، هر کله راسئ!

بلاخره محمد نبي، ملنګ کور ته راوستی او خپل غريبانه ډوډی يې ورته راوړه.ملنګ چي په اصل کي پاچا وو. د محمد نبي سره يې باندار شروع کړ!

ملنګ د کور د خاوند ښخه وپوښتل : وروره که بده نه وي، ستا نوم څه دی؟

- د کور خاوند : ملنګ جانه زما نوم محمد نبي دی او ددغه کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسېدونکی یم!

- ملنګ : نه ډېر نه! ډېر نه! تاسي د ډېري شريفي کورنۍ خاوند یاست!!

- محمد نبي : مننه ملنګ جانه! که تاسي له په تکلیف کېږئ، خپل نوم راته ووایاست!

- ملنګ له خان سره مُسکی سو وېل : وروره په نوم پسي مي مه ګرځه! خو بس دومره چي زه ستاسي د هیواد یو غریب پاچا یم! دا نو تاته بنه مالومات سته چي ستاسي د هیواد پاچا څه نومېږي!!

محمد نبي چي کله دا خبره واورېده ډېر حیرانه سو چي اوس څه ووایي !!

و پاچا ته یې ووېل : تاسي په رښتیا زموږ د هیواد پاچا یاست؟! نو بیا ستا سره ولي خانګړی پوځ او عسکران نه سته تر څو ستا ساتنه وکړي؟! او ولي مو د ملنګ جامې اغوستي؟!

- پاچا : هو! زه پرته له شکه ستاسي د هیواد پاچا یم ! ما څکه خپل د خان سره پوځ او عسکران راونه ویستل چي زما ساتنه یوازې الله ج کوي! او ما څکه دا جامې اغوستي دي چي خپل د هیواد د خلکو د حال او احوال څخه خبر سم او هغوی را باندي پوی نه سي !!

بلاخره پاچا او محمد نبي د شپې تر ډېره کېښنا ستل او کیسې یې وکړې! پاچا و محمد نبي ته ووېل : ته به سبا ما سره ځې زما ارګ ته! تر څو زه ستا حق ادا کړی سم! ددې خبرې په کولو سره محمد نبي ډېر خوشاله سو او د پاچا سره یې ژمنه وکړه چي زه درسره ځم!!

محمد نبي راغی خپلې مېرمني ته یې ټولې کیسې بیان کړې! مېرمن یې هم ډېره خوشاله سوه او د محمد نبي پر تګ یې ټینګار وکړ چي د پاچا سره حتمن ولاړ سه، څکه چي له هغې خوا به خدای خبر څومره ډېر زر او زېور درکړي؟!

بلاخره ورځ سوه پاچا او محمد نبي یو ځای حرکت را وکړ ، تر څو ارګ ته را ورسېږي! د یوڅه تګ وروسته پاچا او محمد نبي د ارګ سپیني او ښایسته ماڼۍ ته را ورسېدل.

کله چي دوی سپیني ماڼۍ ته را ننوتل. محمد نبي د ارګ د خانګړي پوځ و حرکاتو او منظموالي ته چي وکتل هوش یې له سره څخه لیري سو!!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد نبي ښځې چې په کلي کې له خوشالۍ ښخه شپېلۍ وهلې.د ټول کلي خلک یې خبر کړه چې زما خاوند پسې پاچا راغلی وو او هغه ته یې مېلمستیا کړې او ورسره ولاړی!.

د کلي خلکو چې مالومات وکړه وروسته پوی سول چې د تیرې شپې ملنګ په اصل کې پاچا وو، چې موږ یوه هم ورته د شپې کولو ځای ور نه کړ،خو محمد نبي ورته ځای ورکړی، هغه دی هغه یې اوس له خانه سره د ارګ مانۍ ته بیولی! او خدای خبر چې پاچا به محمد نبي ته څه شي ورکړي وي؟!

دوی بلاخره پریکړه وکړه چې کله محمد نبي راغی نو یو ځای به ورته پټ کښېنو او تماشه به یې وکړو چې پاچا څه شي ورکړي دي!!

محمد نبي د ارګ د سپیني مانۍ خوند او قند نشه کړی وو.

د دنیا غم او چم ورځخه هېر وو. ماښام سو. محمد نبي ګوري چې پر سترخوان باندې د نړۍ ټول نعمت او محبت پروت دی.

شپه پای ته ورسېدل. سهار سو د مُلا د اذانونو وخت سو. د پاچا خدمتګاران راغله او پر ما یې رغ/غږ وکړ، چې محمد نبي پاسه لمونځ وکړه! زه هم را ولاړ سوم.ترڅو لمونځ وکړم.

کله چې مې اودس وکړ غوښتل مې چې لمونځ وکړم د پاچا و څنګ ته ودرېدم او نیت مې وتړی! پاچا لمونځ خلاص کړلاسونه یې د دوعا لپاره لپه کړه.

او داسې دوعا یې وکړه : اې پر کایناتو، انسانانو، پیریانو او دنیا وو واکمن ذاته! زه ستا یو غریب او بې وسه بنده یم، زه پر ته ستا څخه نیمګړی یم، ته راباندې خپل د مهربانۍ رحم مه سپموه !!

کله چې مې دا حالت ولید چې پاچا لګیا دی الله ج ته خواست کوي! له سترګو مې اوښکې بې اختیاره رواني سوې! د ځان سره مې فکر وکړ چې موږ خومره نا اهله! انسانان یو چې هیڅکله د الله ج څخه د یو شي غوښتنه نه کوو او د هغه د یو بنده څخه یې بیا غوښتنه کوو.

د پاچا دغه حالت ډېر وژړولم او د ځان سره مې وویل :پاچا لا د الله ج څخه روزي غواړې او له هغه څخه د ژوند د ضرورتونو غوښتنه کوي. په داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال کې چې پاچا د ټول هيواد واکمن دی!

له ځان سره مې پريکړه وکړه تر هغې چې خدای ج راته زَر او زِېور نه وي راکړي نو د پاچا ښځه به کومه ډالۍ نه اخلم.

وخت داسې راغی چې د پاچا ښځه را رخصتېدم.

پاچا خپل د خزانې مشر ته وويل : ورسه د بيت المال د خزانې ښځه و محمد نبي ته بنه ډېرې پيسې او زِېور ورکړه حتی تر هغې چې پخپله محمد نبي ووايي بس دی !

ما و پاچا ته وويل : پاچا صاحب ! ډېره مننه . ژوندی اوسې ماته ستاسي هرڅه را ورسېدل بيا هم مننه کوم. خو زه هيڅ ته اړتيا نه لرم.

بلاخره د پاچا صاحب ښځه خپل د کلي او کور پر لوري را روان سوم او دغه فکر مې له ځانه سره وکړ ترڅو چې الله ج راته خپل په کور کې دننه زَر او زِېور نه وي راکړی نو د بنده ښځه به يې هيڅکله ونه غواړم.

پر لاري را روان وم ډېر ستړی سوم. يو ځای کېناستم تر څو دَمه وکړم فکر مې په دې کې سو چې کله به کور ته ورسېږم؟ تر څو مې مېرمنې ته ټوله کيسه وکړم!

په همدغه فکر کې وم او خپل په لاسونو مې د ځمکې خاورې اخوا دېخوا اړولې ؛ گورم چې تر خاورو لاندي د يو طلايي کوزې سر ښکاره سو! خاورې مې نورې هم پر له واړولې او کوزه مې ترې را وويسته!

د کوزې سر مې خلاص کړ ومې کتل چې د سرو طلا وو ښځه ډکه ده!! بير ته مې کوزه واخيستل او په هغه خاورو کې مې پټه کړه! او ومې ويل :

اې د کايناتو خالقه ! ته په رښتيا هم مهربانه يې! زه ستا ښځه ډېره مننه کوم، خو تر هغې چې دې دغه طلا وې ماته خپل په کور کې نه وي راکړې، ستا په سپېڅلې ذات دې مې قسم وي که يې بل هيڅ ځای هم وغواړم.

کوزه مې تر خاورو لاندې پرېښودل او د کور پر لور را روان سوم. کله چې کور ته را ورسېدم. مېرمنې مې له وخته لا انتظار کوی! بلاخره مې ټوله کيسه خپل مېرمنې ته وکړه!

چې داسې ولاړم داسې راغلم او داسې کوزه مې پيدا کړه را وا مې نه خيستل......!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نو مه کوه په دې وخت کې مې د کلي ځينو خلکو لا د وختي څخه زما د کور پر بام ناست وه او غوږ يې نيولی وو، تر څو په دې پوی سي چې ماته پاچا څه شي ورکړي!

هغوی چې زما خبري اورېدلي وې نو ټول په منډه تللي وه هغه ځای ته ؛ چېري چې ما کوزه موندلې وه!

خو بس د خدای ج راکړه ورکړه ده!! چاته يې ورکوي او چاته يې نه ورکوي.

کله چې دوی هغه ځای ته رسېدلي وه ، کوزه يې له خاورو را ايستلي وه، د کوزې سر يې خلاص کړی گوري چې په کوزې کي د طلا وو پر ځای سرې زهر ناکه مُچی/غالبوزي دي او ټول يې شکولي/ وهلي وه.

دوی ته چې ډېره غُصه ورغلې وه، پريکړه يې کړې وه چې د مچيو ډکه کوزه به بيرته د محمدنبي کور ته ور وړو او د بام څخه به يې پر کولک ور غورځوو، چې ددې سره به د هغه کورنۍ هم مُچی و شکوي. څکه چې محمد نبي پوهېدی چې، زموږ سره يې دغسي لوبه وکړه.

زه مې د مېرمني سره په لانجه کي وم چې د بام د خوا څخه يوه کوزه زما د خوني په منځ کې را ولوېدل او ددې سره شرنگ سو!

سرې طلا وې د خوني ټولو اړخونو کي خپرې سوې !!

مېر مني ته مې وويل: چې اوس يې نو را ټولې کړه!ما خو درته ويلي وه چې الله ج به يې ماته خپل په کور کې دغه ډالۍ راکوي؛ هغه دی نن هغه کار وسو!!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

الله ج چې انسان پيدا کوی نو د رزق ورکولو ژمنه يې هم ورسره وکړل.

موږ که پورتنۍ کيسې ته وگورو همدغه خبره پکښي رانغښتې ده، خو دلته د رزق تر څنگ بنده ته دا خبره ډېره مهمه ده چې بايد د زړه اخلاص او صداقت د الله ج پر وړاندې ولري.

لکه : د پورتنۍ کيسې لوبغاړي چې درلودل.

پاک، صفا او ايماني کلک هوډ د الله تعالی ج پر وړاندي هغه څه دي

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې، انسان د بريا څوکو او سرحد ته رسوي او الله ج داسې ذات دی چې خورا مهربانه دی او خپل بنده هيڅکله هم نه نا اُميده کوي.

هغه د پخواني خلکو يو شعار وو او اوسني خلک بيا د متل په څېر ورڅخه استفاده کوي او وايي چې :

راست اوسه ناست اوسه!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــــهزاده مـــــزدور!

نوي مي سترګي پرانيستي وې. ددې نړۍ خوند ته مي يوځـه تـازه سر ور ښکاره کړی وُو!

پلار مي د مرميو او وسلو سوداګري کول.

دومره پيسې به يې ګټلې چې حد او سرحد پرې تمام وو.پلار مـي د وسـلو پيسو دومره نشه کړ چې بل واده يې وکړ. زه هم د ژوند په اصُولو دومره نـه وم پوه خومره چې يې ضرورت وو.

د انقلاب په لمن کي پراته انسانانو به تل د خپلو هغه کورنيو د غـړو د کـور ته راتګ شېبې شمارلې، چې له کور څخه به د يوځـه روزۍ د لاسـته راوړولـو لپاره وتلي وه.

مورِ هم خپل د کور د مشر د راتګ شېبې د لاس پـه ګوتـو شـمارلې ترځـو روغ او جوړ کور ته را ورسيږي.څکه چې زما د پلار دومره بې رحمه او بدبخته دنده وه چې هره شېبه به يې د خطره ډکه وه.

پلار چې به مو کله کور ته راغی وروسته به مو زړه پر پښتيو سـو چـي بـس شکر روغ دی! ژوند او خوند وو تيرېدی به ! ورځ به شپه سوه او شپه بـه ورځ سوه!

پلار مي هڅه وکړه چي ګټلي پيسـې پر يوه سم ځای ولګوي! زمـوږ د کـور په څنګ کي يې زموږ د يوه ګاونډي څخه دوه جريبه ځمکه رانيول.

په بله ورځ يې زما مشر وررو ته کوزده وکړ.

همدغه ژوند مي روان وو خوښ او خوشاله وو. کله به مي خپل د سيمي د جګړو تماشې کولې کله به مي د تنکيو ځوانانو د جنازو کيسې کولې.

يوه ورځ مي پلار د کـوم وسـله وال قومنـدان سره پـر کومـه خبره لفظي

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخړه وکړه. د لفظي شخړې څخه پایله دا سوه چې هغه قومندان زما پلار د خو ورځو لپاره بندي کړ.

په واسطو،پیسو او د کلي په سرو مو پلار له بند څخه را خلاص کړ.

اکا مي و پلار ته وویل : هلکه نور دغه بې رحمه او د وینو د سوداګرۍ دنده پرېږده! څکه ته چي کوم کار کوې په اصل کي د هیواد د جګړې په وده کي مهم رول لري!

- پلار مي: نه وروره! زه ولي د هیواد د جګړې اوږدېدل غواړم؟! زه خو یوازي وسله پر وسله والو پلورم! او د هغې له لارې روزي لاسته رواړم!

- اکا : بس وروره ! نور درته څه نه وایم، خو ته ماشوم نه يې چي خپل په بد او ښه پوی نه سې! خدای مه کړه زه سبا د داسي ورځي شاهد ونه اوسم چي ستا اولادونه یوه ورځ یتیمان پاتي سي!

پلار مي دا ټولي خبري په یوه غوږ واورېدلې او د بل غوږ څخه يې وویستلې! ویل : زما ورور زما پرمختګ نه سي زغملی، نو څکه ما ددغي دندي څخه پرېږدي.

د شنه اسمان له نس څخه سبوږمۍ په ډوبېدو وه زموږ د کلي د مُلا ږغ اغږ مي تر غوږ سو چي اذان يې وکړ.

پلار مي موبایل پر غوږ کړ او له کوم بل چا سره يې خبري وکړې!

د موبایل اړیکه يې پرې کړه زما نوي میرې ته يې وویل : زه یو ځای ځم کوم؛ چا راته زنګ وهلی وو چي راسه د لته یوځای وسلې دي هغه رانیسه او زه هغه د هغه کار لپاره ځم!

بلاخره پلار مي له کور څخه دوه لکه افغانۍ واخیستلې پر سور دوه فلکه موټرسایکل يې پښه را واړول او حرکت يې وکړ.

موږ هم د سهار د ډوډۍ لپاره چمتوالی ونیوی او کښېنستلو تر خو ډوډۍ وخورو، خو دغي ورځي د پخوا په څېر خوند او شخوند نه درلود. سړه هوا او بې خونده فضاء زموږ د کورنۍ د غړو تر منځ جوړه وه!

=بلاخره ورځ تېره سوه شپه سوه خو پلار مي مالوم نه سو.موږ د تل په څېر د اندېښنو و نړۍ ته بیا فکرونه ور ایله کړه.

شپه هم تېره سوه، سهار سو خو بیا مو هم د کور رهبر مالوم نه سو او نه يې

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبايل کار کوی ترڅو د صحت په اړه يې پوښتنه وکړو.
زه او د کورنۍ غړو مو د پلار د پلټلو لپاره له کور څخه بهر را ووتو. په ښار کې را روان وم رحمت الله کاکا چې زما د پلار سره يو وخت د وسلو په کار کې شريک وو، د ښار په يوه اړخ کې ولاړ وو او د يو دوکان څخه يې سودا اخيستل را باندې ږغ/غږ يې وکړ : هلکه ! څنګه تېز روان يې، چيرې ځې؟!
- زه : کاکا د پلار په پلټلو پسې مې نيمه ښری وکتل خو لا يې درک را مالوم نه سو!
رحمت الله : هلکه دلته چا ويل، چې په پلانکي ښار کې دولت يو دوه مړي را وړي دي!
تاسې يوځل ورسئ وې ګورئ چې هلته خو به نه وي!!
ما چې دا خبرې واورېدې غوږونه مې يو رقم تاوده غوندې سوه ستوني مې د حلق سره ونښتی رنګ مې تک زړ سو!
کور ته په منډه راغلم تر مشر-ورور مې دغه بدرنګه او بد مرغه خبر را ورسوی. هغه هم زر اقدام وکړ زما د اکا سره يو ځای هغه تاکلي ځای ته روان سو.
زه او د کورنۍ غړو مو ددغه بدرنګه خبر و پايلې ته تم وو چې اوس به څه کېږي؟!بلاخره ورور او اکا مو د نيمي ورځې وروسته راغلل چې يو سراچه ډوله موټر کې سپاره دي.
ما ورمنډه کړه چې څه کيسه ده!
کله چې ورغلم ومې کتل چې د ورور او د اکا په سترګو کې مې د لوی غم نښانې احساس کړې.
يوه شيبه تېره سوه چې د سراچې څخه يې په سپين کفن کې تړلی کټ را کښته کړ!!
په دې حالت نه يم پوی سوی. يو وخت چې مې سترګې پرانيزلې ګورم چې، د پلار د جنازې د کټ و اړخ ته پروت يم. مور مې په غاړه کې لاس راواچوئ او راسره چغې يې کړې!
بس هغه هم يو سات وو تېر سو.
د مرميو سوداګر پلار مې خپل په نازکو لاسونو کې د لوی الله ج د حسابي

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

لباره په خاوره کي پټ کړ......!

د پلار د مرګ وروسته مو د کورنۍ اقتصادي ستونزي خپل له حد څخه واوښتلې زه او بل تر ما، ماشوم ورور مو، مور او مشر ورور د مزدورۍ کار ته په مخه کړو.

دا دی اوس د بل د مېړو مزدوري کوم. داسي مزدور چي په شپه او ورځ کي اته ساعته خوب هم ماته پاچاهي ده.

شپه او ورځ د بل د مزدورۍ ترڅنګ په غلامۍ کي تيروم.خيني وخت مي خپل ژوند ډېر کړوي! خو څه وکړم؟ د خدای ج به همدغه ډول ژوند خوښ وو چي ماته يې ډالۍ کړی.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

د بل چا ژوند اخيستل ؛ هغه که په هره لاره وي د خدای ج د نارضايی سبب ګرځي!

ددغه ماشوم پلار هم داسي حساب کړه! د وسلې مانا داده چي د يو چا ژوند بايد واخيستل سي، خو بيا ددغه ماشوم پلار د همدغه وسلې کار وبار کوی.

نو مالومه خبره ده، چي د ناوړي دندي څخه ناوړي پدېدې منځته راځي.

لکه : پورتنی کيسه!نو انسان بايد په ژوند کي د خير په کارونو کي دندي ولټوي!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــټ پيريان!

د شپې څو همه برخه وه او د مهربانه خدای ج ټول بنده ګان په خوړو خوبونو ويده وه. دا چي ژوند مي د کلي په چوکاټ کي وو.

کلي کي خو نو يا بزګري وي او يا هم مالداري. نو موږ هم غويان درلوده؛ د غويانو د ساتلو يو قانون بيا دا دی چي د شپې که هره برخه وي بايد وساتل سي او ماړه سي.

زه هم را ولاړ سوم ترڅو غويانو ته د خوړولو لپاره يوڅه او شفتل واچوم ترڅو ماړه سي. کله چي د غويانو دننه ځای ته راغلم يو څراغ راسره وو هغه مي په يو انګړ کي کېښود ترڅو رڼا سي.

د غويانو و اخور ته مي شفتل واچول او همدا لړۍ دوام درلود چي په يوځل څراغ مړ سو بيا ولګېږي زه يې ډېر حيران کړم او په فکر کي يې کړم.

ما هم په ډېرو ستونزو د غويانو ټولو اخورانو ته شفتل واچول، ترڅو هغوی ماړه سي چي په سبا باندي بيا د کورنۍ غړي راته څه ونه وايي چي: ولي دي غوبانو ته وابنه نه وه اچولي!

زما هم کور ته د تګ شيبې وې چي د غويانو د ځای څخه راووځم او د کور پر لور حرکت وکړم.

کله چي د خيراغ خوا ته راغلم ومي کتل چي خيراغ بيا هم بنديږي او بيرته رڼا سي دا چي هغه وخت ژوند ډېر ساده او پياده وو فکر مي وکړ چي شايد د خيراغ تېل کم سوي وې نو ځکه به دا ډول چمونه کوي.

خو بلاخره مي خيراغ را واخيستی او غوښتل مي چي را ووځم چي د شا لخوا رابې ږغ / غږ سو وايي پلانکيه دې خوا وګوره!!

کله چي مي دا نابيره اواز واورېدی د زړه رګونه مي د عصابو له رګو سره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کیسې

تکر کې سول د بدن ټول غړي مې فلج سوه؛چې دا وخت وګوره او دلته سړی!!
کله چې مې ورته وکتل چې یو سړی دی کفن یې اغوستی دی او څیراغ یې په لاس کې دی چې نه یې د سړې رنګ او نه یې د پېړې!
نور په خان نه یم پوی سوی چې زه په کومې نړۍ کې یم هملته بې صده سوی وم آن تر سهاره هم څوک نه وه راباندې خبر سوې چې زه څیرې یم!
د کورنۍ غړي مې چې سهار خبر سوې وه چې پلانکی څیرې دی خو د ډېرو پلټلو وروسته یې هم نه وم پیدا کړی چې بلاخره مې د یو کوچنې زوی فکر سوی وو او پیدا یې کړم.
کله چې یې کور ته راوستم بیا یې په ډېرو مُلایانو باندې وګرځولم ترڅو جوړ سم خو دغه ویره مې دا دی ۲۴ کاله کېږي لا هم په زړه کې ده.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

دا تجربه سوې خبره ده چې په زاړه او تاریک ځایونو کې د پیریانو تاسیسات دې چې هلته ورتګ انسان ته نه ده په کار.
علت یې همدغه دی چې دومره تاوان ور رسولی سي لکه : د کیسې پورتنې کس ته! نو نه ده په کار چې دغسې- ځای ته انسان ورسي په داسې حال کې که یې غویان مړه هم سي!
که داسې اوس ووایو که چیرې دغه کس ته هغه پېرې نور هم تاوان ور رسولی وای نو څه فکر کوې چې نه یې سو ور رسولی؟! که مو جواب هو وي!
نو څرګنده سوه چې مُمکن ددې سړې و ژوند ته یې خاتمه هم ورکړې وای،څکه چې پوشې ته چې الله ج دومره توان ورکړی وي چې په لیدو یې انسان بې صده کیږي، نو هغه حتمن نور تاوان هم ور رسولی سي.
نو زه څکه وایم چې تر انسان هیڅ څیز هم ارزښت نه لري نو لازمه نه ده چې خپل ژوند خپل د مال په موخه په خطر کې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځان باور!

په پښتو کې يو متل دی وايي، چې دومره وخوره چې په خوله کې دې ځای سي کنې نو خوله به دې اړين تاوان ور رسېږي يابه څيري سي او يا به هم ژوبل سي.

د نړۍ په کوم ځای کې وايي چې يو سړی وو، بيمار وو او په روغتون کې بستر هم وو. بيماري يې هم د زړه حمله وه.

د زړه حمله چې څوک ولري په هغه وخت کې پر انسان راځي چې يا ډېر خوشاله وي او يا هم برعکس ډېر خپه وي.

بيمار سړي چې خپل د ژوند شپې او ورځې د روغتون پر چپرکټ باندي تيرولې ډاکټرانو يې هم د ژوند شپې شمېرلې چې شايد ډېر ژر له دې دروغجني نړۍ څخه وکوچېږي او خپل پور پرې کړي.

څه موده تېره سوه چې د دولت د يوې ځايي موسيسې او برنامې له لوري و بيمار سړي ته د پنځوس ميليونه ډالرو جايزه راغله! ترڅو همدغه بيمار سړي نه ورکول سي ځکه چې بيمار سړی يې ور ووو او دده حق بلل کيدلې.

ډاکټران چې کله له دې موضوع څخه خبر سول چې بيمار سړي ته پنځوس ميليونه ډالر جايزه راغلې.

نو يو ګډ مجلس يې جوړ کړ چې که چيري بيمار سړي ته ووبل سي چې تاته دومره ډېري پيسې جايزه راغلې نو مُمکن هغه باندې د خوشالۍ له کبله د زړه حمله راسي او خپل ژوند له لاسه ورکړي. چې دا چاره شايد موږ ته ډېره ګرانه تمامه سي، ځکه چې موږ پوهيږو چې بيمار سړی په دې خبري ډېر خوشالېږي او خپل ژوند له لاسه ورکوي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو ډاکټرانو پریکړه وکړه چې ددې لپاره باید یو اروا پوه راوبلو چې هغه په دې چاره بنه پوهیږي، چې بلاخره همداسې وسول.

اروا پوه یې را وغوښتی او ډاکټرانو هم موضوع له نږدې ورسره شریکه کړه چې دغه کس دومره موده کیږي چې، زموږ سره په روغتون کې بستر دی او د زړه د حملې مریضې لړیاوس ورته پنځوس میلیونه ډالر جایزه راغلې ده موږ نه سو کولی چې په مخامخ ډول ووایو، مُمکن بیا د زړه حمله پرې راسي.

که یې تاته کومه لار در مالومه وي نو بنه دی ته یې په هغه ډول ورته ووایه چې پر بیمار سړي د زړه حمله را نه سي.

اروا پوه ډاکټرانو ته وویل چې تاسې بېغمه سئ دا دومره سخته موضوع نه ده زه یې حلوم!

اروا پوه راغی او بیمار سړي ته کښیناستی د سترې مه سې وروسته یې ورسره نور خوږ باندار پیل کړ.

بلاخره اروا پوه خپلې موضوع ته په غیر مستقیم ډول راغی او بیمار سړي ته یې وویل چې زه به درته یو خبره وکړم!

که تاته سل ډالره جایزه در کړل سي نو ته به څه احساس وکړې؟!

- بیمار سړی : هیڅ! زه به تاته ترې پنځوس ډالره درکړم!

- اروا پوه:ډېر بنه!که درته پنځه سوه ډالره جایزه راسي نو څه احساس به وکړې؟

- بیمار سړی : هاهاها بیا هم هیڅ ! دوه سوه ډالره به تاته ترې درکړم!

د اروا پوه او بیمار سړي همدغه مناظره روانه وه او د پیسو گراف ورو، ورو لوړېدی

بلاخره اروا پوه د پیسو گراف دومره لوړ کړ چې په اخرکې یې بیمار سړي ته وویل چې: که پنځوس میلیونه ډالر جایزه درته راسي نو ته به څه احساس وکړې؟!

بیمار سړي په ډېري نرمۍ جواب ورکړ: پنځه وېشت میلیونه ډالره درکوم!

اروا پوه سړي چې کله وروستی خبره واورېده د زړه حمله ورباندي راغله! او مړ سو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

ددې لپارهٔ چې پرچا باور و نه لرو لومړی باید خپل د خان ارزونه وکړو، چې څومره قوي يو. بيا به بل ته مخ او د لاسونو ګوتـه ور اړوو. خکـه چـې دا يوه بده خبره ده چې موږ دې خان په ډېرو بيـسو خرڅ کړو بل دې په لږ هـم نه رانيـو! په داسې حال کې چې هغه تر موږ ډېر لوړ قيمت لري!

که مو يوه ګوته بل ته نيول څلور خان ته ونيسې!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد نصیبه او غریبه !

ځیني کسان ډېر لټ وي او هیڅکله هم نه غواړي چي، د ژوند په چارو کي دي د بریا پر لور ګام واخلي.خو، برعکس ځیني بیا داسي وي چي خدای ج نه وي ورباندي خوړلې او یا هم خپل د بې عقلۍ څخه ور پېښېږي.

په کوم کلي کي یو ساده ګی وو. ساده نو ځکه وو چي خپل په ژوند کي یې ډېر چانسونه له لاسه ورکول. د چا خبره به یې نه منل. د کلي له رواج او عصریتوب سره یې خورا نه وه جوړه.

یوه ورځ خو ملګري ولاړ وه خپل د کلي پر ساده ګي یې بانډار جوړ کړی وو، چي پلانکی د خدای ج له نعمت څخه نه ده برخمن، ځکه چي هغه ته خدای ج پیسې ورکوي خو د هله په نصیب نه وي.

دوی به همدې بانډار لګیا وه چي ساده سړی له اخوا را روان وو. د دوی په منځ کي چي یو هلک ډېر بیداره وو، وېل دا به زه اوس مالومه کړم، چي دی په رښتیا ساده دی که یا. یو بنډل پیسې یې را واخیستې او پر هغه پول یې کښېښولې چي، د ساده سړي لاره وهورباندي.

وېل که ساده سړي پیسې واخیستې نو زه یې هم نه ترې ګرخوم وا دي یې خلي. د بانډار ملګرو،خپل ددغه ملګري څخه ژمنه واخیستل که چیري ساده سړي پیسې واخستلې نو حتمن به ورته هغه پیسې ورکوې!

ساده سړی چي د دوی لور ته را روان وو، وړاندي له دې چي ورته را ورسېږي له لیري څخه یې چغې کړې چي اې هلکانو زه به په پټو سترګو له دغه پله څخه تېر نه سم؟!

هلکانو ورباندي وخنل چي موږ نو څه خبر یو چي، ته تېرېدلی سې او که

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ساده سړي هغسې وکړل سترګې يې له ليرې ښخه پټې کړې او له پله ښخه په پټو سترګو تېر سو! هلکانو چې دډې کار تماشه وکړه يو او بل ته يې وخندل او وې ويل چې په رښتيا هم ځيني کسان ډېر بې نصيبه او بد بخته وي، چې ژوندی مثال يې دغه ساده سړی دی.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

ساده خلک خورا په زړه صادقه وي، خو دومره ساده توب هم نه وي چې سړی دې د بې عقلۍ کور ته داخل کړي. پورتنی کس هم له همدغه خلکو ښخه شمېرل کيږي.بنه دې ته څه اړتيا وه چې، دی دې پر پله په پټو سترګو تېر سې؟! مهمه هم نه ده چې ده دې پيسې پيدا کړي وای! که دی زغوار سوی وای او ژوبل سوی وای نو د هغه تاوان به څنګه وو؟! نو معلومه سوه چې ډېر ساده توب د ليونتوب سرحد ته اړ کړی وو چې، هم يې ځان ته تاوان اړولی وو او هم د خلکو د خندا وو.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوې د پيريانو لومړنۍ هدف

په پېغلتوب کې مې د واده نوي پسرلي پرانيستي وو. يوازې مې خپل د خاوند خوانۍ ته توجه کړې وه. نه د ماشوم په فکر کې وم او نه هم د مظلوم!

دا چې د کلي او محل رواج مو داسې وو چې، ډېره وړه جينۍ کـه هم څوک وه حتمن به يې خاوند ته ورکول. چې زه هم يو له هغو څخه شمېرل کېدلم او نوی واده مې کړی وو.

خاوند مې د ژوند په خو شپو کې راسره وو ما هم فکر کوی چې، دې نړۍ کې بل هيڅوک دومره سرمايه نه لري لکه زه چې يې لرم.

خو دا چې وخت ډېر ساده وو او د شوروي پر وړانـدې د جهاد زمانـه وه، زما خاوند هم د اسلام سرباز وو، د اونۍ ډېرې شپې به يې د سنګر په خزو کـې تېرولې.

بلاخره زما د خاوند د پوستې قومندان يوه ورځ خپل ټولو سربازانوته ويلي وو، چې د مهماتو او د زياتو وسلو لپاره بايد ګاونډې هيواد ته ولاړ سو.

زما خاوند ماته راغی او نوموړې خبر يې تر ما پورې را ورسوی.

خدای سته ډېره خپه سوم څکه چې د واده نوې شپې مـې وې د کـلي او کور د ټولو دېوالونو سره ناشنا وم. هرڅه راته پره دې ښکارېدل.

ښکاره خبره همګداده چې وايي: ښځه د خاوند پـه شـتون ښـځه وي چـې، خاوند يې نه وي هغه به څه ژوند ولري.

د ژوند د څو ورځو شپو لپاره مې خاوند راسره وو، خو بلاخـره هغـه اړيـن سو چې خپل د قومندان خبره ومني او له ماسره يې تر نا مالوم وخته پـورې د خدای په اماني وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند وو شپې وې او ورځې وې په ډېرو ستونزو مې سبا کولې. دا چې هغه زمانه ډېره پخوانۍ وه فکرونو دومره رشد نه وو کړی. زه نوې واده کړې ښځه وم خو چا هم را سره خپل د زړه پراس نه شريکوی.

نه مې کوم لېور يوه شپه خپل مېړمني ته وويل چې ورسه پلانکې يوازې ده ورسره پرېوځه څوک نه سته ورسره په خونه کې يوازې ده ونه ويرېږي.

يوه شپه پرته وم په خونه کې هيڅوک نه وو راسره يوازې هم وم. خوب هم نه راتللو د خونې د سر تيران مې شمېرل حيرانه پاتې وم چې، زه څنګه بد قسمته ناوې يم چې، هيڅوک زړه نه راباندې سوځي چې، ددې خو خاوند هم نه سته بايد يوه ښځه خو ددې لپاره ور واستوو چې ونه ويرېږي!

په همدې فکر کې وم چې د خونې دروازه مې وټکېدل! دا چې زه خپل د پېغلتوب په نشې کې وم، د دومره ستونزو سره سره مې بيا هم د ېېرې احساس نه کوی بلاخره ور ولاړه سوم ترځو وګورم چې څوک ده او څه راته وايي!

کله چې مې د خونې دروازه خلاصه کړه ومې کتل چې هيڅوک هم نه سته لږ مې زړه ته د ېېرې احساس ور ولوېدی. انديښنه راپيدا سوه چې، دا به نو څوک وه!

ددې لپاره چې خان يو څه ډاډه کړم د خونې د دروازې څخه لږ ور ووتلم او ږغ اغږ مې وکړ چې څوک يې؟!

خو ددې سره بيا هم د چا اواز رانه غی چې له دې سره مې نوره هم ېېره زياته سوه، ستونې مې د ژړا ډک سو او تر سترګو مې مرې، مرې اوښکې را روانې سوې او دبېرې ترځنګ يې وسې او خپل د کور ناداني ډېره زورولم.

لږ نوره هم ورېسې مخ ته ورغلم ومې کتل چې پر هغه زينو چې زموږ د خونې خوا ته را پورته سوې، يوه ښځه ناسته ده او يو لوی پوړنی/څادر يې پر خان را تاو کړی.د راسته لاس د شهادت ګوته يې خپل تر زنې لاندې نيولې او زما لوري ته په ډېرې حيرانۍ سره ګوري!

ما بيا هم فکر وکړ چې شايد د مشر لېور مېرمن مې پوښتني ته راغلې وي او اوس چې يې زه وليدم غواړي چې ما وبېروي.

بيا مې هم ږغ اغږ پرې وکړ او نوم مې واخيست چې پلانکی ته ولي نه را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړېږي؟!

نامالومي ښځي بيا هم راته هيڅ ونه ويل او هغه ډول ناسته ده! دا چي زما حوصله او جذبه نوره خلاصه سوه ور روانه سوم چي، په لاس يې وښوروم چي، ته ولي راته ږغ/غږ نه کوې خو، ودي ويرولم.

چي ناڅاپه مي په فکر کي راغله چي پخواني خلکو به تل ويل چي پيريان تل د نوي واده سويو او ناويانو سره کار لري نو هغه ځا چي نوی واده کړی وي او ناوې وي نو بايد ډېره هڅه وکړي چي د شپې لخوا يوازي را ونه وځي!

وروسته ددې خبري مي نور هم زړه يې کراره سو او ويره مي يو په دوه سوه، ورو،ورو مي هڅه وکړه چي د خوني خوا ته خان ورسوم چي په ډېرو ستونزو مي خان تر خوني ورسوياو تر سهاره مي بدن لرزه کول.

په سهار مي د خسر د کورنۍ غړو ته ټول کيسه وکړه هغوی ښکنځل راته وکړه چي، ولي د شپې هرشي ته راوځې؟! نو له هغه وروسته د شپې لخوا بيا يوازي نه يم راوتلې.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

په دې کيسې کي ناوې، خاوند ، د خُسر کورنۍ ټول ملامت دي.خاوند خکه ملامت وو،چي خپل مېرمن يې يوازي پرېښودل.

د خُسر کورنۍ خکه ملامته وه ،چي د ناوي سره يې مرسته نه کول.ناوې خکه ملامتوه چي، د شپې و هرشي ته راوتل ښه کار نه دي. په داسي حال کي چي پيريان تر ټولو زيات د ناوي سره کار لري. نو مهمه ده چي، انسان بايد په هر کار کي د عقل څخه کار واخلي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابېره پېرۍ!!

د توري شپې څو همه برخه وه، چې د شنه اسمان ستوري خپل منظرې کولې. زه هم د سوچونو او فکرونو په نړۍ کې ډوبه وم، ماشومان مې په شا وخوا پراته وه.

خونه کې مې د ماشومانو پرته بل څوک نه وه راسره. د توري او زړې خونې و تيرانو ته مې کتل او د خان د حيرانتيا په تماشې کې وم. په همدې فکر کې وم چې د خونې د دروازې سره، مې د کشر لېور ښځې را ږغ/غږ کړه او زما نوم يې واخيست.

ما هم غوبنتل چې ها ورته وکړم خو، فکر مې وکړ که اواز ورته وکړم مُمکن ماشومان را ويښ سي. نو ځکه مې ورته ږغ/غږ نه کړ.

ورو راولاړه سوم ترڅو ورسم چې پلانکې مې څه کوي! کله چې راغلم د خونې دروازه مې خلاصه کړه، چې هيڅوک هم نه سته. حيرانه پاتې سوم چې دا اوس څه سوه؟!

دا چې د کشر لېور حويلي زمونږ د خونې انګړ کې وه، ور روانه سوم ترڅو ورسم هلته چې څه کيسه ده؟!

کله چې ورته را ورسېدم د خونې دروازه مې ور وټكول په نوم مې ور ناري كړه چې پلانكې تاڅه راته ويل چې زما خونې ته راغلې وې؟!

هغې هم راته په حيرانه لهجه وويل چې زه نه يم درغلې او څه مې نه ويل، ولې څه کيسه ده؟!

زه نوره هم حيرانه سوم او ورته مې وويل: هيڅ کيسه نه ده، مخکې چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته ستا په اواز ږغ/اغږ وکړ او زما نوم يې واخيستی!

د کشر لېور ميرمني بيا راته وويل چې نه يم خبر، ما درته څه نه دي ويلي شايد بل چا درته اواز کړی وي. زما ويره نوره هم يو په دوه سوه، حيرانه پاتې سوم چې دا ږغ/اغږ به چا راته کړی وي!

زه بېرته خپل د خوني پر لور را روانېدم چې د کشر- لېور ږغ/اغږ مې واورېدی چې خپل ميرمني ته يې ويل: خوله دي وچه سه ورته ووايه چې هغه زه وم چې، در ناري مي کړه کيدای سي هغه وېرېدلې وي ځکه چې په خونه کي يوازي ده.

وروسته راپسي د کشر لېور ښځي بيا ناري کړه ويل پلانکۍ هغه زه وم چې اواز مي درته وکړ ماوېل: ماشومان خو به دي نه ژاړي! او مخکي چې مې ته پوښتني ته راغلې زه د خوبه وم ځکه مې درته وويل چې زه نه وم!

زه پوی سومه چې دوی خبره ځکه راته وکړه چې، زه ونه ډېرېږم په داسي حال کي چې زه اول لړ، لړ پوه سومه چې شايد خبره د پيريانو وي. زړه مي خورا لرزه پيدا کړه حيرانه سوم چې اوس تر خوني ځنګه ولاړه سمه او د ماشومانو به مي څه حال وي ځکه چې هغه مي هم يوازي په خوني کي پرې اېښي دي.

خو د کليمو ويلو سره د خوني پر لور را روانه سوم هرڅيز راته څلور ماڵومېدل ځکه چې زما سره د ډېري احساس مل وو فکر مي کوی چې اوس به پر ماباندي يو څيز د بريد هڅه کوي.

خو بلاخره په يو ډول مي ځان تر خوني را ورسوی او د خوني دروازه مي په ځان پسي کلکه وتړل! ماشومان مي ټول وکتل چې په خواږه خوبونو پراته دي . زه هم د کمپل او نالی پرمخ را کشولو سره د ډېري ځخه پټه سوم.

په سهار مي زموږ د کلي مُلا صاحب ځخه پوښتنه وکړه هغه راته وېل: هيڅکله و دغسي څيزونو ته د شپې جواب مه ورکوئ ځکه چې دا يو ډول ډېری دی که انسان ورته د ها جواب ورکړي نو خورا لوی تاوان ور رسوي. کله چې مي دا خبري واورېدی نو پوه سومه چې زما شک پرځای وو او د راتلونکي لپاره باید هوښياره و اوسمه.

Scanned with CamScanner

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

کیسه د ناپوهۍ څخه رامنځته سوې ده، چي ښځي د شپې په یـو نامـالوم اواز پسي دومره پلټنه کړې ده. په داسي حال کـي چـي اکـثره وخـت دغسي-اوازونه پیریان باسي. نو دغي میرمنـي تـه دا پـه کـار وه چـي سر یـې نـه وای خلاص کړی او پرې وتلې وای او کلیمې یې پر ځان ویلي وای او ویده سـوې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وفا ملګرې؛ بې وفا دنيا!

د نړۍ په ډېرو برخو کې وګرځېدم ومې غوښتل چې يار او ملګرې پيدا کړم. داسې ملګرې چې د ژوند د هر درد راز او ناز ورسره شريک کړم، چې ددې سره به مې هم ملګرې پيدا کړې وې او هم به مې زړه پر کراره وې.

د اکا زوی مې په ذهن خورا ښه انسان مالوم سو ومې غوښتل چې ورسره خپل د ژوند د بهترينه ملګرې راز او زړه ورکړم. که څه هم هغه ځيني ستونزې درلودې ، خو بيا مې هم د زړه د بهترينو ملګرو په کتار کې حساب کړ.

د ملګرتيا لړۍ مې ورسره شروع کړه کله خوشاله کله خپه، خو ژوند مو همداسې په دغسې کيسو روان کړې وو. ځيني وخت به مې د اکا زوی يو داسې کار وکړ چې نه به منطق منل او نه به عقل! زه به ورځخه مرور سوم چې، ته ولې داسې کار کوې؟!

خو د هغه بېچاره دا کار عادت او عبادت سوی وو، زما به يې نه منل. زه به هم ورځخه د يو څو ورځو لپاره مرور سوم بيا به کله دده لخوا يا هم زما لخوا او يا به هم د درېيم سړي لخوا پخولا سوو او ملګرتيا به نوره هم خوږه او ښايسته سوه.

د ژوند شپې او ورځو مو د ملګرتيا په داسې رنګونو تېرولې، يوازې به خپل د ملګرتيا کيسو حيران کړې وو. د ورځې ډېره برخه به مو يو ځای تېرول او د زړه رازونه به مو شريکول.

خو دا چې زه صادق وم او تل به مې هڅه کول چې په رښتيني ډول ورسره د ملګرتيا اصُول مراعت کړم، خو له بده مرغه د اکا زوی مې راسره زما په اندازه صادق نه وو او په ضمناً کې يې نه غوښتل چې زه دې خپل د ژوند په يوه برخه کې هم ودان او روښان ونه اوسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته به هم ځيني وخت دغه فکر را پيدا سو چي، ولي مي داسي بنايسته او د زړه ملګرې داسي ناخواني راسره کوي؟ خو ما به دا هرڅه بيا هم په وړوکي عقل د ذهن څخه و ايستل او فکر به مي کوى چي، ته ناوړه فکر کوې!

دا چي زما د اکا د زوى اقتصادي حالت هم ښه نه وو، هغه سره به مي ځيني وخت د اقتصاد په برخه کي هم مرسته کول. که څه هم يادول يې ښه نه دي خو ځيني ځيزونه داسي وي چي حقيقت لري. ته به ښه ورسره کوې خو، بل دي په مقابل کي بد کوي.

چي دغه چاره بيا انسان خپل د ښو او نيکو کارونو څخه باسي او دې ته دي اړ کوي چي، د بيا لپاره د چا سره هم ښه ونه کړې، چي دا کار بيا ددې لامل کيږي چي، ملګرتيا کي د خوند ټکي له منځه ځي.

بيا هم د تل په څېر په داسي ورته کار به ورڅخه مرور سوم، خو بيا به هم ورسره جوړ سوم.بيا به مو تېري کړني او غلطياني له منځه يوړې. بيا به مو د ياراني او ورورى مزي نوي کړه.بيا به رازونه وه.خوندونه وه.نازونه وه.

لکه څرنګه چي يو کار د بريا او پرمختګ راز لري همدارنګه د خنډ او خنډ راز هم لري چي بريا او پرمختګ مخه ډب کوي او خپل هدف ته يې نه پرېږدي.

دا ناخوانه ملګرى مي تل بيا هم زما د ښه دوستى څخه استفاده کول او خپل غلط ذهن يې تل پر ماباندي تطبيقوى او زه به يې خپل ښو او نيکيو ته زورولم.

پلار او د کورنۍ غړو به مي تل راته ويل چي پرېږده دا په دې نه ارزي چي ته ورسره دومره د انسانيت په اصُولو ملګرتيا کوي او هغه دي په کيسه کي هم نه دى.

دا چي ما به سلو کي سل سلنه ښه کول خو، ده راسره پنځوس سلنه هم ښه نه کول پريکړه مي وکړه چي نور به ورسره دومره ښه نه کوم. نور به ورسره د هغه په کچه او اندازه ملګرتيا کوم ترڅو هــــغه پـــوه ســي چي نـاخواني څومره دردناکه ده.

وروسته مي د ملګرتيا خواږه ورسره کم کړه او دا ځل مي ورته هيڅ اجازه ور نه کړه چي، د ښې استفادې څخه مي خپل د غلط فکر فلسفه راباندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تطبيق کړي.

فکر کوم دی هم خپل په خان پوی سو چي، څه چي مي کول بنه مي نه کول ځکه چي خپل ضمير ته به تل ملامت و اوسم اوس چي هرڅه هڅه وکړم کيدای سي چي خپل غلطي په اسانۍ سره جبران او اسان نه کړم ځکه چي ډېر چانسونه مي له لاسه ورکړه.

وروسته له دې چي زما او د اکا د زوی ملگرتيا تردې خايه را ورسېدل ما هم هڅه وکړه چي، خان ورباندي خبر نه کړم او داسي احساس ورکړم چي ما ببخي هېر کړی يې. حتی تر دې چي د هغه په اندازه ملگرتيا مي لا ورسره پرې کړه.

دا دی زه اوس خپل کار کوم لگيا يم.هغه راسره د جغرافيې په لحاظ ډېر نژدې دی ،خو دزړه په لحاظ راڅخه ليري دی اوس دی هم حيران دی چي کاش يو چانس مي له لاسه هم نه وای ورکړی.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

په ژوند کي اکثره وخت ځيني کړني خندونه وي چي هغه ددې لامل کيږي چي، ځيني سم کارونه نا سم کړي او د بريا د خنډ لامِل سي.

پورتنۍ کيسه د همدې خنډ په لحاظ منځته راغلې ده چي، يوه ورسره وفا کول خو، بل ورسره بې وفايي کول. هيڅکله هم خپل دوست له دوه الی درې څخه زيات چانسونه مه ورکوئ.

ځکه چي ترکتې مو تاوان زياتوي.چي ژوندی بيلگه يې پورتنۍ کيسه ده، چي له يوه څخه زيات چانسونه ورکول سول خو، هغه خپل له حد څخه واوښتی فکر يې وکړ چي دا نه پوهيږي چي له ماسره دومره بنه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخت نازولی ؛ سخت خواريږي

د کوزدې وړاندې مې خورا ښه ژوند وو. د کلي له پره دې رانېولې ان تر پلاره ټولو نازولم. له دوو څخه زيات او له څلورو څخه کم ورونه مې درلوده. پلار او مور مې شکر ژوندي وه او دي .

دا چي څنګه پر پلار او خپل پر کورنۍ ګران وم له هغه څخه لږ د کلي پر مېشتو نر او ښځو هم ګران وم. ما مي د ګرانښت لامل دا بلی چي شايد د مور او پلار کوچنی زوی و اوسم. شايد چي د کور يواځيني نازولی و اوسم. شايد پر کلي ځکه ګران واو سم چي،هغوی سره ښه سلوک کوم او ددې خانګړني ترځنګ ښايسته هم وم!

خو ددې ټولو انسانانو ګرانښت يو خوا د پلار ګرانښت بلخوا چي ماته به يې راکوی. ځيني وخت چي به مي پلار زه زوروکم نو ماته به يې وويل: ښځه درته کوم. دا چي زه ددې جملې سره خورا شارټ وم نو مابه بيا لـه نـازه ورتـه هـر ډول خبري کولې.

د ژوند د ستونزو او کړاهونو سربېره به مي پلار بيا هـم زه غمجـن او پـرې شاته نه پرېښودم.زما ډېر لوی ارمانونه يې هم را پوره کول. حتی زما د خوښي موټر هم!

دا چي زه نوی خپل د ژوند په خوند او پيوند پوی سوی وم، د ځوانۍ په نشه کي ډوب ګرځېدم.نه د ليلا په غم کي وم او نه هم د دنيا!

يوازې مي ډېري شپېې خپـل د ملګـرو سره تېرولـې او د هغـوی د بانـډار څخه مي خورا خوند اخيست. يوازې خپل د راتلونکي پوهنتـون پـه غـم کـي وم، نور مي هيڅ څه ته هم دومره توجه نه کول.

خو دا چي ژوند هرځای خپل اصلي څېره نه مالوموي او انسان چاتـه نـه

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژني ما مي هم د يو عادي کليوال ښځه ان تر پلاره هم اصلي ښېره نه پېژنده. ځيني وخت به مي فکر وکړ چي هلکه ! دا خو به داسي نه وي چي دا هرڅه ته خپل د راتلونکي د خرابوالي لپاره کوې؟!

خو بيا به مي ځان ته په دې موخه جواب ورکړ چي شايد زه نوی ځوان يم نو ځکه به مي کړی فکر خورا غلط وي.خو خير په هر صورت! ژوند او شپې دي رواني وې په ژوند کي هم ترخې سته او هم خوږې. د چانه به خوږې اورې د چا نه به ترخې! دا ټولو ته مالومه ده چي دا خو ددې ناوړي او فاني دنيا وېش او تقسيم دی او زه بيا همدې فکر راګير کړی وم.

پوهان تل وايي : ژوند سخت دی په هرچا باور په کار نه دی!

ما چي دا خبره تحليل کړه تر ډېره دا خبره استثناء نه لري خو، که يې لري هم بيا نو په کمه کچه ده.

خو خير ما پوهنتون پيل کړ او خپل د ګران هيواد افغانستان يوه ليري ولايت ته راغلم ترڅو پوهنتون ته مي ادامه ورکړم او اوس هم پرې لګيا يم. خو دا چي پلار او مور د کورنۍ د رهبرۍ مهم غړي دي تل به يې پر ما دا ټينګار کوی چي،د پوهنتون په جريان کي مي د نوي ژوند خاوند کړي او د ژوند نوي پړاو ته مي داخل کړي.

دا خل مي هم د تل په څېر هڅه وکړه چي، دوی دې ته اړ کړم چي، نور راته د واده او ښځي نوم وانه خلي ځکه چي زه پوهېدم چي، د پوهنتون ترځنګ کوژده خورا يو دروند او وزبينه بار دی چي، زه يې پر اوږو اخلم نو ځکه مي زړه نه ورته ښه کوی.

پلار او د کورنۍ غړو به راته تل ويل : چي موږ هروخت نه يو،ته د پيسو او غمو غم مه کوه چي کوژده درته وکړو هرڅه به خدای ج درته اسانه کړي.

خو د پوهنتون په جريان کي مي بيا هم کورنۍ راباندي غالبه سوه د نوي ژوند و دې عجب پړاو ته يې شامل کړم او کوژده يې راته وکړه. خو وړاندي له دې چي کوژده راته وکړي په ما يې هم د افغانستان د هغو شهيدانو او ټپيانو کانه وکړه کومو کسانو چي په سردار محمد داود خان باندي کړې وه. زه يې په ډېر جالب او دردناک حالت کي راګير کړم.

تولي هغه وعدې او ژمني چي مي پلار راسره کړي وې هغه ټولي داسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناقصي او خونسا سوې لکه د افغانستان د پارلمان وکیلانو چې خپل د ټاکنو پـر مهال خلکو ته کړي وې.

زه هم ډېر حیرانه سوم فکر کي مي د ژوند ډېر نوي شیان ور اضافه سول د نا اُمېدۍ او بې وسۍ حس مي په بدن کي ډېر زیات سو. هر څـوک بـې ګانـه راته مالوم سوه پلار به مي یو اړین کار هم نه راته کوی حتی تر دې چي هغـه کار که مـي پـــلار نـــه وای راتـــــه کړی مُمکن د خُسر کورته مي سر د تل لپاره ټیټ وای.

اوس مي هم دا دی ژوند ډېر کلونه شاته ولاړی او خپل تېر ژوند ته خـورا حیران او ګوته په خوله ناست یم! دا مي تردې پوري درته وویل: ژوند کـي د یوچا پېژندنه او تشخیص خورا سخته ده.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

په ژوند کي تر ډېره پرچا باندي تکیه مه کوئ، مُمکن هغه یـوه ورځ لـیري سي او تاسي ولوېږئ. هڅه وکړئ یو څوک تشخیص کـړئ وروسـته وربانـدي خپل د کار د بریا راز ترسره کړئ.

هرڅوک ستاسي لاسنیوی نه سي کـولی، ځکـه چـي هغـوی ددې نـړۍ د ناوړو کارونو قرباني سوي دي او فکرونه یې خورا خراب سوي دیاو یو بل لوی لامل دا هم شاید و اوسي چي، هغوی بېسیواده هم دي.

Scanned with CamScanner

مرگ په وعده دی!

د کلي د غُربت په چوکاټ کي مي خپل د ژوند شپې او ورځې سبا کولې، کلی مو داسي وو چي د دوو حکومتونو نظام پرې جوړ او حاکم وو. چي د دوی لانجو زموږ غريبي او بې وسي نوره هم پياوړې کړې وه.

د کلي د مشرانو په مشوره مي يو ټېنوس موټر واخيست ترڅو خپل د کور نفقه او يو گوله ډوډی پرې پيدا کړم چي، بچي مي وږي نه سي.

د معمول له مخي مي خپل نوي دندي ته ادامه ورکړل. له کلي به مي د ولسوالی بازار ته او، له هغه ځای څخه به مي کلي ته پيرودونکي وړل او راوړل.

د ژوند شپې او ورځي مي په خوند او پيوند تېرولې. چي دا شپې او ورځي ډېري جالبي هم وې.

يوه ورځ داسي وه چي يوڅو پيردونکي/سپاريان راته راغله وېل خو د ولسوالی بازار ته. ما هم خپل په زاړه ټېنوس کي کېنول د بازار پر لور مي حرکت وکړ.

د انقلاب رنگ او زمان داسي وو چي، دواړه دولتونه په کمين کي سره ناست وه. زموږ سفر هم په دغه وخت کي روان وو او د انقلاب د خطر شېبې مي شمېرلې.

وړاندي له دې چي، موږ خپل د هدف ځای ته ورسېږو په لار کي راته يو بله لويه فاجعه پېښه سوه!!

کيسه داسي وه چي: زه د موټر چلولو په حالت کي وم سپاريان مي هم په موټر کي راسره وه چي څو ښځي او نارينه وه، زه هم په خامه لاره کي روان

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم چې په يو خل مې يو نابېره ږغ/اغږ تر غوږ سو!

نور نه يم پوی سوی يو وخت خپل د ملا په درد پوی سوم نور مې وکتل چې تېنوس موټر مې دوه ځايه دی چې د سيټ خوا يې يوځای ده او په هغه کې زه هغه ډول روغ پاتې وم او د باډۍ خوا يې بله خوا ته ده چې، په هغه کې سپاريان وه چې يو مې هم ونه ليدی چې دا څه سوه!

دا نو مه کوه چې اصله کيسه دا وه چې، زه د سړک د غاړې په هغه ماين کې ختلی وم چې، څو ورځې وړاندې چا خپل د دښمن لپاره ايښی وو.

که څه هم خپل د خان د دردونو په تماشې کې وم، حيران پاتې وم چې څه راباندې وسوه.

خکه چې انسان طبيعي ډول همداسې دی چې، خپل د ژوند د غټو خطرونو پېښېدولو ته حيران وي او ژر يې دماغ د عقل د پروسې سره نه يو ځای کېږي چې، دغه چاره په ما هم وسوه تر ډېره حيران پاتې وم.

وروسته خلک د پېښې ځای ته راغله او په ورکو شهيدانو پسې- يې پلټنه پيل کړه. خو بيا هم تر ډېرې پلټنې وروسته ونه توانېدل چې،ورک سپاري شهيدان پيدا کړي او له خان سره يې يو سي.

ددې ترځنګ ماته هم د سيمې راغلي خلک ډېر حيران پاتې وه چې، څرنګه روغ رمټ پاتې سوی يم! هغوی په څو ځلې دغه جملې د خان سره تکرارولې چې مرګ په وعده دی! مرګ په وعده دی ! مرګ په وعده دی!

وروسته د څو ورځو بيا د سيمې خلکو د ورکو سورليو د بدن ځينې غړي پيدا کړه!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

که څه هم افغاني ټولنه تر ډېره د بېسوادۍ لخوا تاوانونه ويني او يو لوی علت هم دغه دی چې، خلک يې هره ورځ تاوان برې کوي.

نه نو که د کيسې د پېښېدو علت او معلول ته نظر وکړو بيا هم دغه ستره فاجعه د بېسوادۍ څخه سرچينه اخلي. که داسې نه وي ولې يو موټروان وړاندې له دې چې، په داسې خطري ځايونو کې چې سفر وکړي د لارو او باندو پوښتنه نه کوي چې، ايا کوم خطر خو به نه وي؟! همدغه پوښتنه د ډېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنو جواب دی!

نو مالومه سوه چي د پېښي د رامنځته کېدو علت ناپوهي ده چي ناپوهي اکثره وخت د بېسوادۍ څخه سرچينه اخلي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمزورې بلا!

د شوروي اتحاد پر وړاندې د مقدس او روا جهاد وخت وو. مجاهدين به خلکو خورا نازول ځکه چې هغوی د اسلام د سپيڅلي جهاد عسکر بلل کېدل.

ما او پلار مې د همدې جګړې د خطرونو ليکو ته نږدې د انګورو پر باغ اوبه رايله کړې وې.

دا چې وخت او زمان ډېر کړکېچن او ويرجن وو نو هڅه مو وکړه چې اوبه د انګورو پر باغ ور ډېرې کړو ترڅو ژر اوبه سي او بيا کور ته ولاړ سو.

موږ د توري شپې په تورو تيارو کې لګيا وو انګور باغ مو خړوبوی چې، په يوځل باندې د شنو او تورو باروتو مقابلې او جنګ شروع سو!

دا چې زه دومره نه پوهېدم ، خو پلار مې د ژوند په تېولو کړاهونو بلد او ولد وو نو هغه راته ويل : بچيه خان و وبالې ته واچوه او در وځغله!

زه چې هم ډېر بېرېدلی وم خپل له وامه مې ببلچه پرېښودل يوازې د خان د ژغورولو په فکر کې سوم او په پلار پسې مې ور وځغاستم.

د شنه اسمان،توري شپې او سپين ستورو په شتون کې مو د ظلم او وحشت له بېرې خانونه په ډېرې ځغاستې ستړي کړه.

خو الله رب العزت داسې ذات دی چې، د يوه غم د خلاصون او ژغورولو دوعا دې ورته وکړه هغه يې درته حلوي او اسانه کوي.

خو برعکس! که دې چيرې له يوه مصيبت څخه د خلاصون په موخه د الله ج نافرماني وکړه او پر هغه دې شکر ونه ويستی او يا دې هم الله ج څخه د هغه غم د خلاصون دوعا ونه غوښتل نو حتمن به درته الله ج بل غم په مخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درکوي.

دا خکه چي، د الله ج د امر خخه انسان نافرماني وکړه او نافرماني بيا الله ج نه خوښوي.

کيسه مي کول!

مور خپل د مندو په حالت کي وو چي يوخل مي د پلار په مخه يو سړی راغی چي پروت دی او پکښي وختی! خکه چي شپه وه توره تياره وه او بل لوی لامل دا وو چي مور وام هم مخته کړي وو.

کله چي سړی راپاخېدو ما او پلار ورته وکتل چي، نه انسان دی نه پېری دی او نه هم حيوان!

لوی ناولی بدن، غټي سترګي، لوی لوی نوکان خيني خايونه بربنډ او خيني خايونه يي پټ وه. خوکله چي ډېر ورته خېر سوو چي بلا ده!

ما او پلار چي مو کله دا ناشنا څېره وليده وام مو نور هم پسي- زيات سو. هغې هم زما پر پلار راټوپ کړل او غېږه په غېږه سوه جنګ يي شروع کړو.

دا چي زما پلار هم د وخت مُلا وو هڅه يې وکړه چي د بلا د شا د کمڅيو ښخه يوڅه کمڅی رابېرې کړي!

چي بلاخره پلار مي په دې وتوانېدی چي، د شا د کمڅيو ښخه يېې خو وښته رابېرې کړه. زه هم د همدې جالبي او د وام ډکي صحنې تماشه کوم.

کله چي مي پلار د بلا د شا د کمڅيو وښته په لاس کي رابېل کړه بلا هم کراره سوه او خبري يې شروع کړې.

په داسي حال کي چي خبري يې بيا د انسان په ډول وې. زه د دوی دې جالبي او د وام ډکي مناظرې ته ګوته په غاښ پاتي وم چي دا هرڅه ځ وينم!!

پلار مي ورته وويل: ته دلته څه کوې چي، راغلې يې، نه شرمېږې چي په لارو کي پرته يې او خلک زورې؟! په داسي حال کي چي څوک زورل نه کار نه دی.

- بلا : تاسي نه شرمېږئ چي له ماسره کار لرئ او اوس مو زما وښته وکښل! هيله کوم زما کښلي وښته بېرته راکړئ!

-پلار مي : نه! هيڅکله به يې هم درته درنه کړم خکه چي زه پوهېږم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له دې وروسته زما د بچو او د کورنۍ د غړو سره بیا کار لرې!

- بلا : نه قسم دي مي په خدای وي که ورته هیڅ هم ووایم بس ته یـوازي زما وېښته راکړه.

پلار مي ورسره خبري بس کړې او بلا ته یې وویل چي مخکي سـه او خـه! هرځای چي موږ ځو هلته به ته هم راسره ځې. پـلار مـي بلاخـره بـلا کـور تـه راوسته او په کور کي یې ټینګه وتړل! په سهار چي مو کله د کورنۍ هـر غـړی راولاړېږي ګوري چي، یو ناشنا بلا ده او په کور کي تړل سوې ده او له خـولې څخه یې ټول مُرداري وتلې وه چي حویلي یې ډېره بوینه کړې هم وه. نور نو خدای ج خبر چي دې به نو څه خوړلي وه!!

پلار مي راغی بیا یې ورسره خبري شروع کړې او ورته یې وویل : نـور دي ونه وینم په دې سیمو او علاقو کي ! بس خه ځان دي ورک کړه!!

- بلا : سمه ده زه ځم بس ته یوازي هغه زما پرې سوي وېښته بېرته پـه لاس راکړه، بیا هیڅ نه را ګرځم دې کلي ته!

-پلار مي: نه ! نه ! نه یوازي دا چي ته به دلتـه پـه دې کـلي او بانـډو کـي ګرځې بلکي له دې ځم او غم څخه به وځې او ځې به غرونو ته او یوه بله مهمه خبره داده چي، زما د اولادونو او کورنۍ غړو سره به کار نه لرې!

- بلا: سمه ده زه بیا هم درته قسم خورم چي، کار نه لرم ورسره خـو پـه یـو شرط هغه دا چي زما وېښته بېرته راکړه!

بلاخره پلار مي مجبوره سو او کښلي وېښته یې بلا تـه ورکـړه. بـلا چـي کلـه خپل وېښته ولید ورته وې خندل او ډېر خوند یـې ورکـړ او پـلار مـي رخصـت ورکړ. بلا ولاړه موږ مو د پلار څخـه ددې جالبـه او وام د کیسـې پوښـتنه وکـړه چي، ولي دي وېښته نه ورکول!

هغه راته ویل : دا ډول بلاګـاني پـه اول ځـل هغـه کسـاني وي چـي تـازه ناویاني وي او ودونه یې کړي وي کله چي دغه ناوې د ځلوېښتو ورځو څخه د مخه د کورنه یـوازي راوځـي بیـا چـي ووېرېږي نـو بیـا داسي شـیاني بیـا پـه تدریجي شکل ورنه جوړېږي. خو کله چي غوارې وربandي غالبه سي بیا یې د سر وېښته وباسه !

وروسته موږ ټولو وویل چي ربنتیا هم نړۍ کي ډېر افتونه شتون لري!

Scanned with CamScanner

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

هر کله چې مو چاته غُصه راسي هغه ته وايو چې، بلا دي ووهه! بلا هغه څ ده چې، له ليري يې ناوړه اغېز پر انسانانو پروت دی د هغې لمسول او وهل خو ډېره ليري خبره ده.

بلا سره داسي کار کول لکه پورتنۍ کيسې کي چې ذِکر سوه بښه کار نه بولم. علت يې دا دی چې، مُمکن ډېر تاوان انسان ته ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیریانو مولوي!!

د اسلام مقدس دین داسې دی چې، د نړۍ په بېلابېلو برخو کې یې انسانان او پیریان پیروي کوي. چې د دې جملې څخه چې زیات خپل دین ته ژمن پاتې سوي هغه پیریان دي.

په یوه دیني مدرسه کې مو دیني زده کړې پیل کړې. په دغه مدرسه کې خورا لوړې زده کړې کېدلې چې له هغو څخه یو هم د احادثو دوره وه چې خورا زیات زده کوونکي یې لرل. زه هم په همدې دوره کې وم او زده کړې مې پکښې کولې.

هره ورځ به مو د ورځې په سر کې خپل درسونو ته ادامه ورکول بیا به مو د احادثو دورې استاد راته اجازه را کول موږ به هم خپل د مدرسې و کنجونو ته ننوتلو او راکړل سوی درس به مو له ځان سره تکراروی، ترڅو درس مو زده سي او استاد راته بیا په غُصه نه سي!

د درسونو لړۍ مو روانه وه کله به سخت او به هم راته اسانه سوه. ملګرو سره به مو د مسافرۍ شپې او ورځې تېرولې.

د درس تګلاره مو داسې وه چې د ورځې له سر څخه به مو پیل کړ بیا به استاد زموږ په یوه اړخ کې کښېناستی او موږ به ورباندې د دایرې په بڼه راتاو سوو.

بیا به مو د استاد د حکم سره سم د درس تګلاره اختیاروله او خپل درسونو ته مو په داسې شکل ادامه ورکول.

جالبه دا وه هرکله به چې موږ ته استاد درس راکوی یو کس به زموږ استاد ته راغی او د هغه په انګړ کې به ناست وو او خپل درس به یې ورباندې وویی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکل يې انسان ته ورته وو خو، د انسان خوند او رنګ دومره نه وو پکښې لکه څرنګه چې نور عادي انسانان دي. زموږ ذهنونه هم دغه ناشنا کس ته واوښتل چې دا به نو اوس څوک وي او ولې يې زموږ فکرونه د ځان خوا ته جذب کړي دي؟!

يوه ورځ د درس څخه وروسته زموږ استاد ماته دنده را وسپارل چې ته دغه ناشنا کس تعقيب او رقيب کړه ترڅو موږ پوی سو چې دا څوک او څه کاره دی؟!

ما همداسې وکړه ناشنا کس پسې- تعقيب سوم او تل به ورسره يو ځای ګرځېدم په داسې حال کې چې. دا کس زموږ سره په مدرسې کې د شپې او ورځې يو ځای وو!!

يوه شپه موږ په مدرسه کې دننه خپل د خوب ځايونو ته ولاړو ترڅو بيده سو او بيا سهار پروخت راولاړ سوو. موږ د خوب خوني ته ولاړو ټول خپل پر چپرکټونو پرې وتلو او په سر مو تلتکونه راکش کړه.

ماته چې مې استاد دنده سپارلې وه چې زه بايد دا ناشنا کس وپېژنم چې دا څوک دی! نو پر سر مې ورو تلتک راکش کړ او سترګې مې د ناشنا کس خواته ور واړولې او فکر مې ټول همدې کس ته کړ او ورناري مې کړ چې هلکه ګروپ مړ کړه موږ بيدېږو!

ناشنا کس راته ويل : سمه ده زه يې وژنم ته پرې وخه!

زما چې په سر تلتک کش وو خو نور مې ټول فکر و ده ته وو ده هم لاس ور اوووووووووږد کړ او ګروپ يې مړ کړ په داسې حال کې چې له ده څخه د ګروپ بټن درې متره ليرې وو!

زه پوی سوم چې ناشنا کس انسان نه دی بلکې پېری دی!!

او زما د استاد شک پر ځای وو څکه چې، هغه په همدې خاطر ماته دنده راکړې وه چې ددې کس رنګ او خوند د انسان نه دی مُمکن پېری وي.

پېري چې کله زه وليدم نه يم بيده او دی تعقيبوم ورو له خپل ځای څخه ولاړ سو او حرکت يې وکړ. څکه چې دی پوی سوو چې اوس به ټول کسان راباندې خبر نه کړي چې زه انسان نه يم بلکې پېری يم!!

دا نو داسې وخت وو چې په سبا باندې زموږ د احادثو د دورې دستار

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي وه چې، په دې دستاربندۍ کې همدغه پېرى هم شامل وو کوم چې زموږ سره يو ځاى زده کړې کولې.

سهار سو استاد ته مې ټوله کيسه وکړه هغه هم خپل په مُبارکو برېتو کې مُسکى سو او وې خندل. زه پوى سوم چې استاد مې له وختي څخه پوهېدى چې دا کس پېرى وو خو ددې لپاره چې ډېر باوري سي نو زه يې ورپسې- په تعقيب کړى وم.

استاد مې راته وويل : هيڅوک ددې موضوع څخه خبر نه کړې کنې موږ ته به ډېر تاوان ورسېږي!

بلاخره د دستار بندۍ مراسم راورسېدل ومې ليدل چې، هغه پېرى د دستاربندۍ د مراسمو په سر کې ناست دى . زه چې يې وليدم راته يې وخندل او زما خوانه راغى.

پېري راته وېل : پلانکيه جوړ يې؟!

- زه : هو شکر دى فضل د پاک رب ج دى ښه يم! ستا څه حال دى؟!

- پېرى : زه هم شکر دى ښه يم! زه ماښام پوى سوم چې ته زما په تعقيب کې وې خو ژمنه راسره وکړه چې هيچا ته به هم ياده موضوع نه وايې!

- زه : نه بې غمه سه وروره! هيچا ته به هم نه وايم

- پېرى : سمه ده ګرانه ! خو زه درسره مينه لرم په همدې خاطر د دستاربندۍ د مراسمو وروسته تازه خپل د پيريانو کلي ته بيا يم خو، شرط دا دى چې له استاد څخه رانېولې تربل چاپوري هيچا ته به هم نه وايې!!

ما چې کله خپل د دورې پېري خبري واورېدې او مينه مې وکتل چې زما سره يې کچې مينه لري ورسره مې ژمنه وکړه چې خم درسره او هيچا ته به هم نه وايم!!

د دستار بندۍ د فضليت مراسم ختم سول او د پېري ټولګيوال سره مې پر تورو غرونو حرکت وکړ.

کله چې تريو ځايه ورسره ورسېدلم پېري مخ زما خواته را واړوى او د جېب څخه يې يوه ګوتمه را وايستل او ماته يې وېل : دا په ګوته کړه! او يوه خبره ياد ساته کله چې مې ته زموږ کلي ته ورسولې هلته به بسم الله نه وايې!

که دې وويل موږ ته به ډېر تاوان را واړوې! ځکه چې په دې سره موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوښمنۍ ته مجبوره کېږو!

ما چې کله ګوتمه په ګوته کړه د دنيا رنګ او خوند بېخي بل ډول سوه. هرڅه مي تر سترګو نابلد مالوم سوه.د نړۍ د هيڅ خطر احساس مي نه کاوه!! او ورسره ژمنه مي وکړه چې سمه ده بسم الله به نه وايم!!

دا چې شپه وه زه او پېرى ټولګيوال مو يو خاى په تورو غرونو کي روان وو ډېر ستړى سوى هم وم ورته مي وويل: هلکه دا ستاسي خاى ولي نه را رسېږي؟!

- پېرى : حوصله وکړه يار ډېر ژر به زموږ کلى را ورسېږي او وبه وينې چې څومره خلک زما مراسمو ته راغلي دي!

يوڅه تګ مو نور هم وکړ ومي ليدل چې د يوه غره په پاى کي يو کلى دى ټول سره څراغونه دي چې په کورونو کي لګېږي او خلک را ټول دي!!

بلاخره را ورسېدو ومي کتل چې خلک را روان دي نر او ښځي دي چې زما د ملګري و غاړي ته ګُلان ور اچوي! او مُبارکي ورکوي. کله چې مي دا حالت وليد ډېر حيران سوم چې دومره مينه چې پيريان خپل د دين او علما وو سره لري د هغې په لږ اندازه يې انسان نه لري!!

پيريانو نه يوازي دا چې خپل د فارغه سړي قدر يې وکړ زما يې هم ډېر قدر وکړ او ډوډۍ يې را واخيستل! ددې پرخاى چې زه د هغوى د قدر په مقابل کي صبر وکړم او حق يې ادا کړم برعکس ؛ نور مي هم دربدره کړه! کيسه داسي وه!

کله چې دوى ماته ډوډې راوخيستل زما فکر نه وو بسم الله مي وويل!

زما د بسم الله ويلو سره سم توره شپه سوه اخ و ډب شروع سو ! نر او توريالى کس هغه وو چې چړې يې په لاس ورغلي واى او يو او بل يې قتل کړي واى.

زه چې پوى سوم چې ټوله دربدري ما خپله وکړه او په غلطى کي رانه بسم الله وويل سوه. خکه چې ماته خو مي ملګرې پر لاري ويلي وه چې بسم الله به نه وايې!

لار رانه ورکه سوه او پر يو خوا مي مخه ونيول او را منډه مي کړه. هله هله هله هله ....

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

له حساب څخه ورکې شپې او ورځې مې پر لارې تېرې کړې!

تنده، بې خوبي ، ګرمي ، یخني ، وږتیا ، تږتیا،لېوتنوب او دربدري هغه څه وه چې پر لارې مې تېر کړه.

یو ځای راغلم یوڅه د باران اوبه وې د مُرداري څخه ډکې وې هغه مې وڅښلې وروسته د یوې میاشتې تګ څخه په یوه ځنګل کې یو کلی وو هغه ته مې ځان را ورسوی.

کله چې کلي ته راغلم ومې کتل چې، خلک راته حیران حیران ګوري او زما څخه هم د انسانیت توقع او احساس تر ډېره لیرې سوی وو. په کلي کې به مې چې هر انسان ولیدی ډوډې به چې ورسره وه هغه به مې په زوره ترې واخیسته اوخوړل به مې. جامې مې د ډېرې ککړتیا څخه کلکې سوې وې چې لږ به مې لاس ور وړ فکر به مې کوی چې کلک سوي سمېټ دي.

بلاخره مې په همدې کلي کې د شریفو مسلمانانو په مرسته د انسانیت پر اخلاقو نېک ګام کېښېښوی او د انسان په درد مې بېرته ځان خبر کړ.

دا چې زما پر بدن څومره دردونه تېر سوي وه او زما په غیاب کې څه تېر سوي وه زه هم نه وم وربادې خبر!

څکه چې زه کله د پېړې ملګري سره تلم هغه وخت زما تګ یو څو شپې خو کله چې زه د هغې خوا په داسې ویرجن او غمجن حالت کې راغلم د یوې شپې لار له یوې میاشتې څخه هم ډېره سوه.

بلاخره زه بېرته د پخوا پر حالت سوم او د استاد خوا ته مې راغلم هغه ته مې ټوله کیسه بیان کړه. استاد مې په ډېرو ستونزو خوشاله کړ، په داسې حال کې چې هغه زما څخه په داسې کار ډېر خپه سوی وو او راته یې وویل : ته ولې زما د اجازې پرته تللی وې په داسې حال کې چې زه ستا استاد وم؟!

دا دی کلونه کلونه کېږي خو زما له ذهن څخه دا کیسه نه ده وتلې او تل مې خپل وجدان ته ملامتوي!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

کیسه د جالب حالت څخه نور هم ور اوښتې ده.

زه ددې کیسې د پېښېدو علت په دې کې بولم چې، بیا هم د فکر او عقل

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه ليري پريکړه سوې ده. څکه چې هيڅا ته هم نه ښايي چې دغسې- يو لوی کار ته دې لاس واچوياو بيا دې خپل پر ژمني وفا هم ونه کړي.

په راتلونکي يو الله ج پوهېږي که دغه انسان هلته بسم الله هم نه وای ويلې، نو څوک ددې خبرې داډ ورکولی سي چې ووايي دې انسان ته هلته کوم خطر چا نه رسوی؟!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیریانو سره مناظره!

کور کلي داسي شی دی چي هلته پېری تل شتون لري ځکه چي د پېري کار د انسانانو او یا هم د هغوی د خوړو سره وي او د پېري د خوړلو ځېز بیا هډوکی دی چي تل ورباندي ګرځي او را ګرځي.

زما مور هم د پېري د شکل سره اشنا وه ځکه چي هغوی تل ورسره کار وو او تل به یې زورول!

یوه ورځ مي مور په کور کي په یو کار ډېره خپه او خواشېنې سوه په یو خل ورباندي بیا د پیریانو ځپه ورباندي راغله او چغې یې شروع کړې مور تول د کورنۍ غړي ورباندي راټول سو او تینګه مو ونیول، ځکه چي کله به مي هم په مور دغه ځپه راتله که مو نه وای نېولې منډې به یې وهلې. نو مور هم ځکه تینګه نیول چي منډې نه کړي او ځان ته کوم تاوان وانه ړوي!

مور مي ډېره بې تابه او بې حاله سوه. که څه هم دا صحنه مور ته نوې نه وه او مور ورسره عادي سوي وو خو، ډېره دردونکې به هم وه ځکه چي هیڅ اولاد هم نه غواړي چي مور دې د هغوی په مخ کي وزورېږي.

د مور حال او احوال مي وړو، ورو خرابېدی. پیریانو په یوځل زما د مور په خوله خبري شروع کړې. ما هم ورسره مناظره شروع کړه ترڅو د مور درد مي ورباندي را کم کړم.

پیریانو ته مي وویل : څنګه یاست یارانو؟!

- پیریان : ښه یو سور ږیرې خپل حال وایه؟!

- زه : ګورئ تاسي ولي زما مُبارکه مور تل په عذابوی تاسي له خدای ځخه نه وېرېږئ؟!

- پیریان: تاسي انسانان شرم نه لرئ! مور ستاسي مور نه په عذابوو خو کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تاسې مو مور خپه کوئ او يا هم ورسره جنګ کوئ او بيا هغه خپه کېږي بيا په هغه حالت کې مور ورباندي راځو!

-زه : سمه ده خو اکثره وخت يې مور نه په عذابوو خو تاسې يې بيا هم نه پرېږدې او دومره يې په عذابه کړئ چې، د هغې پر مُبارک مخ د اوښکو سېلابونه را مات سي.

- پيريان : نو چې تاسې يې په عذابوئ نو زموږ څخه څه ګيله ده؟!

- زه : ګورئ زه پوهېږم چې، يوازي دا علت نه دی چې مور مي کله خپه سي نو تاسې ورباندي راځئ اصل کې حتمن تاسې کوم بله ګټه لرئ چې، زما کعبه مور په عذابوئ.

- پيريان : ته ربښتيا وايې! اصل کيسه داسې ده چې، يوه ورځ ستاسې مور د شپې لخوا پر اېرو کښېناستلې وه. په هغه اېرو کې زموږ يو کور وو او مور نه وو په هغه شپه باندي تللي وو بل خاى ترڅو خپل وړي اولادونو ته يو ګوله حلاله نفقه راوړو!

يوازي زموږ په کور کې زموږ خو ماشومان پاتې وه هغوی چې ستاسې مور ليدلې وه ورسره حرکت يې کړی وو او ستاسې کور ته ورسره راغلي وه.

موږ چې کله کور ته راغلو ومو کتل چې په کور کې ماشومان نه سته ډېر مو وريسي پلټنه وکړه ترڅو پيدا يې کړو خو بريالي نه سوو.

وروسته د ډېره وخته مالومات راته وسو چې ماشومان مو ستاسې په کور کې دي او ستاسې د مور سره راغلي دي!

له هغه وروسته موږ ستاسې کور ته درغلو او خپل ماشومان مو راوستل په داسې حال کې چې ماشومان ستاسې له مور څخه نه راتلل او هغه يې ډېره خوښه سوې وه. نو په همدې خاطر مو بيا ستاسې مور سره اړيکه پيدا سوه او هروخت يې په عذابوو.

او دا هغه وخت وو چې، تاسې ټول د بيدېدو په حال کې واست او موږ ستاسې مور و وېرول تاسې ټول راغلاست خپل پر مور مو چغې او بغاري شروع کړې.

نو اوس چې هرکله زموږ ماشومان ستاسې د مور خواته راځي بيا موږ ستاسې مور په عذابوو څکه چې زموږ کار اوس دا ګرځېدلی دی!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه : بنه ! بنه ! نو کيسه داسي ده! خو تاسي ولي خپل ماشومان نه درګرخوئ چي هغوی زما د مور خوا ته راځي او بيا په هغه خاطر زما مور په عذابوئ؟!

- پيريان : مور ډېره هڅه وکړه چي خپل ماشومان پرې نه ږدو چي دلته راسي خو هغوی ته ستاسي مور خوند ورکړی نو ځکه نه ورځخه ګرځي!

- زه : سمه ده ! دا راته ووایاست چي تاسي مُسلمانان یاست او که نه؟!

- پيريان : هو شکر الحمدُاللهِ مور مُسلمانان يو! که غواړي کليمه درته ووايو!

- زه : نه بس زه پوی سوم چي تاسي په ربنتيا مُسمانان یاست !

د څو خبرو وروسته مي مور پر حال راغله او پيريان ورنه ولاړل او خبره خلاصه سوه.خو بيا هم ځيني وخت ورته راځي او په عذابوي يې!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

که منطق ته ځېر سو نو وبه پوهېږو چي ځيني وخت د پيريانو منطق ډېر قوي وي د کيسې نوعيت که وځېږو د پېښېدو علت يې دا وو چي د کيسې مور پر اېرو کښېناستلې وه ، په داسي حال کي چي د پيريانو اصلي کورونه پر اېرو وي. نو انسان ته نه ښايي چي په دغسي خطرناکه ځای کي دي کښېني. ځکه چي دومره لوی غم به ورته پېښ سي لکه د پورتنۍ کيسې و اشخاصو ته!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوخ پېرى!!

يوه شپه په خونه کې پرېږ وتم د خوني ګروپ مې بند کړ او پر سر مې تلتک راکش کړ. ومې کتل چې د خوني ګروپ ولګېدی!

سترګې مې وموږلې او را پورته سوم زغ/غږ مې وکړ چې څوک يې څه وايې؟!

خو هيڅوک هم مالوم نه سوو!

حيران پاتې سوم چې دابه څوک وي په داسې حال کې چې په خونه کې يوازې يم!! فکر مې وکړ چې شايد د کورنۍ کوم غړی به دې وي اوس غواړي چې په عذاب مې کړي او شوخې راسره وکړي!

ورغلم د خوني ګروپ مې بيا بند کړ او ورته مې وويل چې هرڅوک يې خدای ته وګوره مه مې په عذابوه پرې مې ږده چې ويده سم!

بيا راغلم او پرېوتم. يوه شېبه نه وه تېره سوې چې بيا ګروپ ولګېدی!

له سر څخه مې تلتک ليرې کړ ورته ومې کتل چې هيڅوک هم نه سته ددې پرخای چې ور ولاړ سم ګروپ بېرته بند سو!

دا خل مې په زړه کې لږ ډېره زياته سوه او پوی سوم چې کار د انسان نه دی بلکې بل څېز دی.ور زغ/غږ مې کړه چې، پوی يم ياره چې ماما يې نور مې پرېږده چې يوڅه خوب وکړم!

خو همدا لړی روانه وه ټوله شپه مې خوب ورڅخهٔ ونه کړ. ان تر دې چې د مُلا تر اذانونو پورې يې ګروپ بندوی او بيا يې بېرته لګوی!

کله چې مُلا اذان شروع کړ ورته مې وويل: کـه د خدای ج د نوم څخه ډېره لرې نور مې خوب ته پرېږده! يوازې دومره يې زغ/غږ وکړ چې، لمونځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي وکړه بیا ویده سه زه هم را ولاړ سوم لمونځ مي وکړ بیا ویده سوم.

که څه هم دا کیسه نوې نه وه ما ته ځکه دردناکه وه چي زموږ ټوله کورنې د داسي کړنو سره بلده وه. خو زه یې په دغه شپه له خوب څخه و ایستلم.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

ځیني کورنه په داسي جغرافیې کي موقعیت لري چي، هلته د پیریانو بازار او انګار وي.

د کیسې د پېښېدو په علت کي پورتني کس نه دی ملامت ځکه چي، هغوی د کورنۍ غړي ټول په دې کارونو بلد دي او دا هرڅه ورته جالب نه ښکاري په داسي حال کي چي، هغوی ورسره عادي دي.خو انسان باید د ځینو حالاتو سره په حوصله ګام کښېږدي!

که د حوصلې څخه کار وانه خلي مُمکن د کوم لوی تاوان شاهد و اوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بدو مينه!

مينه داسي څيز دی چي د زړه څخه سرچينه اخلي. زړه بيا د اوبو څخه سرچينه اخلي. د زړه اوبه هغه وخت کمېږي چي، انسان باندي مسلسل غمونه وي. کله چي زړه وچ سي مينه هم ختمه سي او خپل مقاومت له لاسه ورکړي.

که څه هم ماشـوم نـه وم د بلـوغ مرحلـې تـه رسـېدلی وم.خـو د واده او کوزدې له لفظونو سره مي خورا تعصـب درلـود او نـه مـي غوښـتل چـي دغه مرحلې ته داخل سم.

د پلار مور او کورنی د غړو په ډېر ټينګار يې راته يو ځای انتخاب کړ چي دلته به درته کوزده وکړو او ته هم له دغه ځای څخه مه تېرېږه!

زه هم د ننی پېړی له عقل او تفکر څخه خورا اغېزمن سوی وم او تل مي فکر کاوه چي بايد خپل د خوښي مطابق ګام او نښان واخلم.

ښکه چي ښځه داسي جامه ده چي په ټول ژوند کي بـه يـې لـه غاړي نه باسې ان تر هغه چي کله څوک مړ سي بيا دغه جامه ترې ليري کېږي. سپينه جامه چي د کفن په نوم ده هغه ور اغوستل کيږي.

که څه هم په ډېرو ښتونزو مي د مور او پلار دغه وړانديز ومنـی چـي سمه ده ستاسي ټاکلي ځای باندي به سوچ وکړم خو بيا هم حـالاتو راڅخـه خپل بدل او اجل واخيستل. زه يې دومره وتکولم چي تر اوسه مي اندامونه ربړېږي او خوږېږي!

پلار او مور مي خورا خوښ خوشاله وه پلار به مي چـي کلـه زه پـه فکر او سوچ کي وليدم

ماته به يې ويل : زويه ته خو تر اوسه ماشوم نه يې چي دومره فکر کوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خان دي په داسي سوچونو وخوړی! که ته د پيسو او غمو غم لرې هغه دي ټول پر پلار دي، ته نور د څه شي غم کوې؟!

- زه : پلاره زه پوهېږم چي زه به يوه ورځ حتمن د نوي ژوند مرحلې ته داخلېږم او کوزده به کوم خو، ددې سره، سره چي زه دغه مرحلې ته داخلېږم ماسره ډېر فکرونه مل دي! ما چي خپل د ژوند دوه ويشت سپرلي تېر کړه ؛ هغه ددې لپاره چي يوه سمه کورنۍ مي په نظر راسي بيا به تاسي ته ووايم!

- پلار مي : ګوره زويه ! زه دا پنځه لس کاله کېږي چي تاته د همدې کورنۍ وړانديز کوم چي مه ورځخه تېرېږه بهترين انتخاب دی ستا د بنه ژوند لپاره!

- زه : سمه ده پلاره! خپل په ژوند کي مي ستاسي يوه خبره هم پر ځمکي نه ده غورځولې دغه پريکړه به دې هم ومنم. خو دلته خيني نور مسايل دي پلاره! تا چي کومه کورنۍ انتخاب کړېده، د هغوی رواج او باج بل ډول دی! هغوی مُمکن ډېري پيسې درځخه مصرف کړي!

- پلار مي : بس زويه! زه نه پوهېدم چي ته دومره سوچونه د څه شي لپاره وهې! اوس پوی سوم چي ستا فکر ټول د پيسو خوا ته تللی وو! هغه هرڅه پر ما دي ته نور له هرڅه خلاص يې.

د پلار دا خبري چي مي واورېدي خدای سته زړه مي يوڅه نور هم ډاډه سوو فکر مي وکړ چي زه اوس د نړۍ پاچا يم!

يوازې په دې فکر او ذکر کي سوم چي اوس بايد خپل راتلونکې او جوړېدونکي مېرمن په سم ډول ووينم او ترې وپوښتم چي، ايا زه دي خوښ يم؟!

لکه څرنګه چي هره مينه لېونتوب او ساده توب لري همداسي دغه مرحلې هم زما پر زړه خورا تېري ېېري سوې! ډېر خوند يې هم راکړ خو برعکس ؛ له حد څخه زيات يې وردولم هم!

بلاخره ما په ډېرو ستونزو او کړاهونو خپل د راتلونکې ليلا سره اړيکه پيدا سوه زموږ ترمنځ ورکي او نادرکي ميني دومره پياوړتيا پيدا کړه چي د مجنون او د ليلا مثال يې ورک کړ!

موږ يې خپل په زړونو کي دومره ګران کړو چي خپل د مثال کس مو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل! خپل اصلي نومان مو له ډېره نازه ورک کړه په یو او بل نامه مو د ډېرې مینې سره ږغ/اغږ کوی.

د مینې تارونه مو تر دې حالته اوږده سوه چې ان د دواړو خوا وو د کورنۍ غړي مو هم خبر سوه. هغوی چې زموږ د مینې تماشه او مېله وکتل چې له جغرافیې څخه لیرې خو په زړه کې دومره نږدې مینه موږ خپل په ژوند کې هم نه وه لیدلې نو ډېر حیران هم سوه.

موږ هڅه وکړه چې مینه مو د اسلام مقدس دین په چوکاټ کې ثبت کړو او کورنۍ ته مو وواېو چې موږ خوښ یو د دواړو په یو ځای کېدلو کې هیڅ ستونزه نه لرو!

بلاخره ما خپل د کورنۍ غړو ته وړاندیز وکړ چې سمه ده هغه ستاسې کړې خبره زما قبوله ده هیڅ ستونزه نه سته پکې. یوازې تاسې بسم الله وکړئ او کورنۍ ته یې ورسئ زما لپاره یې وغواړئ.

کورنۍ مې په ظاهري ډول راته د خوښۍ سر وښوروئ چې سمه ده زویه موږ ورځو درته غواړو یې ته هیڅ فکر مه کوه!

دا چې زما د پوهنتون د رخصتۍ لړۍ هم ختمې سوې وې باید پوهنتون ته راغلی وای او درسونه مې پیل کړي وای خو مخه مې خپل د نوي ژوند نوي پړاو ونیول او ونه توانېدم چې پوهنتون ته راسم په همدې موخه مې کورنۍ ته وویل : تاسې لږ بېړه وکړئ دغه کار خلاص کړئ چې زه بیا خم پوهنتون ته مې!

د کورنۍ غړي مې چُپه خوله پاتې وه هیڅ یې هم راته نه ویل. زه به هره شېبه خپل د ژوند ددغې نوې مینې په سره انگار کې پروت وم او خمکې هم اخلا هیڅ کرار نه راکوی.

لیلا مې یوه ورځ په تلیفون کې په ژړا راته وویل : گرانه نن مې یو ملگرې راته وویل چې کیدای سي د پلاتکې اکا زوی درته په مرکه درسي او تا ستاسې له کورنۍ څخه وغواړي! هیله کوم زړگیه کورنۍ دې په بېړه را واستوه کنې خدای مه کړه د تولو ژوند لپاره به سره بېل سوو.

ما چې مې کله خپل او خپل د لیلا معصومه خبره د ذهن په انځور کې راوسته خپل بې وسۍ بې نهایته وژړولم چې، زه څومره بد قسمته وم لومړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د مينې په اور نه وم ګډ سوی بيا چې کله خپل د کورنۍ د غړو په غوښتنه ورګډ سوم اوس هغوی مې هم له دغه اور څخه نه باسي!

د پوهنتون درسونه يو خوا د ليلا دا خبره مې بل خوا او د کورنۍ جفا هم بل خوا د ژوند ټول خواږه راته ترخه کړه. د کورنۍ هر غړی مې وپېژندی چې اصلي خبره يې څه ده؟ زه پرې ګران وم که پيسه؟ هغوی زما غم کوي که د پيسو؟!

بلاخره درد مې دومره مجبوره کړم چې سترګې سپينې کړم او ورغلم ټولې کورنۍ ته مې مخامخ وويل : اې ظالمانو ! اې د بل په درد نا خبرو! تاسې دې په خدای ج قسم وي چې خپل ضمير ته نه ياست خجالته؟! زه مو ولې د مينې په دغه سرهٔ اور کښېنولم او اوس مې نه ورڅخه باسئ!

هغوی به هم تل د منطق څخه ليرې خبرې کولې کله به يې راته ويل چې دا کورنۍ سمه نه ده! کله به يې راته ويل د هغوی رواج او باج سخت دی موږ يې نه سو ادا کولی! او کله به يې راته ويل چې صبر کوه خدای ج بـه هرڅـه خير کړي څه خبره نه ده موږ ورځو درته غواړو يې!

د کورنۍ دغه خبرو به سخت درد راکوی فکر به مـې کـوی چـې زه ددې کورنۍ غړی نه بلکې يو اضافه کس يم! دومره به يې ودردولم چې سمې خبرې به يې هم راته ورکې کړلې. دومره به يې ودردولم چې، زما ناز او ساز يـې هـم راڅخه هېر کړی وو!

فکر مې کوی چې پر دې دنيا يواځينی بدبخته کس زه يم!

کورنۍ به مې احساس نه سو کولی او ما به ټينګار نه سو وربانديې کـولی دا هغه څه وه چې زه به يې خوړلم!

او همدا لړۍ تر هغه روانه وه چې زما وزن يې ډېر کم کړ.

بلاخره مې خدای ج ناره واورېده او زما ليلا يې تر ما پورې را ورسول!

د کورنۍ غړي مې ورغلل او هغه يې ماته وغوښتل هغوی هم د هو جواب ورکړ او ليلا زما په نامه سوه!

د کوزدې وروسته ژوند هم ډېر عجيب روان وو کله به درد وو کله به خوند وو کله به مې له همدې خوږې ليلا سره جنګ کوی او کلـه بـه مـو بيا نازونـه کول!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

خداى ج مهربانه دى! دغه مبارک لفظ مې هغه وخت ښه تحليل کړ، کله چې مې د کوزدې وروسته واده هم وکړ. دا چې د کوزدې او واده په جريان کې راباندې کومې خوارى خپل کورنى تېرې کړې هغه نه درته وايم.

خو لنډه دا چې د پلار هغه خبرې مې په سلو کې لس سلنه هم رښتيا ونه ختلې چې ويل به يې زويه ته را باندې د پياز امر وکړه زه به يې په مقابل کې ناز درکړم.

د ژوند لړۍ مو همداسې روانه وه په داسې ټولنه کې مې ژوند وو چې يو زه او يو مېرمن مې پکښې با سواده وو! مورې غوښتل چې د اسلام مُبارک دين او د حضرت مُحمد مصطفى (ص) د احادثو په رڼا کې ژوند وکړو خو بيا مې هم نامردې کورنى خپل د ژوند خوند ته نه پرې ښودم. هغه کار چې به زما په نظر صحي وو هغه به ددوى په نظر غلط وو!

ځينې کارونه به چې ما د کورنى په خوښه کول هغه به مې د ليلا نه وه خوښه. ما مې هم ليلا نه سوه خپه کولى ځکه چې له يوې خوا پر حق وه او له بلې خوا يواځينى ښځه وه چې زمورې په کلي کې يې د خپل په نوم هيڅوک نه پېژندى ځکه چې له ليرې ځاى ځخه مې را وېستې وه. زه دغې نامردى تر دې حالته را وستم چې د زړه اوبه يې راوچې کړې.

د ځوانى رنګ او خند مې وبايلى خو سره ددې هرڅه مې بيا هم نه خپل د کورنى زړه خپل کړ او نه مې هم. ځکه چې زه حيران پاتې وم چې د چا خبره ومنم.

د ژوند پنځه ويشتم سپرلى مې دى خو په ږيره کې مې سپين له ليرې ښکارې مېرمن مې دا هرڅه ونه زغمل او پر ځوانى را ړنګه سوه او خپل ژوند يې له لاسه ورکړ!!زه هم لکه لېونى پر دې نړۍ اوس يوازې د الله ج ځخه راضي يم نور بس له هيچا ځخه هم نه يم راضي.

سرې سترګې، ببر سر ، ځيرې ګريوان، شکېدلې جامې ړنګه ښنګه ځواني هغه څه دي چې زما پر وجود بار دي! ددې هرڅه سره هم بيا هم خاندم چې ځوک مې په درد پوى نه سي او ځوک مې بيا کورنى ته څه ونه وايي!

خو دا هرڅه يوې خوا ته دا خبره بلې خوا ته چې کورنى مې راته وايي ته پر څه شي باندې دومره خان خورې؟ بله ښځه به درته وکړو! افففففف زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم چې زما کورنۍ نه پوهېږې چې مینه اخیستل کېږي نـه بلکـي ورکـول کېږي!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

مینه اخیستل کیږي نه بلکي ورکول کېږي! دا جمله باید هرڅوک خپل په ژوند کي تحلیل کړي او بیا د هغې په رڼا کي ژوند تر سره کړي.کنـې پـورتنۍ کیسه به هم بیا د همدې کس سره تکرارېږي چي دا خبره نه تحلیل کوي. خو دومره وایم درته چي خدای ته وګورئ پر هیڅ چا هم دومـره بـاور مـه کـوئ کنې پر ملا به مو دوه څایه کړي، چي بیا به په ټوله ژوند کي روغ نه سئ.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويرجنه او غمجنه مينه!

د واده يې خلورمه ورځ وه. د پالنګ د ميز هنداري ته ودرېده او د وېښتو برس يې راواخيست خپل وېښته يې شا ته پرې واړول. له ځان سره يې ورو، ورو د عجايبو ډکې زمزمه پيل کړې.

ورته مي وويل : وه مهرمنې بدرنګه يې! دومره په ناز او نخرو دي وېښته مه رمنځوه. خير که زما زړه ته نژدې يې!

مخ يې را واړوی او مُسکی سوه وېل : شين سترګې زه پوهېږم چې، ته راسره ټوکې کوې. زه چي ستا د زړه په کور کي و اوسم بل چا ته اړتيا نه وينم او هغه ورځ دي مي د مرګ هم سي چي، ستا د زړه د کور ځــخه و ايستل سم!

د خوبه هم وم را ولاړ سوم وېښته مې ښکُل کړه او پر سر مې لاس تېر کړ ډاډ مي ورکړ چي بدرنګي بدرنګي بدرنګي مينه درسره لرم! يوازې په همدې خبرې ژوندی يم!

خدای ج مو پر ژوند ورځ په ورځ رحمتونه شېندل زموږ ترمنځ يې د مينې سرحد دومره اوږد کړ چي ځوک مو په مثال نه وه. يوازې مو د مينې د خوږو لحظو ښخه خوند اخيست.

کيدای سي دا نړۍ به د ازمويني وي نو ځکه الله ج خپل پر بنده ځيني وخت د ازمويني پارچه وېشي ترڅو خپل په ازموينه کي ترې حساب وغواړي. د نړۍ هيڅ ازموينه هم تر دغي ازمويني سخته او کمبخته نه ده.

د ازمويني ترخنګ په نړۍ کي چي ژوند ورباندې را تاو دی هغه مينه ده مينه داسي سپېڅلی نوم دی چي، انسان د ترخو ترخنګ په خوږو هم پوهوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د نړۍ سخت ترینه حالتونه په خوږوالي بدلوي.

ما هم خپل د ملګرو او کورنۍ د غړو ترڅنګ د مېرمنې سره خورا بې سرحده او بې حده مینه لرل، نه یوازې دا چې ما مینه ورسره درلوده بلکې هغې هم راسره تر دې دوه څلې زیاته مینه درلوده.

خدای سته یوه شبېه به مې هم له چا سره نه سوای تېرولی څکه چې د پنځه د قیقو بېلتون مې په ډېرو ستونزو تېروی.

د ناز او ساز ژوند مې یوه ورځ عجبه کار راباندې وکړ چې زه یې هم حیرانه کړم چې دا اوس څه وسوه!

مېرمنه مې ناڅاپه مریضه سوه ما هم په بیړې سره ډاکتر ته ورسول ډاکتر معینات وکړه او د یوڅه خنډ وروسته یې یوڅه درمل راکړه رخصت یې کړو!

پوښتنه مې ترې وکړه : ډاکتر صبب زما د میرمنې څه ناروغتیا وه چې په یو څل را ولوېدل او بې هوشه سوه؟ خو تا بیا ورته دوه پاکټه درمل ورکړه او رخصت دې کړو.

- ډاکتر : خوانه که یې د ناروغتیا د څرنګوالي پوښتنه کوې او بیا د هغه د اورېدو توان لرې درته وبه وایم

کله چې د ډاکتر دا خبرې واورېدې په زړه کې مې داسې درد احساس کړ لکه څوک چې په تېره خنجر ووهي! په تک زېړ رنګ او درېدلي اواز مې ډاکتر ته اجازه ورکړه چې راته ووایه!

- ډاکتر : نه ! ستاسې مېرمن د سرطان ناروغي لرې هغه د ډېرې مودې را هیسې په زړه کې غمونو ته کور جوړ کړی او هغه غمونه یې خورې! چې اوس ددې لامل سوې چې خپل ژوند ته ډېر ژر د پای ټکی کېښېږدې!

د ډاکتر دا بې رحمه خبره چې مې واورېده نور په دې نړۍ نه یم پوی سوی چې په ما څه تېر سوې! یو وخت مې سترګې لسې کړې چې د کورنۍ غړې او بنایسته یې وسه مېرمن مې سرته ناسته ده او زه د روغتون پر یو چپرکټ پروت یم!

د مېرمنې سترګو ته چې مې وکتل پر مُبارکو سترګو یې د بې وسۍ اوښکو داسې توپونه وهل لکه د اباسین دریاب!

بلاخره له هغه څایه راغلو خپل کورته! زما د فکر میلان ټول خپل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايستې مېرمنې ژوند ته وو. په داسې حال کې چې په دې نړۍ کې يو زه او يو هغه ډاکټر پوى وو چې مېرمن مې د سرطان ناروغې لري.

شايد مېرمن مې دومره درد نه احساس کوى لکه څومره درد چې ما احساس کوى ځکه چې زه د هغې په ناروغۍ له هغې څخه زيات زورېدم!

تل به مې الله ج ته لاس لپه کوى او ويل به مې : پاکه خدايه ته خورا مهربان ذات يې نن زه ستا يو گنهگاره بنده تاته لاس لپه کوم چې يا مې مېرمنې ته ژوند ورکړې او يا ما هم در واخله!

زه به هم د کور کلي په کوم انگړ کې به چې کېښناستم پر ژړا به مې زړه خورا ستړى کړ. دومره به مې وژړل چې ان هرڅوک له ليرې رابانـدې پوهېدى چې ژړلي مې دي.

تل به مې زړه په دې دردوى چې، مېرمن مې له لاسه ورکوم. لکه ماشوم خپل د ژوند مسير مې نه سوو تاکلى!

د نيمې شپې نيمه برخه وه مېرمنې مې لاسونه رابانديې را تاو کړه او پر غاړه يې بنکل کړم!

سترگې يې د ژړا څخه ډکې وې او ډېر درد دې ته مجبوره کړې وه چې خوله څخه يې بې کنتروله اواز وتى! ماته يې په ژړا کې خپل د ناز انداز وړانديې کړ او راته لگيا سوه : گرانه زه څومره بختوره مېرمن يم چې نن خپل د خاوند پر مبارک مړوند ژوند له لاسه ورکوم!

زړه مې بې حاله سو هڅه مې وکړه چې مېرمنې ته مې ډاډ ورکړم چې هيڅ خبره نه سته ته ولي داسې بې حاله لگيا يې!

پر خوله يې لاس راته کېښېنوى او راته يې وويل : جانانه! ما په هغه ورځ ستا او د ډاکټر خبرې واورېدې چې زما د ناروغتيا په اړه يې درته وکړې! ما تر اوسه ځکه دا خبرې نه درته کولې چې ستا درد نور هم سبوا نه سي.

پر مخ مې د اوښکو سېلابونه را مات سوه او په ننولي اواز مې بيا د تېرې مينې اظهار ورته وکړ ترڅو دغه ترخه شپېه يې له فکر څخه وباسم. لاسونه مې ترې تاو کړه او پر وېښتو مې ښکُل کړه.

هڅه مې ډېره وکړه چې د مستې مينې شپېې نورې هم مستې کړم خو د زړه وينې مې ودرېدلې هيڅ مې خپل سلگۍ کرارې نه کړې! يو وخت چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کیسې

مي خپل د ښایستې مېرمنې منور مخ ته وکتل چي د ژوند د پای اخري شېبې یې وې.

کله چي مي مخ ته ورته وکتل پر سر مي تندر رایله سوه هڅه مي وکړه چي مور ته مي اواز وکړم او د یو دروند، صبرناک خاوند دنده سرته ورسوم خو ترخولې مي یو لوی اواز ووتی چي ددې سره مي د کورنۍ ټول غړي له خوبه را ویښ سوه! کله چي مي مور راغله هغې زما د عاجزو سترګو د اوښکو دریابونه ولیدل راباندي چغې یې کړې او په ژړا یې پیل وکړ.

د شپې برخه پای ته ورسول ورځ سوه ټولو د جنازې مراسم سرته ورسول!

د جنازې غم یو خوا خو زما خیري ګرېوان بل خوا ټول و همدې ته حیران وه!!

ډېر بد خوب راغلی وو مېرمني مي راباندي ډېري چغې وهلې وې چي پورته سه خوب دي پوره سوو. اخر یې مازغه راته خراب سوه اوبه یې راباندي وشیندلې ژر را ولاړ سوم ومي کتل چي هرڅه یو خوب وو! مېرمن مي په غېږ کي ونیول او په ناز مي ورته کیسه بیان کړهاو اخر مي شکر و ایستی چي ربه ستا ډېر شکر کوم چي دا هرڅه خوب وو کنې زه به مړ وای.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

د مینې خوږوالی او لذت په دې نړۍ کي په بل هیڅ څېز کي هم نه سته.

ژوند په مینې ښکلی دی چي مینه نه وي د ژوند خوږالی په ترخو اوړي که چیري هرڅوک خپل د مېرمني سره مینه ولري نو د هغه ژوند به خورا په مُحبت او عبادت کي تېرسیاو که برعکس څوک ورسره مینه ونه لري د ژوند شېې او ورځي به یې خورا په سختیو کي تېري سي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونکاره سړی!

د غُربت شمال وهلی مسافر وم د ګاونډي هيواد په يوه لوی ښار کـې مې ددې لپاره شپې او ورځې سبا کولې ترڅو خپل اولادونو او کورنۍ ته يو ګوله ډوډۍ پيدا کړم.

ژوند مې خورا سخت او اسانه وو!

سختوالی يې په دې کې وو چې له کور او اولادونو څخه مې ليري وم تل به مې بې وسې احساسول او چا به راته د اتاڼې ارزښت هم نه راکوی!

اسانوالی په دې کې وو چې هرکار چې به مې کوی څوک هم نـه وو چـې راته يې ويلي وای چې داسې مه کوه! داسې وکړه. ځکـه چـې مسـافري خـورا سخت کار دی که په دغه کار کې څوک درباندې قيودات او بنديزونه ولګـوي سختوالی يې دوه چنده نور هم زياتيږي.

د جسمي ستړيا ترڅنګ به مې ذهني ستړيا هم ځيني وخـت احـساسول. خدای سته درد به يې زيات وو خو، له بلې خوا مجبوري هم خـورا زوروره وه ځکه چې د کور غربت او د مينې محبت مې اصلي هدفونه وه چـې بايـد لاس ته مې را وړې وای!

د مزدورۍ له زړې خـوني بـه پـه کـم زړه راووتـم ترڅـو د مېشـت هيـواد پوليس مې ونه نيسي او راته ونه وايي چې، ته مهاجر يې سـتا د ګرځېـدو حـق زمونږ په هيواد کې نه سته!

خـو افـــغانــــي غـــيرت مې هيڅکله اجازه نه راکول چې ببرې ته مې سر ټيټ کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به چې د سړک څنګ ته ودرېدم کوم مالدار سړي به راغی او د پیسو په مقابل کې به یې کار ته بوتلم. همدا د ژوند او مزدورۍ لړۍ مې رواني وې!
څېني وخت د غُربت په ژوند کې هم خورا ډېري ناولدي پېښېږي او جالب پړاونه په ژوند کې سړي ته پیدا سي چې چا یې فکر او ذکر هم نه وي کړی.
یوه ورځ په بدن پنډ سړی راغی او راته یې وویل : زه یوځه کار لرم که راسره ولاړ سې بنه پیسې به درته درکړم!
- زه : سمه ده خان جي درسره ځم ! خو کولی سئ راته ووایاست چې څه کار دی؟!
- پنډ سړي : هو! په د کور په حویلۍ کې مو یوځه کثافت او خاوره پرته ده هغه به له حویلۍ څخه وباسې!
خبره مې ورسره ومنل او د ټاکلو پیسو په مقابل کې مې ورسره حرکت وکړ!
د ښار په یوه ښېچلي ځای کي یې خورا لوړه حویلي جوړه کړې وه. زه ورسره کور ته دننه ورغلم څو پوړه بنګله یې وه!
کله چې یې د بنګلي لومړي پوړ ته ورننوتلم ګورم چې اکثره دېوالونه په وینو سرهٔ دي! زړه کې مي ببره احساس کړه او حیران سوم چې خدای دا څه کیسه ده؟! بیا مي فکر وکړ چې شاید کوم پُسه به یې حلال کړی وي، د هغه ویني به ترې په دېوالونو پاشل سوي وي!
دوهم پوړ ته یې ورغلم ومي کتل چې له شمار څخه وتلي انسانان دي د ټولو لاسونه او پښې تړلي دي کله چې یې ماته وکتل هغوی هم حیران سوه چې زموږ په قطار کې یې بل هم ور اضافه کړ!
ددې سره مي په زړه کي ببره څو چنده ډېره سوه بدن مي لرزې واخیست او بې واکه سوم!
درېیم پوړ ته یې پورته کړم هلته هم ګورم چې، یو لوی پنډ چاغ سړی پر چوکۍ ناست دی او سګریټ یې لګولی دی!
کله چې یې ماته وکتل په برېتو کي مُسکی سو ویل: واه واه ډېربنه! ډېر، بنه سړی مو راوستی! سترګي یې ډېري قیمتي خرڅېږي!!!
ددې یې ترسه بنده دا خبرې چې مي واورېدې پوی سوم چې دا خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اصل کي هغه خلک دي چي د انسانانو د بدن خیني غړي پرې کوي او بیا یې په ډېرو پیسو پلوري.

پنډ او چاغ سړي امر وکړ چي د مېلمه قدر وکړئ! اول بنه ډوډې ورکړئ بیا ترې حساب واخلئ!

زه پوی سوم چي سترګي مي وباسي او د ژوند اخري شپې مي دي، فکر مي وکړ چي باید یو چم وکړم او له دې بلا څخه ځان وژغورم، ورغلم پنډ او چاغ سړي ته مي ځان خورا ساده معرفي کړ چي ما خو نو هیڅ څېز نه دی لېدلی!

ورته مي وویل : خان جي ډېره مننه زه پوهېږم چي تاسي خورا بنه مهربانه شخص یاست زه به لوږی ځان تر تشنابه ورسوم بیا به ډوډې ته راسم او وبه یې خورم وروسته به بیا خپل د مزدوری کار ترسره کړم.

پنډ سړي چي زما ساده ګی ته وکتل زړه یې ډاډه سو چي زه د دوی په کار نه یم پوی سوی! خپل کوم کس ته یې ږغ/غږ وکړ چي دا مېلمه ته د تشناب لاربنونه وکړه!

زما قمست دومره بنه وو چي هغه تشنابونو ته یې راوستم چي د حویلۍ د دروازې په وروستۍ برخه کي موقعیت درلود ځکه چي هغوی نه غوښتل چي په ما باندي هغه کسان ووینې چي دوی عملیات پرې کړی وو . په داسي حال کي چي زه له وخته پوی سوی وم چي دوی ډېر کسان دلته د مرګ تر تبغ ایستلي دي!

تشناب ته راغلم ومي کتل چي د تشناب کړکۍ هم خلاصه ده ورو مي سر دباندي ترې را وایستی ومي کتل چي په کوخه کي یو څو ماشومان د لوبي په حالت کي دي خپل سات تېروي!

بلاخره مي په ډېرو ستونزو ځان د تشناب تر کړکۍ را وایستی او د بازار پر لور مي رامنډه کړه!

نور زه نه یم خبر سوی چي زما شا ته به څه تېر سوي وي او هغه ظالمانو به څه کړي وي.

زړې خوني تـه مي ځـان را ورسـوی او پـه همدې ورخ مي هغه خـای پرېښودی او خپل د ګران هیواد افغانستان پر لور مي حرکت را وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ج روزي انسان ته ورکوي، په هغه شرط چې انسان حرکت وکړي.
کله چې افغانستان ته راغلم د ژوند اقتصادي اړخ مې له پخوا څخه ډېر لوړ سو او توبه مې وکړه چې بیا به په ژوند داسې بد ځای ته سفر ونه کړم لکه ما چې پکې ژوند تېر کړی وو!!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

د نړۍ په هره برخه کې چې انسان اوسېږي د مزدورۍ څخه نه دی پاتې سوی او دغه نوم هر ځای سته! د کيسې علت ته که پام وکړو د مزدور سړي گنا نه سته! علت يې دا دی چې مزدور هغه کس دی چې په پيسو پسې- خې او پيسې د اشخاصو سره دي! کله چې اشخاص راځي مزدور بيا يې نو بايد مزدور ورسره ولاړ سي ځکه چې دا د مزدور مکلفيت دی چې پيسې لاس ته راوړي. خو مزدور هم بايد د پيسو ترڅنگ و هغه کس ته هم پام وکړي چې دی د مزدورۍ لپاره له ځان سره بيايي!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وسه کونډه!

دروازه وټکېدل وړې لور ته مي وېل : خديجې په منډه ورسه د حويلى دروازه ټکېږي وګوره چي څوک دي!

خديجه هم په منډه ورغله دروازه يې خلاصه کړه د خوشالى چغه يې کړه چي شکر پلار جان مي راغى!

په زړه کي وغوړېدم خو سترګي مي غتي کړې او په غُصه مي ورته وويل : د پلار جان سره دي ورکه سې، څوک دومره چغي وهي؟!

پلار يې وخندل وېل : نن بيا زما بدرى جماله په غُصه ده خداى ج دي خير کړي !!

پلار يې خوني ته راننوتى د سر پر وېښتيانو يې لاس راتېر کړ پر تندي ښکُل کړم وېل : نن ډېر ستړى سوى يم که مي ستا وېښته نه واى ښکُل کړي اوس به مړ واى!

پر خوله مې لاس ونيوى او پر مخ مې د ناز څپېړه ورکړه او بيا مې د څپېړي پر ځاى ښکُل کړ ورته مې وويل : توله ورځ د کور کار کوم ستړيا غمونه او بې خوبى تېروم خو، هغه هرڅه مي دومره نه ستړې کوي لکه ستا دا خبره چي و دي کړه!

د خديجې پلار مُسکى سو وېل : لېونى نو خو تا هم راته مخکي ښېرا وکړه، خديجې ته دي وويل چي د پلار سره دي ورکه سې.

د ګردونو پر نازک مخ مې لاس ورتېر کړ ورته مي وويل : لېونيه! ته څه فکر کوې زه چي خيني وخت کومي ښېراوي درته کوم هغه د زړه له تله کوم؟! نه هيڅکله هم نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې ژوند په خاوند ښایسته وي ؛ خاوند چې نه وي ښځه دې هم نه وي.

مانښام سو تول و ډوډۍ ته راټول وو تلویزون مو چالند کړ چې د خبرونو په سر ټکو کې وایې، په کابل کې چادونه سوې ده چې ګڼ شمېر ملکي وګړي یې شهیدان کړي دي.

د خدیجې پلار موبایل را واخیست خپل د تلویزون همکار ته یې زنګ ووهی

وېل : همکار صاحب ښه یاست؟! دا چادونه کله سوې په کابل کې؟! زه خو چې تر مازدیګره هلته په دفتر کې درسره وم هیڅ شی هم نه وو!

همکار یې ورته وویل : بلې هو ګرانه ! ته چې د کور خواته ولاړې هغه وخت چاودنه وسوه!

ما او خوابښې مې ورته کتل د خدیجې پلار چمتو کړې ګوله بېرته سترخوان ته کښته کړه او له سترخوان څخه په شا سو. ډېر تینګار مو ورته وکړ چې، د خدیجې پلاره ډوډې دې وخوره خو، د ډېرو سوچونو څخه یې پر مُبارک مخ د اوښکو سېلابونه رامات سوه.

د خوب خوني کې مې د خدیجې پلار ته وویل : تاولي د مانښام ډوډې ونه خوړل؟! ته څه خبر یې چې زما او ستا د مور پر زړه هغه مهال څه تېر سوه؟!

- خاوند مې : نه ګراني مانه غوښتل چې تاسي خپه کړم خو، زړه مې پر دې درد کوي چې نن به یوه داسي ناوې ناسته وي لکه ته چې ماته ناسته یې خپل د لالي سر به په سپین کفن کې اړوي او را اړوي!

ایا ته د هغې درد احساس کولی سې؟! زه چې هروخت کومي خطرناکي سیمې ته ځم یوازې ستا او خپل د کورنۍ غم راسره وي، په داسي حال کې چې خپل خوږ بدن راڅخه هېر وي!

په زړه کې مې درد را ولاړ سو د خدیجې د پلار پر خوله مې لاس کېښوی چې، بس دی خدای ته وګوره په دې اړه نور څه مه وایه زړه مې چوي!

د خدیجې پلار راته وخندل زما سر یې خپل په زړه پسې ونیوی او راته یې وویل: ګراني ژوند او مرګ دواړه یو له بل سره نژدې اړیکي لري ما او تا بیا له هغو څخه هم نژدې یو که ژوندی وم ته به هم ژوندې یې که شهید سوم ته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم راسره شهیده کېږي.

سهار سو لمونځ مي خلاص کړ غوښتل مي د سهار ډوډۍ چمتو کړم ومي کتل چي شا ته مي د خدیجې پلار ولاړ دی ورته مي وویل : جانانه رښتیا چي خبریال یې دومره وختي را ولاړ سوی یې چي، ما د سهار لمونځ هم نه دی خلاص کړی! درځه هغه بلي خوني ته چي د سهار ډوډۍ وخورو!

د خدیجې پلار راته وویل : نه د زړه سره ! ما ته مي ملګرو زنګ ووهی چي، نن د فتر ته وختي راسه چي کار مو ډېر دی هغه خلاص کړو.

ډېر ټینګار مي ورته وکړ خو د خدیجې پلار هغسي ټینګ وو! وېل : د زړه سره د مور جاني او نور ټولي کورنۍ سره مي د خدای په ماني وکړې.

یوازي ته پاتي یې ته هم را تر غاړي وځه او د خدای په ماني راسره وکړه! زړه نا زړه مي غاړه ورکړه پر تندي یې ښکُل کړم او ژمنه یې راسره وکړه چي نن درته د خیره د ښاره یوه ښکلې ډالی راوړم چي خوند در کړي!

او حرکت یې را څخه وکړ.تر دروازې ورسره ولاړم تر هغه مي پسي- کتل ترڅو چي مي له سترګو څخه پنا کېدی.

راغلم کور ته کېناستم خدای سته تر ټولو ورځو په دغه ورځ ډېره خواشېنې وم حیرانه پاتي وم چي، زه ولي نن دومره خپه یم!

د کور په کارونو لګیا وم چي په کور کي دننه د خدیجې چغې او ژړا مي تر غوږ سوه ورخطا سوم فکر مي وکړ چي برښنا ونیول او که کوم ضررناکه څیز وخوړه!

په منډه ورغلم ورته مي وکتل چي تلویزون ته ګورې او ژاړي پوښتنه مي ترې وکړه چي ولي ژاړې؟!

په نیولي اواز یې راته وویل : په تلویزون کي خبر راغی چي پر خبریالانو په ښارکي چاودنه سوې ده!!

ددې خبرې په اورېدو سره مي پر سر یو بلا را نازله سوه.سر مي وګرځېد ومي کتل چي خوابنې مي راغله هغه هم په ژړا سوه!

دومره توان رانه الله ج واخیست ترڅو موبایل را وباسم او د خدیجې پلار ته زنګ ووهم چي، چیرې یې! ته خو به جوړ یې!

بلاخره مي موبایل را واخیست او زنګ مي ورته ووهی خو د موبایل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېرې بې کار نه کوی. زړه مې نور هم وارخطا سو ژر راولاړه سوم د کور شیان مې سره سم کړه او غوښتل مې چې د خاوند دفتر ته مې ورسم چې د صحت په اړه یې خان ډاډه کړم.

د لږ ځنډ وروسته مې هرڅه چمتو کړه خوابنې ته مې وویل : زه ځمه د خدیجې د پلار پوښتنې ته کور ته پام کوه! وړاندې له دې چې زه د هغه پوښتنې ته ورسم چې د امبولانس ږغ/غږ مې تر غوږ سو فکر مې وکړ چې شاید کوم گاونډې د کور ناروغ به وي اوس به یې په امبولانس کې را وړی وي ورته!

د دروازې زولفي چې مې را خلاصه کړه له هغې خوا بل سړي د دروازې پله خلاصه کړه وېل : ورينداري زه ستاسې د خاوند همکار یم که ستاسې په کور کې کوم نارینه وي ورته ووایه چې را ووځي زموږ کار دی ورسره!

زه پوی سوم چې د اسمان تندر چې یو ځل په چا راولوېږي هغه بېرته نه پورته کېږي له خولې مې یوه لویه چیغه پورته سوه د امبولانس خواته مې ور منډه کړه ومې کتل چې جانان مې د امبولانس په منځ کې په بدرنگه تابوت کې پروت دی او سپینه په وینو لړلې جامه یې اغوستې! کله چې مې دا حالت ولید نوره پوی نه سوم! یو وخت چې را پورته سوم ومې کتل چې د ښځو په منځ کې ناسته یم او کونډه سوې یم!

زړه مې په هیڅ ډول کرار نه راکوی خان مې له ځمکې، ځمکې ځخه وهی خو ټولو نیولې وم.

جانان ته مې وویل : زما لېونیه تا خو ویل چې زه ماښام راځم تاته ډالی راوړم، ستا ډالی دغه ده چې په سپین کفن کې یې راته رواړې؟! ماخو درته وویل کنه چې نن مه ځه خو تا زما خبره نه اورېدل، خو زما بې وفا جانان ماسره یوه خبره هم نه کول!

زما د سترگو پر وړاندې یې زما جانان د تابوت پرکټ پورته کړ او زه یې ترلاسونو ونیولم نه یې پرېښودم چې زه له هغه سره ناز او خبرې وکړم. ددې نړی دا بې ترسه خلک دي چې زه یې خپل د خاوند سره د وروستی خبرو ته هم پرې نه ښودم.

دا خو همه ورخ ده چې په کور کې د خورو څه نه لرو حیران پاتې یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي څه شي وخورو. د واده مي درې کاله کيږي چي زه له هغه سره يو ځای سوې يم، خو زه دومره نه يم پوه سوې چي درې دقيقې سوي ؛ خو په دې څو ورځو کي د نړۍ د هر غم څخه خبره سوې يم!

الله ج دي مېرمني ته د خاوند پرته يوه شېبه هم ژوند نه ورکوي اوس يوازې هغه کونډه زما احساس کولی سي چي زما غوندي څوک يې له لاسه ورکړي وي!!

زما جانان چي ژوندی وو هرچا به مي لور نازول خو اوس چي هغه شهيد سوی هيچا هم زمونږ پوښتنه نه ده کړې! زما د خاوند گناه دا وه چي هغه يو خبريال وو او ددې بيچاره ملت وږغ/غږ يې تر بې غيرتو چارواکو رسوی ! خو اوس نه سته په هغه پسي نن يوه نړۍ پاتي ده!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

ځيني دردونه داسي وي چي انسان په بدن کي دننه سوځوي خو اعلاج يې څوک نه سي کولی. ځيني دردونه د بيان ژبه لري خو څوک يې نه سي عيان کولی.

زه ددې پېښي په تړاو دوه کلمې هم نه سم ليکلی ځکه چي همدا اوس مي له سترگو داسي اوښکي څاځي چي د کمپيوټر کيبورډ يې لوند کړ!!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې شُکره مالدار!

زمونږ د کلي پر هغه لاري روان وم چي د بازار ته غزېدلې ده زما سره يوڅو ملګري هم وه. زه ددوی سره د خبرو په حال کي وم چي زما تر سترګو يو څيز مالوم سو ورمنډه مي کړه. ترڅو ترلاسه يې کړم. کله چي مي را واخيست ومي کتل چي يو پلاستيک دی په هغه کي له حد څخه زياتي د وخت پيسې دي. ملګرو،مخ ته مي د خوشالی احساسات را وپارېدل او چغي مي کړې!

ملګرو راته وويل : پيسې زمونږ سره نيمي کړه ځکه چي مونږ هم پر لاره در سره وو

ملګرو ته مي وويل: نه يارانو نه سم کولی چي، پيسې درسره نيمي کړم!

بلاخره مي ددوی سره پر پيسو لانجه پورته سوه او ملګرتيا مـي ورسره پـرې بنودل.

که څه هم د پيسو د پيدا کولو وړاندي خورا غريب وم خو، د پيسو په پيدا کولو سره مي خورا طبعيت د عش عشرت لور ته واوښتی. کـور، ملګريـاو تـول خپلوان مي هېر کړه.

د عشرت يوې نړۍ ته مي سفر وکړ. له ذهن څخه مي د اسلام خـورږ ديـن ليري سو او فکري نړۍ مي خورا ډېره تبديله سوه.

يوه داسي هيواد ته مي سفر وکړ چي، هلته د جنسي خواهشاتو ځايونه پـه عامه کڅه خلاص وه. څه چي مي زړه غوښتل هغه مي د فکر په خوله نه کـول تل به مي غير مغرضانه عملونه ترسره کول.

سرې سترګي به د پره دي هيواد په بـازونو او واټونـو کـي ګرځېـدم. يـوه ورځ خپل د استوګنځای څخه د جنسي خواهشاتو د کلب پـر لـوري روان وم موټر ووهلم او ژوند مي له لاسه ورکړ.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کيسې

زما سترګو او زړه هرڅه خارل د هغه هيواد خلکو خپل ګران هيواد افغانستان ته په يوه تابوت کي راواستولم. دلته خپل خپلوانو راباندي خورا غمشريکي وکړه او بلاخره د جنازې د مراسمو وروسته يې خاورو ته وسپارلم.

دوی زه په خاورو کي کښښودم هرڅه چُغي مي ورته وکړې چي ما يوازي مه پرېږدی خو، هغوی زما اواز وانه ورېدی او زه يې د ګور تورو تيارو کي يوازي پرېښودم.

څو شېبې تيري نه سوې ومي کتل چي، دوې بد شکلي فرښتې راغلې او لوی لوی د ګوزارونو د اور مزي ورسره دي او زما سر ته ودرېدې!

ژبه مي بنده سوه هيڅ مي ونه سوه کړای چي، ترخولې مي خبري وباسم او ددې هرڅه پوښتنه وکړم!

فرښتې چي ډېري په غُصه هم وې راته يې وويل : اې بد عمله بنده! ته نن زموږ په واک کي يې او موږ درڅخه د ټېر ژوند پوښتنه کوو!

- زه : سمه ده! راته ووياست.

- فرښتې : تا په دنيا کي ولې ګناوې کولې؟! په داسي حال کي چي ته الله ج خارلې!

- زه : ما ګناوې نه دي کړي!

- فرښتې : موږ ته ته دروغ وايو؟! تاچي پيسې پيدا کړې ولې دي پر غلطه لار مصرف کړې؟ په داسي حال کي چي هغه د بل چا حق وې!

- زه : هغه ما پيدا کړې! بيا به نه کوم خير دی ومي بخښئ.

- فرښتې : بخښنه پر دنيا ډېره ګټه لري هلته يوازي کتاب دی دلته يې حساب غوښتل کېږي.

- زه : ؟؟؟؟؟؟؟

- فرښتې : ته د الله ج هغه بدبخته بنده يې چي،خپل په ژوند کي دي تل غلط فکر کړی او د پيسو شوق درڅخه ابدي نړۍ هم خرابه کړې ده!

ته به اوس دومره وزهېرېږي چي تا يې فکر هم نه وو کړی او په دې به پوی سې چي، د انسان ابدي نړۍ څومره سخته ده!

زما چي خوله بنده وه هيڅ مي نه سوای ورته ويلی په سپين کفن کي مي ددغي ببري تماشه کول او خان مي د نړۍ تر ټولو بد انسان احساسوی.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځان سره مي وويل : کاش چي مي په ژوند کي يوځه سم عمل کړی وای ترڅو په قبر کي مي نن سترګي نه وای تيتي او د دوزخ بد نوم ته به نه لوېدلی!

زه د همدې بد حالت په وخت کي راګير وم هيڅ مي هم نه سوای کولی! چي مېرمني مي ږغ /غږ راباندي وکړ چي پورته سه د سهار لمونځ دي قضا کړ!!

کله چي را پورته سوم ومي کتل چي، هرڅه يو خوب وو او هغه خوب چي زما شونډي يې هم له ډېري بېري پرې کړي وې. شکر ومي وباسی په منډه را ولاړ سوم اودس مي وکړ او ورپسې مي لمونځ وکړ.

رب ج تر پر سجُده پرې وتم او زاری مي ورته شروع کړې چي پاکه خدايه ته يو مهربانه ذات يې ته مي وبخښه زه بيا به هيڅکله هم ګنا او خطا ونه کړم، ما هرڅه خپل په سترګو وليدل!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

د اسلام مبارک دين خورا واضح او څرګند دين دی چي دروغ پکښي ځای نه لري او بد کړه وړه يې له ځان څخه ليري کړي دي.د ګنا لار خطا ده او د خطا لار بنه راتلونکې نه لري هغه که يې هر انسان کوياوسنی نړی د انسان د ازمويني نړی ده چي انسان بايد په نوموړې ازموينه کي بريالی سي، که ناکامه سو مرګ به يې د پورتني شخص د خوب په څېر وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زور مينه!

د ځوانۍ په خوند او رنګ مې تازه پښه ايښې وه.د پېغلو سره مې د چم ګاونډ پر چاپېريال خبرې کولې. د مينې په نوم مې څه نه پېژندل يوازې مې خپل د انجونو ملګرو څخه دغه لفظ ځينې وخت اورېدی.

په کلي کې مو قانون داسې وو چې څوک به د ځوانۍ خامې مرحلې ته داخل سوه که هلک وو ښځه به يې ورته کول ؛ که انجلۍ وای خاوند ته به يې ورکول!

زه دومره پوهه سوې وم چې، د کلي د خلکو شعور مو دومره ټيټ دی چې يوازې د انجونو ورکولو په نوم څه پېژني دې ته نه ګوري چې د انجلۍ او هلک خوښه ده که يا! دا بد رواج دومره ډېره وده کړې وه چې، ټول خلک يې قرباني کړي وه.

په کلي کې به چې ځينې وخت په کومه ښادۍ کې خپل د ملګرو سره مخ سوم بيا به مو د کلي پر دې ناوړه رواج خبرې کولې، څوک به چې يې پلار ناخوښه کوم هلک ته ورکړې وه بيا به مو د هغې سره د زړه راز کوی، هغې به هم خپل د زړه د غم غوټې زموږ مخ ته خلاصې کړې او فريادونه به يې کول!

دغه ناوړه رواج زما د ډېرو ملګرو ارمانونه د خاورو سره خاورې کړي وو، خوښ به يې يو خای وو خو ورکړې به يې بل خای وه.

د ډېرو نورو بې وسو انجونو شاهده به هم وم چې، پلار به يې خاوند ته ورکړې يا به هغوی خپل ژوند په ژړا تېر کړ او يا به يې د غمونو د نه توان له لاسه خپل ژوند ته د پای ټکی کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ داسي وه چي زموږ د ګاونډي يوه لور وه هغه يې داسي خای ته ورکړه چي د هغې ناخوښه و، انجلۍ خپل مور او پلار ته وويل : پلار او موري که مو زه دغه بد عمله کس ته ورکړم خان وژنم!

پلار او مور يې د لور خبره جدي ونه ګڼل فکر يې وکړ چي انجلۍ ده، يو خبره يې د زړه له درده وکړه دومره د انديښني خبره نه ده، څکه چي دلته هرڅوک دا خبري کوي! خو هغوی دومره نه پوهېدل څوک چي، له کومه درده خبره کوي هغه حتمن بله ناوړه پديده رامخته کوي.

خو ورځي تيري سوې د انجلۍ واده شروع سو خلکو ويل : انجلۍ هسي-خپل د زړه درد پلار ته بيان کړی وو، هيڅ يې زړه درد نه وو کړی څکه چي هيڅ يې هم ونه کړه چي خلک يې ووينې. په داسي حال کي چي انجلۍ ويلي وه که زه مو دغه کس ته ورکړم خان به مړ کړم!

د واده ورځ پيل سوه دواړي غاړي کورنۍ راټولي سوې. د دواده مراسم هم خورا ګرم سوه د واده ګډونوال هم خورا په خوشالۍ کي ډوب وه.

يوه شيبه نه وه تېره سوې چي،د هغې خوني څخه د توپنچي ډغ/غږ راغی چي ناوې پکښې وه!

د واده ښځو چغي کړې چي ناوې خپل خان وويشتی! موږ هم ور منډې کړې چي د پېښې حالت وګورو کله چي ورغلو ومو کتل چي د ناوي سپين شال په سرو وينو کي لت پت دی! ژړمخ يخ لاسونه لکه اوبه وېښته يې د فاني نړۍ پر خيرني څمکي پراته وه!

له بنايسته سترګو يې د اوښکو غوټ، غوټ څاڅکي داسي بهېدلې فکر به دي کوی چي، د جنت وياله دي.

د واده مسته فضا په داسي بدبختۍ او ګرده هوا واوښتل چي نه د نر او نه د ښځي نه د ماشوم او نه د مظلوم په سترګو کي اوښکي پاتي سي بلکي ټولو داسي ژړل چي ناوې دوی قتل کړې وي.

هغې ناتواني ناوې داسي عالمونه وژړول چي ټول يې خپل د ضمير قاضي ته ملامت کړه.

د ټولو ګډونوالو زړه ته هغه خبره ولوېدل چي، ناوې خپل په ژوندوني خپل کورنۍ ته کړې وه چي زما دغه کس نه دی خوښ کوم تـه مي چـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــاسي ودوئ!

د واده د ګډونوالو حالت به نه درته وایـم ځکـه چـي د هغـوی حـال ډېر دردونکی وو ځکه چي، د انسانانو ترځنګ اسمان او ځمکي هم ژړل.

د څو بدو شپېو وروسته د ناوي د سرې ډولۍ پر ځای یـې د جنـازې څـو لرګیو کي جسد وپېچی او د ابدي کور پر لور یې حرکت ورکړ.

دا د بېسوادي او ناپوهي ټولني یو ښکاره بېلګه وه، چـي د یـوې ښایسـتې پېغلي ژوند یې په لوی لاس واخیست!

اوس هم زموږ ټولني کي دغه ناوړه رواج له منځه نـه دی تللـی خلـک بیا هم په هغـسي مړه غوړونو خپل لورګاني و خاوند ته ورکوي، دې تـه نـه ګـوري چي خوښه يې ده او که یا!

یوازي پیسو او د خلکو واسطو ته ګوري.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

واده کول داسي نوم دی چي بشري تسلسل پر همـدې ټکـي ولاړ دی کـه دغه نوم د ژوند له چوکاټ کي ځخه وباسو مُمکن د ژوند تـسلـسل او نــسل بــند ســي!

دا بیا بېله موضوع ده چي، څوک له دې سپېڅلي نـوم څخـه نـاوړه ګټـه پورته کوي. هغوی چي ناوړه ګټه ترې پورته کوي پورتني کیسه یـې د عـبرت لپاره تر ټولو اغېزمنه لار ده.نر او ښـځه دواړه داسي مبـارک نومونـه دي چـي بشري نړۍ پرې ولاړه ده. مهمه داده کله چي دا دوه نومونه یـو ځـای کیـږي، بهتره او ښه داده چي د اسلام مبارک دین په رڼا کـي یـې د ژونـد مـزي وتـړل سي، چي دا تړون بیا هیڅکله هم نه پرې کیږي او نه څوک پرې خپه کیږي.

ناچاپ اثار:

ړوند ګورکنی (ناول)

نړېدلي کور (ناول)

نړېدلي ګور (ناول)

ويشتلې مينه (ناول)

د کلي ملا (ناول)

وړيا زړه (شعري ټولګه)

شهباز خپرندويه ټولنه

برېښنا لیک: shahbazpublications@gmail.com

اړیکشمېرې: 0797920008 - 0776920008 - 0787868816

پته: ... حوا عالي لیسې ترڅنګ، حاجي عظیم مارکېټ، حاجي زمان کوخه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library